CÂINII RĂZBOIULUI

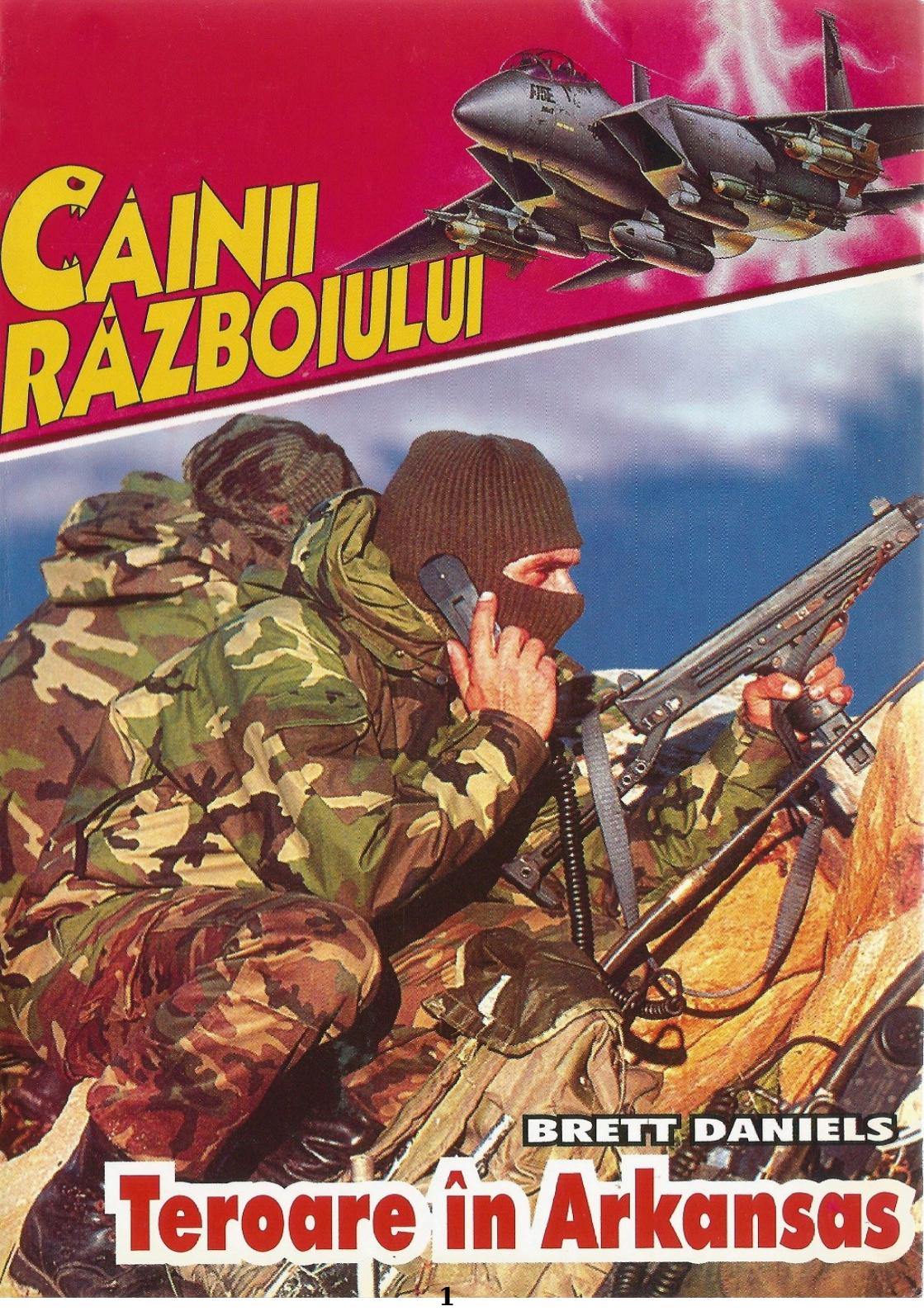

BRETT DANIELS

Teroare în Arkansas

COLECŢIA „CÂINII RĂZBOIULUI”

BRETT DANIELS

TEROARE ÎN ARKANSAS

Traducere de INA BUICĂ

Editura BOGDANA

I

Îi era frig. Corpul o durea. Îşi pipăi corpul, mişcându-se cât putea de bine în spaţiul acela strâmt şi închis. Îşi dădu seama că e goală. Mâinile îi erau legate, dar picioarele libere. Îşi ridică un pic mai sus genunchii, încercând să ia forma unei mingi pentru a păstra căldura corpului atât cât s-ar fi putut.

Era îngrozitor de întuneric. Pentru o bună bucată de timp, n-a înţeles de ce, dar într-un târziu şi-a dat seama că avea ochii închişi, încercă să-i deschidă, încercă să vadă. Era oribil să fii închisă într-un loc atât de strâmt, să fii legată atât de strâns şi să nu poţi nici măcar să vezi.

Amintirile erau înceţoşate şi-i veneau în minte fugar. Îşi amintea vag că au ţinut-o, au dezbrăcat-o, în timp ce ea îi lovea şi se lupta să-şi câştige libertatea. Dar lupta sa nu i-a adus decât o lovitură la cap şi o străfulgerare în creier. Asta îşi amintea.

O loviseră iar şi iar, cu palma şi cu dosul palmei, mult timp după ce nu-şi mai putuse aduna puterile să le reziste. Şi apoi, i-au sfâşiat restul de haine şi i-au făcut toate lucrurile acelea îngrozitoare.

Unde era acum? Încerca să se gândească. Îşi amintea când a fost târâtă în josul scărilor – ce-şi amintea cu adevărat era zgâlţâitura dureroasă a corpului ei la fiecare treaptă. Îşi amintea că a văzut maşina. Au deschis portbagajul şi-au aruncat-o în el.

Zgâlţâiturile care s-au introdus încet în conştiinţa sa s-au oprit, încerca să gândească. *Înseamnă că maşina s-a oprit,* se gândi ea. Deodată se facă lumină. Putea să vadă. Cineva deschisese portbagajul. Mâini cotrobăiau după ea, trăgând-o afară. Încercă să le spună.

Vă implor, nu mai vreau. Faceţi ce vreţi, omorâţi-mă, dar nu-mi mai faceţi asta!

Francis X. MacGonigal era, după părerea lui Francis X. MacGonigal, un pierde-vară. Niciodată nu era el acela care să-şi formeze opinii fără o gândire matură, aşa că MacGonigal reflectă din nou. Îşi lovi uşor bărbia ţepoasă, pipăind desimea perciunilor

neraşi de cinci zile şi se uită la blue-jeansii lui pătaţi. „Totuşi nu ar fi corect să mă consider un terchea-berchea”, se gândi el. Un terchea-berchea, auzise asta întotdeauna, era cineva care nu muncea, în timp ce vagabondul era cineva care ar munci, dar se întâmplă să n-aibă nici un plan pentru moment. Bineînţeles, MacGonigal nu avea nici o slujbă şi nici nu căuta vreuna, dar nu era chiar ineficient. Era angajat pe deplin la momentul actual – dar fără salariu.

Ieşi din pădure sus pe creastă şi se uită în jos la căbănuţa sa. Stătu o clipă, admirându-şi măiestria în construirea cabanei, apoi legănându-şi arma în braţe începu să coboare spre cabană. Atârnă veveriţele afară, apoi intră şi lăsă arma pe masă, scoţându-i încărcătorul ca să-şi cureţe arma, apoi luă o oală, o bucată de pânza curată, solniţa de sare şi-o farfurie mare. Afară, cu o mână de expert, tăie adânc veveriţele de-a lungul şirei spinării cu un mic cuţit Jimmy Lyle şi le jupui. Le curăţă una câte una şi apoi le puse în oală şi când o termină pe ultima, umplu oala cu apă rece din pârâu, adăugă sare să înlăture gustul cărnii împuşcate şi sângerânde şi spălă cu grijă micile corpuri moarte. După aceea le aşeză pe pânza împăturită şi le duse înăuntru.

Începuse deja să pregătească aluatul când auzi o maşină. În afară de camioneta sa un singur vehicul mai străbătuse drumul pe care-l construise şi ştiu astfel că Jeff Siler se afla în Missouri cu treabă. Curiozitatea fiindu-i iscată, lăsă castronul deoparte şi urcă scările primitive spre mansardă. Pe fereastra din faţa zidului de sub acoperişul triunghiular al cabanei, putea să vadă o bună bucată din drumul care ducea în valea Bear Pen.

Văzu întâi norul de praf, lucru care-l enervă. Deşi nu trecuse încă pe proprietatea sa, vehiculul se afla pe drumul său de acces şi nu-l trata cu un deosebit respect. Îl urmări până când vehiculul ieşi din norul de praf şi deveni vizibil. Era un jeep, unul de tipul CJ-5.

Vânători, murmură în sinea lui, dobitoci de vânători de oraş! De parcă pădurea nu le-ar fi fost de-ajuns!

Vânător el însuşi, MacGonigal avea o repulsie naturală faţă de orice alt vânător care-i călca teritoriul.

Coborî încet scările, îşi luă cu grijă puşca Winchester .22 Homet care se afla încă pe masă, băgă la loc încărcătorul şi înlocui cartuşele din percutor cu altele noi înainte să-l împingă la loc. Primul cartuş intră din percutor în locaş. Cu puşca în mână, ieşi afară.

MacGonigal îşi construise special cabana astfel încât să nu poată fi văzută din drum. Ici şi colo, un vizitator atent ar fi putut zări acoperişul printre copaci în timp ce s-ar fi apropiat, dar de la poalele cascadei unde se termina drumul, cabana era complet ascunsă, aşezată destul de sus şi un pic înapoi.

MacGonigal îşi ocupă poziţia la capătul potecii, în susul cascadei şi aşteptă. Zgomotul era acum mai puternic şi putu auzi zgâlţâiturile jeep-ului CJ-5. Imediat intră în raza sa vizuală, mergând prea repede pentru un astfel de drum. Şoferul, realizând brusc că drumul se termina la cascadă, apăsă pe frâne, derapând în laterale şi aproape atingând magazia unde era garată camioneta. Norul de praf înghiţi vehiculul, dar MacGonigal avu timp să-l privească bine. Era aproape nou, cu număr de înregistrare de Arkansas şi-un abţibild care spunea că era închiriat.

MacGonigal îl urmări pe şofer coborând. Era singur – un bărbat înalt, frumos îmbrăcat într-o cămaşă în carouri şi pantaloni kaki. Picioarele erau încălţate cu bocanci uşori de călătorie şi la centură purta un cuţit într-un toc negru. Atât cât putea MacGonigal să vadă, bărbatul nu avea arme asupra lui. Trusa de arme aproape obligatorie, lipsea. În timp ce MacGonigal îl urmărea, bărbatul căută ceva în jeep şi se întoarse ţinând în mână un porthart. Avea acolo o busolă montată, dar o ignoră şi pescui o busolă de orientare mică, din plastic din buzunarul cămăşii. Se concentră asupra hărţii şi busolei ceva timp, cât MacGonigal se aşeza pe vine acolo departe, deasupra. După o vreme, străinul împături harta şi-o înghesui alături de busolă în buzunarul cămăşii. Aruncă o privire în jur înainte să găsească poteca ce urca spre cascadă şi începu să urce fără ezitare. MacGonigal se mută înapoi în linişte, ghemuit aproape de pământ şi fugi într-o parte, în afara potecii. Din noul său loc nu putea să-l mai vadă pe străin, dar putea să-l audă. Aşteptă cu răbdare până ce omul îşi găsi drumul în sus pe potecă. Gând capul bărbatului apăru brusc deasupra marginii stâncii, MacGonigal tăcu în continuare, aşteptând până ce omul urcă până la capăt. Îl lăsă să treacă de el, ghemuit în tufişuri la nici cinci metri depărtare, apoi ţâşni:

— Te pot ajuta cu ceva, străine?

Omul se întoarse, zăpăcit şi surprins, dar nu întinse mâna după vreo armă – era un început bun. Puşca Winchester era neglijent îndreptată spre buricul lui şi MacGonigal ţinea un deget

pe trăgaci şi altul pe piedică.

Bărbatul îşi reveni repede din surpriza iniţială, faţa relaxându-i-se într-un zâmbet.

— Francis, nu te-am văzut stând aici! M-ai speriat!

MacGonigal nu spuse nimic, dar continuă să ţină puşca Winchester îndreptată spre străin. Pentru un observator ar fi putut părea că-i era indiferent unde era îndreptată puşca, dar amândoi, atât el cât şi străinul, ştiau că nu-i aşa.

Bărbatul nu părea tulburat de poziţia lui MacGonigal sau de tăcerea lui. Zâmbi uşor.

— Nu-ţi aminteşti de mine, Francis? Vietnam, ’69, ’70?

MacGonigal ignoră întrebarea. Bărbatul i se părea totuşi familiar şi-n mintea lui căuta un loc cu care să-l asocieze. Bărbatul stătu nemişcat, în timp ce gura puştii Winchester era aţintită spre el. Într-un sfârşit, rupse tăcerea.

— Credeam că ne-am despărţit ca prieteni, Mac! Îţi mai aminteşti de mine, nu-i aşa?! George Harris?! Am luptat amândoi în Corpul III de Armată!

— Da, îmi amintesc de tine, spion blestemat! Ce cauţi aici?

Harris zâmbi, cu zâmbetul unui adult răbdător la adresa unui puşti obraznic a cărui mamă îi supraveghează.

— Tocmai eram prin zonă şi m-am gândit să fac o vizită vechiului meu prieten, Francis!

MacGonigal răsuflă uşurat şi coborî puşca.

— M-ai mişcat, spuse el sarcastic. Când te gândeşti că după atâţia ani te abaţi de la drumul tău şi-ţi cauţi vechiul prieten!

Surâsul lui Harris nu pieri.

— Ca să vezi, Francis, am venit să te văd! Asta nu-mi dă dreptul la cel puţin o invitaţie de a-ţi trece pragul?

MacGonigal ridică din umeri.

— Fie, intră! Tocmai pregăteam micul dejun. Cum îţi place veveriţa friptă? Şi, fără să aştepte nici un răspuns se îndreptă spre cabană, Harris urmându-l.

Cum urcau, Harris spuse:

— Ăsta-i un loc liniştit, Francis. L-ai construit tu singur?

— Da. Am angajat câţiva băieţi să mă ajute, dar în mare, eu l-am construit. Planificasem totul de câţiva ani şi-n final l-am făcut.

Intrară. MacGonigal smuci încărcătorul afară din puşca Winchester, scoţând un cartuş .22 Homet şi punându-l pe masă; apoi agăţă puşca de cârligele care ieşeau din peretele de lemn. Harris îşi plimbă ochii prin cameră privind armele care atârnau

deasupra şi dedesubtul Hometului: mulţimea armelor de foc de deasupra şemineului de piatră, Colt-ul Woodsman atârnând în tocul său de un cârlig solitar lângă puşti. Pe peretele opus se afla o bibliotecă. Harris se plimbă un pic prin faţa ei şi apoi inspectă câteva din titluri. Erau puţine romane. Predominau cărţi de istorie, economie, matematică, agricultură, psihologie, antropologie şi programare pe calculator. Mai erau de asemenea câteva dicţionare de engleză-irlandeză şi câteva cărţi de irlandeză galică, ca şi în spaniolă, arabă şi vietnameză. Un suport de hărţi se afla la unul din capetele rafturilor cu cărţi şi Harris văzu că el cuprindea hărţi topografice ale zonei înconjurătoare de 1:24000. Fuseseră aranjate cu grijă, margine la margine şi lipite pe ecran, apoi acoperite cu acetat. Harris estimă că aceste hărţi ar putea acoperi o zonă de aproximativ 50-60 mile, casa lui MacGonigal aflându-se în centru.

— Dar e chiar grozav locul ăsta al tău, Francis! Îţi reflectă personalitatea.

MacGonigal, ocupat cu pompa de la chiuvetă, mormăi de complezenţă. Harris continuă.

— Ce-i chestia aia la curea? Ţi-ai pierdut cuţitul Randall ăla mare pe care-l purtai de obicei?

— Nu, spuse MacGonigal. E acolo şi-şi îndreptă degetul spre bibliotecă.

Harris urmări gestul cu ochii şi văzu cuţitul mare şi lung de vânătoare aflat în toc pe unul din rafturile din faţa cărţilor.

— Sunt surprins că nu-l porţi! Acest lucru nesemnificativ până la urmă, nu ţi se potriveşte. Nu cred să te fi văzut vreodată fără cuţitul tău Randall, medită el.

— Asta, pe timp de război. Acum e pace, în caz că n-ai observat, îi răspunse MacGonigal cu o ridicare de umeri.

În ochii lui Harris se putea citi o ironie mirată.

— Chiar aşa? După felul în care ţineai chestia aia îndreptată spre burta mea, nu pot fi prea sigur.

Se îndreptă spre masă şi luă încărcătorul Homet .22 ce se afla acolo. Ridică cartuşul între degetul mare şi arătător:

— O încărcătură manuală. Glonte care se împrăştie. Dacă lucrurile stau atât de prost pentru tine astfel încât să nu-ţi poţi cumpăra muniţie, am o propunere pe care s-ar putea s-o găseşti interesantă. Ai câştiga o grămadă de bani.

MacGonigal se întoarse cu un zâmbet larg pe buze.

— Chiar mă întrebam când o să ajungi la asta, ticălosule.

Trebuie că-ţi răneşte foarte tare sufletul tău plin de complicităţi şi ascunzişuri să ajungi la ce-ţi trebuie. Dar las-o baltă! Nu mai fac nici un serviciu Companiei.

Harris luă o expresie de o prietenoasă inocenţă.

— Dar nu lucrez pentru Companie, Francis şi nici n-am lucrat vreodată! Asta-i o chestiune particulară.

— Da, cred. Tot aşa ca şi afacerea aia, când alergai în Vietnam cu DAC brodat pe buzunarul hainei de lucru pentru junglă în loc de Armata SUA, spuse el cu spume la gură. Departamentul Armatei Civile, pe dracu'! Erai membru DAC tot aşa cum erai un drac!

Harris trase unul din scaune afară de sub masă şi-l întoarse, aşezându-se pe el invers, cu braţele încrucişate pe spătar. Continuă să întoarcă cartuşul mic între degete.

— Uite ce e, Mac, am o afacere foarte bună pentru tine. Ce te doare să mă asculţi?! S-ar putea să găseşti foarte interesant ce vreau să-ţi spun.

— Haide odată, spune ce-ai de spus şi termină! Doar aşa pot scăpa de tine. Zi-mi poanta.

Harris zâmbi.

— Mai târziu. Hai să mâncăm întâi şi să reînnodăm vechea prietenie, s-o luăm de unde am lăsat-o, ca să zic aşa. Şi asta mi-aminteşte de o întrebare care mă obsedează de mult timp: cum ai scăpat la Nui Chua Chan?

— Cum crezi? M-am prefăcut mort şi m-am târât prin buruieni când treceau pe acolo. Apoi m-am ascuns timp de o săptămână. M-am târât până la drum şi-am aşteptat divizia Unsprezece AER. Ei m-au adunat de acolo.

— Trebuie să fi fost tare greu.

— Ai dreptate. Piciorul mi-era rupt şi jumătate din intestine îmi atârnau în afară. Mi-am legat burta cu un bandaj făcut dintr-o eşarfă şi am trăit cu puţina apă pe care o găseam în gamelele vietnamezilor morţi. Deşi majoritatea erau pline cu rachiu de orez. Nu voi putea niciodată să uit duhoarea aia care-mi umplea nările.

Harris se strâmbă.

— Doamne, Francis, îmi pare rău. Am lăsat vorbă când m-am întors, deşi gândeam că eşti mort. Era prea greu pentru cineva să se întoarcă şi să te caute. Ştii doar cât de periculos era!

— Da, ştiu, George, era periculos…

Luă tigaia fumegândă de pe sobă şi începu să aşeze cu

furculiţa bucăţelele de veveriţă într-o farfurie, pe care o plasă în mijlocul mesei. Luă un vas plin cu fasole la cutie de pe sobă şi-l vărsă într-un castron de porţelan. Mâncară o vreme în tăcere. La sfârşit, Harris vorbi.

— Trăieşti aşa pentru că-ţi place, sau pentru că nu-ţi poţi permite altceva mai bun? Pentru numele lui Dumnezeu, n-ai nici măcar curent aici! Ca să nu mai zic de telefon!

— Nu-mi trebuie, zise MacGonigal. Telefonul e cel mai necivilizat lucru din lume. De ce să plăteşti o maşinărie, doar ca un dobitoc să-ţi sune toată ziua în cap şi să te deranjeze? Dar trebuie să te contrazic: am electricitate. Am un generator. Nu-l folosesc decât pentru computer şi aparate cu putere mai mare.

Harris se uită în jur.

— Ai un computer? La ce dracu-ţi foloseşte?

— E sus la etaj, spuse MacGonigal. Am câteva fişiere, mai scriu ceva din când în când. Am un program de procesare al cuvintelor. Face lucrurile mai uşoare.

— Scrii? Nu ştiam! Eşti un om uimitor. Ştii cum te-am găsit?! Nimeni nu-ţi ştie adresa. Prin intermediul băncii ţi-am găsit căsuţa poştală. Apoi am întrebat înjur de cimpoaie şi zicând acestea arătă spre setul de cimpoaie irlandeze care erau deasupra dulapului. Nu are nici un rost să te ascunzi dacă vreodată o să ai chef să cânţi la ele. Imediat ce-am menţionat cimpoaiele, oamenii au ştiut despre cine vorbesc. Ştii ceva? Vecinii tăi cred că eşti cam nebun!

— Cui îi pasă de ce zic ei? Nu deranjez pe nimeni şi nimeni nu mă deranjează pe mine. Şi-mi place aşa cum sunt acum.

Harris dădu din cap.

— Da, eşti un tip ciudat. Întotdeauna ai fost. Dar pentru numele lui Dumnezeu, ce naiba faci aici în inima pădurii? Ai fi putut să-ţi găseşti o slujbă bună dacă ai fi căutat puţin.

— Îmi place aici, George. Şi nu-mi trebuie nici o slujbă. De aceea o să-ţi ascult oferta şi apoi o să te dau afară.

Harris îşi îngădui un surâs superior.

— Nu-i adevărat, Francis. Dacă ai fi vrut să mă dai afară, ai fi făcut-o încă de la cascadă. De fapt, tu eşti chiar interesat de ceea ce vreau eu să-ţi spun. Totul nu e decât o mascaradă. De abia aştepţi să-mi auzi propunerea. Şi mai ai nevoie şi de bani, pe deasupra!

— Dacă asta crezi, George, eşti mai prost decât credeam şi asta spune multe. Dacă mi-ai fi verificat contul din bancă, ai fi

aflat că n-am nevoie de banii tăi. Nu-mi cheltuiesc toată pensia acuma şi am ceva bani puşi deoparte. Şi dacă chiar crezi că mor de nerăbdare să ascult ce ai de spus, ridică-te şi pleacă. Să vezi dacă te opresc cumva.

Harris făcu un gest dezaprobator.

— Stai jos, Mac. N-am venit să-ţi irosesc timpul. Am venit să-ţi fac o propunere cinstită de afaceri. Spune-mi, vrei s-o auzi sau nu?

— Spune odată, zise MacGonigal, trântindu-se iarăşi în scaun.

Harris îşi frecă mâinile de faţă.

— Uite ce e, Francis, am o mică afacere care merge bine şi am un client care are nevoie de o vacanţă într-un loc privat unde să nu-l deranjeze nimeni. Sunt dispus să plătesc 100 de dolari pe zi, plus cheltuielile necesare. Na, ţi-am făcut oferta. Care ţi-e răspunsul?

MacGonigal strânse farfuriile şi le duse la chiuvetă. Aruncă resturile în găleată, apoi pregăti pompa şi umplu oala cu apă. O puse pe sobă şi aprinse focul. Harris tăcu cât timp MacGonigal avu treabă. Într-un sfârşit, MacGonigal se întoarse.

— Nu-ţi bate joc de mine, George! Chestia asta cu vacanţa e cea mai transparentă prostie din toate câte ai născocit. Pentru 100 de dolari pe zi poţi cumpăra îndeajuns de multă intimitate pentru acest client al tău încât să-i ajungă şi să faci şi-o afacere foarte bună. Zi-mi de fapt ce urmăreşti tu?

— E foarte simplu, Francis, dar dacă n-ai înţeles încă, iată: afacerea asta a mea e de fapt un serviciu de securitate. Noi protejăm clienţii. Câteodată, cea mai bună protecţie e să îi duci undeva unde să nu-i găsească nimeni.

— E exact cum credeam. Răspunde-mi la două întrebări. De ce m-ai ales pe mine şi care e adevărata poveste? Pentru că nu cred nici un cuvânt din ce mi-ai spus.

Harris suspină.

— Ăsta a fost întotdeauna necazul cu tine, Francis! Vezi comploturi şi planuri unde nu sunt de fapt! Ţi-am ales locul pentru că e izolat şi ăsta-i tot adevărul.

— Pe dracu', izbucni MacGonigal. Lucrezi tot pentru Companie. Sau dacă nu, lucrezi pentru altă societate. Şi cauţi un adăpost sigur. Nu pot să-mi imaginez însă de ce Compania nu contractează case sigure, ci le cumpără. Doar dacă... Şi MacGonigal tăcu pentru o clipă, zâmbind apoi cu un surâs sinistru. Aproape m-ai avut, George! Te-ai folosit de singura

şmecherie pe care n-aş fi bănuit-o niciodată: mi-ai spus adevărul. Nu mai lucrezi pentru companie, dar ai nevoie de o casă sigură. Singura întrebare e acuma, de ce m-ai ales pe mine?!

— Pentru că eşti un om pe care mă pot baza şi pe deasupra, un om plin de resurse, Francis. Şi pentru că ţi-ai făcut casa într-unul din cele mai izolate locuri din estul Munţilor Stâncoşi.

Îşi scutură pipa şi continuă.

— Şi dacă aş fi căutat o sută de ani şi n-aş fi găsit un loc ca ăsta! Şi pe deasupra eşti înrădăcinat aici. Ai o coloratură locală. Ai acoperire şi protecţie; Mi-aş putea aduce aici clientul şi nu l-ar găsi nimeni, niciodată!

— Sigur, George. Cu o singură excepţie, că persoana de care-ţi protejezi clientul e mult mai deşteaptă decât tine. Nu trebuie să găsească locul ăsta! Tot ce are de făcut e să te urmărească până la pragul uşii mele. Nu contează cât de bine e ascunsă, dacă continui să mă vizitezi, îi vei conduce, mai devreme sau mai târziu, chiar aici. Nu vreau nici un amestec în treaba asta. Vei comite o greşeală şi eu voi fi acela care va trebui să suport consecinţele!

— Pe dracu’ vei fi! Ai o adevărată fortăreaţă aici. Pereţii sunt groşi de treizeci de centimetri, împrejurimile sunt asigurate şi mai ai şi ditamai arsenalul!

— Asta-i afacerea, George? Pentru nişte amărâţi de 100 de dolari pe zi vrei să-l hrănesc, să-i schimb scutecele, să-l bat pe spate pe clientul tău, să-i pregătesc băuturi, să-l distrez şi să mai şi împuşc toţi neaveniţii? Asta-i tot? La dracu’! Şi eu care credeam că vrei să-mi mai propui vreo afacere murdară de-a ta!

Harris schimbă modul de abordare.

— Uite ce e, Francis. Nu va fi nici o problemă. Doar nu crezi că o să te las să te descurci singur într-o situaţie periculoasă?! La urma urmei mi-aş pierde şi eu un client, nu?

MacGonigal râse.

— Pe dracu’! Da, m-ai lăsa singur. Ai mai făcut-o. Şi te vei fi asigurat că clientul ţi-a plătit şi atunci, ce să-ţi mai pese ţie de ce se întâmplă?

— Pentru numele lui Dumnezeu, Mac, spuse Harris, n-aş face niciodată aşa ceva. Şi greşeşti când spui că-i voi trage ţeapă clientului. În tipul de afacere în care sunt eu, ştirile circulă repede. Dacă pierd un singur client, sunt terminat.

Vedea că MacGonigal se gândea la ce-i spune, astfel că continuă.

— Cât despre avut grijă, acest client va avea singur grijă de el. Nici nu vei şti că e aici. Îşi va găti şi spăla singur, sau voi angaja pe cineva pentru asta. Tot ce trebuie să faci tu e să asiguri un adăpost şi să ţii departe intruşii. Şi asta, oricum o faci. Oamenii de pe aici, spun că nimeni nu-ţi trece proprietatea, eşti cunoscut ca moartea, pentru intruşi. Şi cunoşti şi fiecare centimetru din regiunea asta şi asta, mile întregi. Eşti exact ca-n Vietnam: îţi sunt de ajuns trei zile într-un loc şi cunoşti mai multe despre el, decât oamenii care au trăit acolo toată viaţa.

MacGonigal se uită întrebător.

— George, eşti aşa de nerăbdător să mă bagi în treaba asta, încât te întreci pe tine însuţi. Dacă aduci pe cineva aici să aibă grijă de client, asta e o potenţială scurgere de informaţii. Şi apoi oamenii vor deveni suspicioşi. Vor ieşi vorbe şi vorbele circulă.

— Uite ce e, Mac, ne putem înţelege. Voi angaja pe cineva de încredere, cineva care va sta numai aici. Când aduc clientul, ajutorul aranjat va veni în acelaşi timp. Şi vor sta închişi în casă. Asta înseamnă că tu vei face cumpărăturile. Oamenii nici măcar nu vor şti că ai musafiri.

— Oricum, nu prea fac cumpărături, doar o dată pe lună sau cam aşa ceva, dar asta e pentru mine. Ce va crede clientul tău despre acest gen de viaţă? S-ar putea să fie greu de supravegheat.

Harris se lumină la faţă. MacGonigal vorbea de parcă ar fi fost de acord cu toată afacerea. Se transformă în manager, lăsând rolul de negociator deoparte.

— Îţi garantez că vor sta în casă. De fapt îi voi spune chiar eu că dacă-ţi părăseşte proprietatea, nu va mai fi responsabilitatea ta. Aşa că va fi cuminte. Batem palma?

Un zâmbet larg se lăţi pe faţa lui MacGonigal.

— Nu, George, nu batem palma, mai avem încă multe de discutat până atunci.

Expresia feţei lui Harris se transformă într-una de durere.

— Ei, bine, dacă e vorba despre bani, cred că pot să îndulcesc oferta un pic. Ce-ai zice de 125 de dolari pe zi?! Şi încă 50 de dolari pentru cel care va avea grijă de client?! Nu pot să merg mai sus.

— Nu-i vorba de bani şi tu şti foarte bine treaba asta Harris! E motivul care se ascunde în spatele acestui joc. Vreau să ştiu detaliile, prietene! Cine e clientul şi de cine se ascunde şi de ce se ascunde?

— Asta nu pot să-ţi spun, Francis. Ar fi o violare a eticii profesionale. Afacerea e privată.

— Etică pe dracu', explodă MacGonigal. Ascultă-mă, şarlatan nenorocit, poate îi ai ca clienţi pe Hitler şi Bormann şi vrei să ţi-i ascund eu. Ei bine, pot să-ţi zic o chestie: nimeni nu trece pe proprietatea mea până nu ştiu exact cine e şi de ce e aici. Ai înţeles?

— Haide, Francis, fii înţelegător! 150 de dolari şi încă 75 de dolari pentru angajat. Plus toate cheltuielile. Nu poţi cere mai mult decât atât, zise el, întinzându-şi mâinile ca pentru o îmbrăţişare.

— Greşit! Vreau adevărul gol-goluţ! Fie vorbeşti, fie pleci. Cine e clientul, cine-l urmăreşte şi de ce?

— Mac, sincer nu pot să-ţi spun. Dar pot să-ţi dau câteva detalii. Nu e un el, ci o ea, o doamnă care obişnuia să lucreze pentru o persoană destul de dubioasă. Era contabila lui şi acum o urmăreşte. Are destule dovezi să-l termine.

— Sigur, George. Cred într-adevăr că o damă bătrână, cu pantofi de sport, care şi-a petrecut toată viaţa ţinând evidenţa, are destui bani încât să plătească 225 de dolari pe zi – şi asta fără partea ta, care trebuie să fie pe puţin dublu. Până când lucrurile se vor calma. Chiar cred asta. Ai grijă când pleci, nu te grăbi prea tare.

— Nu, uite, ăsta-i adevărul. Sunt câteva detalii pe care nu ţi le pot spune, dar tot ce ţi-am zis până acum, e adevărat.

— Da, da, bine. Fiecare cuvânt. Ia, cară-te tu, George!

Lui Harris i se urcă sângele în obraji.

— Mac, ce vrei tu e să mă tragi cât mai mult de limbă, să afli destule informaţii ca să profiţi! Se opri ca şi cum n-ar mai fi putut continua. Fălcile lui erau încleştate atât de puternic încât muşchii îi ieşiseră în afară ca nişte nuci. Lovi pământul cu bocancul lui de călătorie.

— Bine, prietene, o să-ţi spun ce vrei. Dar dacă încerci ceva, te omor. Aşa să mă ajute Dumnezeu, te omor, să ştii!

MacGonigal râse zgomotos.

— Linişteşte-te, George, fii corect cu mine şi voi fi şi eu cu tine! Spune-mi despre ce e vorba şi apoi o să vedem dacă batem palma sau nu.

MacGonigal se întinse pe sofa, iar pielea netăbăcită a căprioarei cafenii scârţâi sub el. Harris se aşeză în faţa sa, pe unul din acele scaune uşoare, scaunul în care citea MacGonigal.

Sorbind din băutura irlandeză pe care MacGonigal i-o dăduse, îşi începu povestea.

— Am scăpat din Vietnam după acea ultimă dată. Mi-am întemeiat o afacere de securitate în New Jersey, mai mult lucruri mărunte, asigurând paznici de noapte şi chestii de genul ăsta. Din când în când aveam şi ceva mai important – bodyguard, controale de securitate, detectarea mijloacelor electronice de ascultare a convorbirilor, verificarea cererilor de credite – lucruri obişnuite. Oricum, am obţinut un contract cu un tip pe nume Teddy DeLisle. Teddy avea câteva librării şi câteva alte societăţi pe acţiuni şi voia să-i asigur paznici.

MacGonigal îl întrerupse.

— De ce dracu' are nevoie o librărie de un paznic?!

— Ajung şi la asta! DeLisle ăsta distribuia filme, avea o reţea de aparate mecanice – avea o grămadă de afaceri. Avea şi ceva materiale pornografice şi astea erau cât pe ce să-i împiedice dezvoltarea operaţiilor datorită hărţuielilor.

— Deci tipul avea o afacere porno, spuse MacGonigal şi concurenţa voia să-i distrugă afacerea.

— Cam aşa ceva. Oricum i-am asigurat piaţă de desfacere şi necazurile au încetat. DeLisle era foarte mulţumit de felul în care au evoluat lucrurile, aşa că m-a angajat şi pentru alte slujbe.

— Ce fel de slujbe? Roluri în filmele lui murdare? E exact stilul tău, George!

— Nu ai de ce să fii sarcastic, Mac. Tot ce face tipul ăsta e să vândă nişte filme cu ceva mai multă piele dezgolită. Care-i baiul? Nu încerca să-mi spui că nu te-ai uitat niciodată la aşa ceva!

— Da, răspunse MacGonigal, am văzut destule filme deşănţate la vremea mea, dar în ultimul timp lucrurile au ajuns atât de departe, încât nu mai pot să le înghit. Nu mă deranjează un tip şi-o tipă făcând sex pe ecran, dar să faci filme cu copii de opt, zece ani care practică sex oral cu un adult în toată regula, asta-i prea mult! Şi asta e tot ce mai înseamnă afacerea porno în zilele noastre, George.

— E, n-am făcut eu filmele, sau orice altceva de genul ăsta. Eu lucrez cu contract. Verific magazinele, verific angajaţii să nu fure, colectez datorii. Odată am strâns dovezi zdrobitoare împotriva soţiei lui Teddy. Şi-o trăgea cu un gagiu tânăr, care juca într-unul din filme. Da' să lăsăm astea! Teddy avea o tipă care lucra pentru el, pe nume Susan Ennis. Era deşteaptă, un adevărat geniu şi avea grijă excelent de afacerile lui. Am avut ceva de-a

face cu ea, din moment ce lucram la partea financiară a lucrurilor şi ea cam conducea această parte. Cum spuneam, era o capacitate, un adevărat geniu – şi ordonată pe deasupra. Lucra ca un ceas. Avea trei registre pentru Teddy: unul pentru taxe, unul pentru parteneri – avea nu ştiu ce barosani ca parteneri – şi unul pentru Teddy. Şi le ţinea aşa de perfecte, încât nimeni nu se putea atinge de ele. Îţi spun, fata aia jongla cu facturile şi cu conturile bancare de nu-ţi venea să crezi. Când scria ceva în registru, putea să dovedească totul – în faţa juriului, a Congresului, a lui Dumnezeu, din câte ştiu eu. Era totul în regulă. Şi bineînţeles setul de registre avea aceeaşi menţiune, dar înscrisă sub o altă formă. Ce mai, îi era indispensabilă lui Teddy. Ea nu numai că-l putea termina, dar îl putea înfunda rău de tot. Partenerii lui sunt nişte băieţi duri. Dar ea se putea descurca. Era altfel şi Teddy era înnebunit după ea. La dracu', toţi o doreau, până şi eu! Nu ştiu dacă până la urmă Teddy a reuşit ceva în privinţa asta, dar ştiu că eu am încercat! Şi n-a mers. Oricum, până la urmă s-a întâmplat ce era de aşteptat.

Jonglând cu registrele lui Teddy, fata s-a gândit că ar trebui să facă ceva de una singură. Nu ştiu cum a făcut-o, sau cât a sustras, sau cum Teddy a prins-o, dar într-o zi mă sună Teddy şi-mi spune că are o treabă specială pentru mine. Îmi oferă zece mii direct şi când îl întreb ce treabă e, îmi spune că Sue l-a făcut de bani şi că eu trebuie să aflu unde a ascuns banii. M-am gândit că va fi o operaţie de investigare, dar când am ajuns acolo, el o avea deja pe Sue. Faţa ei era plină de vânătăi şi se vedea că o cam lovise. Mi-a spus atunci că vine nevastă-sa acasă şi că trebuie s-o scoatem pe Sue de acolo. Mi s-a spus să o duc la un depozit de filme şi s-o interoghez.

Vezi tu, i-am zis c-am fost la departamentul secret al spionajului militar din Vietnam. Ştii, doar o prostie ca să-mi impresionez şeful, dar el a reţinut că pot obţine orice informaţie de la oricine ar fi.

Ei bine, Teddy are un ajutor, un negru numit Larry care lucrează pentru el. Larry – Blue Larry, cum i se mai spune – bătăuşul de femei. Are cam 2,10 metri înălţime, cântăreşte aproape 115 kilograme şi-i place munca pe care o face. L-am auzit lăudându-se că a omorât o fată – a bătut-o până ce fata a murit. Altă dată a omorât o tipă blondă, o fugară din Minnesota, ce avea cam cincisprezece ani. A strâns-o de gât până s-a sufocat. Cu penisul lui.

Deci, Larry era acolo şi Sue era legată. Teddy o lovise atât de rău, încât îşi pierduse cunoştinţa. Larry şi cu mine, trebuiam s-o ducem jos şi apoi s-o punem în maşina mea. Apoi trebuia dusă la depozit şi interogată. Teddy îmi spunea mie toate astea şi Sue zăcea acolo – goală şi neputincioasă, cu mâinile legate, cu capul atârnând şi plină de vânătăi. Teddy zicea că-i e frică ca nu cumva Larry s-o ucidă înainte de a obţine informaţia de la ea, aşa că m-a chemat pe mine. Atunci când Teddy îşi termină discursul său rapid şi convingător, l-am întrebat ce era cel mai important: ce să fac în continuare? Adică au aranjat-o bine, arată ca dracu'! Ce trebuie să-i mai fac eu?! S-o duc la spital şi să spun că a căzut pe scări?! Auzind asta Teddy râse şi-mi spuse că ştiam ce trebuie să-i fac. Îţi dai seama? Adică mie-mi place de ea şi el vrea s-o omor. Aşa că i-am zis un nu absolut. Eu nu o omor pe Sue. Şi ştii ce-a zis?! Să i-o dau lui Larry. Pur şi simplu, să i-o dau lui Larry. Dar nu era nici timpul nici locul să ne certăm. Am zis O.K., voi obţine informaţia de la ea şi am luat cuvertura de pe pat şi am înfăşurat-o pe Sue în ea. Era fără vlagă, abia mişcându-se, gemând uşor, aşa că i-am zis lui Teddy că va fi nevoie de ceva timp să scot ceva de la ea. Va trebui să fie conştientă. Teddy zise că nu-l interesează cât timp îmi va lua, odată ce obţin informaţia şi că nu-i pasă ce se va întâmpla cu ea apoi. La care, Larry îşi linse buzele, auzind asta. Eu am apucat-o de cap şi Larry de picioare şi am cărat-o jos şi-am pus-o în portbagajul maşinii mele. Larry e cam euforic tot timpul. Poţi să-ţi dai seama ce gândeşte. Îţi spun, Mac, mi se făcuse rău.

În fine, am ajuns la depozit şi i-am zis lui Larry că ar fi bine să verifice înăuntru, să fim siguri că nu e nimeni care ne-ar putea vedea cărând-o. Eu urma să stau afară să am grijă să nu vină nimeni. Aşa că el se duce înăuntru şi eu iau pistolul .22 cu amortizor din bordul maşinii. Ies din maşină şi mă duc după el. El verifica locul şi eu i-am făcut-o! La început credea că sunt insecte, sau ceva de genul ăsta. L-am împuşcat în spate şi el şi-a întins mâna şi s-a pleznit pe umăr, ca şi cum ar fi fost o înţepătură de ţânţari. Am descărcat în el un întreg încărcător şi el continua să se pleznească pe spate. Am fost norocos că mai aveam un încărcător de rezervă, pentru că tipul ăsta era un uriaş şi felul cum absorbea gloanţele alea de .22 mm mă îngrozise la culme! Într-un final, se întoarse şi mă văzu. Chiar şi atunci, nu-şi dădu seama ce se întâmplă. Crezu că era ceva afară şi veni către mine. Era ca un taur şi mâna-mi tremura, dar l-am lăsat să se

apropie şi am golit al doilea încărcător în el. Abia atunci realiză totul. Era oarecum amuzant: atâta timp cât credea că sunt insecte, nu-şi făcea probleme, dar imediat ce a înţeles că sunt gloanţe şi că a fost împuşcat, a fost distrus. N-a murit totuşi. Zăcea acolo, uitându-se la mine ca un câine bolnav. Eu stăteam lângă el şi-mi reîncărcam arma în timp ce el se uita la mine; apoi i-am pus ţeava pistolului în spatele urechii şi am tras. Nici măcar nu-mi părea rău! Ştiam ce ar fi făcut cu Sue! Ce minte bolnavă!

MacGonigal se ridică şi se servi cu praful de tutun al lui Harris.

— Şi apoi, ce-ai făcut, George?

— Ei bine, iată-mă cu dementul ăla care împroşca cu sânge peste măsură podeaua depozitului. Era un depozit de materiale porno, cu grămadă de cărţi, filme şi casete video – toate împachetate în înveliş de plastic, cearceafuri întregi de polietilenă. Se împachetează întregul balot şi se trece printr-un tunel de căldură care-l videază şi-l face un pacheţel micuţ, drăguţ şi neted. Am scos cuţitul şi am tăiat o bucată de ambalaj – am avut grijă să nu las nici o amprentă şi l-am înfăşurat pe ticălos. Apoi l-am atârnat de un cârlig şi l-am pus în spatele unui munte de pachete. Mi-am descărcat arma de douăzeci şi unu de ori – apoi m-am apucat să curăţ totul. Îl împuşcasem pe ticălosul acela şi a trebuit să mă aplec să caut cartuşele goale. Am spălat cu furtunul podeaua era foarte mult sânge.

— Adică pur şi simplu ai lăsat cadavrul în depozit? Îl vor găsi cu siguranţă.

— Da, îl vor găsi, mai devreme sau mai târziu. Dar ce pot să facă în privinţa asta? Să sune la poliţie şi să declare că au găsit un cadavru în depozitul lor de materiale porno?! Asta-i problema lui Teddy. Va trebui s-o muşamalizeze şi asta pentru a-şi scăpa pielea. Oricum am curăţat toate urmele. Sue era tot în portbagajul maşinii, aşa că doar am plecat. Am făcut o mică abatere din drum la biroul meu, ca să iau banii ce-i aveam acolo – vreo câteva mii din seif – şi apoi am oprit să-i iau ei ceva haine şi alte lucruri necesare, după care am ieşit din oraş şi am tot mers. Cred că de abia când eram prin Pennsylvania şi-a revenit. Mă feream de străzile principale şi opream din când în când să văd ce mai face. Când în sfârşit şi-a revenit, am oprit pe un drum de ţară şi am îmbrăcat-o. Îţi spun, arăta ca naiba! Am luat o tonă de farduri şi am mai acoperit ceva din urmele de pe faţa ei, dar sincer, arăta rău. Am lăsat-o într-un motel din Virginia de Vest şi am schimbat maşina – mai schimbasem de vreo câteva ori

maşina, pentru că ştiam că Teddy sau partenerii lui mă vor urmări imediat ce-şi vor da seama ce se întâmplă. De fapt şi de drept, partenerii lui Teddy mă îngrijorează pe mine. Teddy nu prea are tupeul să fie cu adevărat periculos, dar partenerii ăştia ai lui sunt mafioţi adevăraţi, cu legături peste tot. E unul pe nume Nazario despre care se spune că e specializat în angajarea ucigaşilor de profesie pentru a lichida diverse persoane. Toţi ceilalţi băieţi îl cheamă când e vorba de aranjat pe cineva.

— Dar dacă Teddy îi escroca pe partenerii săi, ar fi ultimul care să-i cheme în afacerea asta, nu? întrebă MacGonigal. Cred că va salva ce s-o mai putea şi-şi va ţine gura.

— Nu poate să facă asta. Sue obişnuia să vină regulat la întâlnirile lunare aşa că ei vor dori să ştie unde e. Ştia prea multe despre afaceri ca s-o lase să plece. Şi apoi, datorită banilor pe care i-a sustras Sue, Teddy e în necaz până peste cap. Acei parteneri ai săi vor ca afacerea să aibă profit, sau va suporta consecinţele. Teddy trebuie să găsească o scuză pentru a-şi salva pielea şi asta e Sue. Va trebui să facă o poveste, dar în mare totul va fi scos la iveală!

— Aşa că partenerii lui Teddy o vor căuta pe Sue! Cine sunt ei?

— Probabil n-ai auzit niciodată de ei. De exemplu, Nazario – are spate în Las Vegas, Los Angeles, peste tot. Va pune un ucigaş pe urmele ei. Teddy va încerca să facă totul să fie o crimă rapidă, nu i-ar conveni ca ei s-o găsească şi s-o ducă undeva unde ar putea vorbi.

— Deci, cam cât crezi că mai e până încep s-o caute?

— O caută deja. Am riscat un apel de la un telefon public, la un tip pe care-l cunosc – i-am zis că sunt plecat din oraş cu o treabă şi voiam să văd ce mai e pe acasă. Nici măcar n-a vrut să vorbească cu mine. M-a tratat ca pe ultimul rahat. Eu şi Sue suntem fugari de trei săptămâni şi am cam epuizat toate ascunzişurile.

— Aşa că te-ai gândit să-ţi cauţi vechiul prieten, F.X., nu? Cum m-ai găsit?

— Încă mai am ceva putere pe aici! Ştiu că eşti retras şi după cum vorbeai întotdeauna, ştiam că vei fi într-un loc îndepărtat. Am luat legătura cu un prieten de-al meu de la Centrul Financiar al Armatei din Fortul Ben Harrison. Ţi-a descoperit numărul contului bancar şi am păcălit banca să-mi dea adresa ta. Apoi am venit aici şi am întrebat de cineva cu cimpoaie.

— Şi te-ai gândit că te voi primi cu braţele deschise, ca şi cum ai fi fost fratele meu de mult plecat în lume, nu?

— Da, ceva de genul ăsta! Sincer, n-am avut altceva de ales. Trebuia să plec rapid, n-am avut timp să fac nici un plan. La dracu' nici o clipă nu m-am gândit că-mi va trebui un plan de rezervă! Oricum, am ajuns la capătul drumului. Trebuie s-o ascund pe undeva, eu pot să-mi găsesc propriul meu loc să mă ascund, dar împreună cu ea e prea bătător la ochi. Trebuie să ne despărţim pentru o perioadă.

— Pentru o perioadă? Adică cât timp? O săptămână? Şase luni? Un an?

— Nu ştiu. Cred că până voi găsi alt adăpost. Nu cred că va mai fi sigur pentru noi să ne păstrăm numele astea. Niciodată. Tipii ăştia au o foarte bună memorie.

— Deci, eu va trebui s-o ţin pe tipa asta până ce tu te gândeşti la altceva. Mi se pare mie, sau nu prea te duce mintea la altceva, George?!

— Ascultă, Francis, eu sunt fugar. Dacă pot să scap de Sue, voi scăpa de presiune şi mă voi putea gândi la ceva.

— Adică, ai banii şi vrei ca eu să stau cu faţa în timp ce tu fugi cât mai departe de ea. Nu sunt prost, George. Nu mă laşi singur în toată treaba asta!

— Îţi jur pe Dumnezeu, Francis, nu e deloc aşa! Nu ştiu unde sunt banii. I-a ascuns undeva – probabil i-a investit în ceva care să facă mulţi bani, sau cam aşa ar face Sue, zic eu. Dar nu vrea să spună!

— Câţi sunt? A zis măcar asta?!

— N-a zis, dar Teddy era foc şi pară că i-a furat vreo trei milioane.

MacGonigal fluieră.

— Asta da, e o sumă serioasă, George! Şi eu care credeam în continuare că ajuţi pur şi simplu o doamnă la nevoie.

— Da, aşa e, sunt mulţi, Francis. Mult prea mulţi, aşa că or s-o vâneze pentru multă vreme. Dar exact câţi sunt, nu ştiu. Nu vrea să spună nimic în privinţa asta, decât că sunt destui şi că sunt într-un loc în care nu vor fi găsiţi niciodată până ce nu e liberă să-i găsească.

— Eşti sigur că nu te duce de nas, George? Până la urmă, e într-o poziţie foarte nasoală. Are nevoie de tine şi banii ăştia sunt singurii cu care să te reţină.

— Nu, îi are sigur. Cum ţi-am zis, Sue e un geniu. Pun pariu că

plănuia asta de ani întregi. Nu ştiu însă cum a fost prinsă, dar sunt convins că n-a fost decât ghinion. Teddy, pur şi simplu, s-a poticnit de ea, dar sunt sigur că habar n-avea unde sunt banii, de aia m-a chemat pe mine.

— Şi ce ţi-a promis ca s-o ajuţi? Te face partenerul ei?

— O să fiu sincer cu tine, Francis. Nu mi-a promis nimic cu excepţia faptului că toate cheltuielile mele vor fi acoperite. E o tipă dură, Mac! Chiar şi moartă pe jumătate, rezistă. Dar mai devreme sau mai târziu, va trebui să facă ceva cu banii ăia şi nu poate face nimic fără ajutorul meu. Eu sunt toată protecţia ei. Şi până nu pune mâna pe bani, n-are un sfanţ!

— Deci care ţi-e planul?

— O ţin într-un motel la aproximativ treizeci de mile de aici. Mă duc şi-o aduc aici, apoi plec şi vom ţine legătura prin poştă. Când găsesc un adăpost mă întorc după ea.

— Şi ai de gând să-mi plăteşti 225 de dolari pe zi? Cum vei face asta, George?

— Francis, până acum cred că ţi-ai dat seama că n-am atâţia bani! Va trebui să aştepţi până ce va putea face aranjamentele să obţină banii. Apoi te vom plăti, ţi-o jur!

— Mi se pare mie sau ea e cea cu banii?! A fost de acord cu toate astea?

— Ei bine, aici e o mică problemă, Francis! I-am povestit totul despre tine de-a fir a păr, dar e încăpăţânată sau poate suspicioasă. Nu batem palma până nu se întâlneşte şi vorbeşte cu tine. Vrea să verifice ea totul. Dacă noi doi suntem de acord, mă duc şi-o aduc aici.

— Nu, George, dacă prietenii voştri sunt atât de periculoşi pe cât ai zis, chiar şi-o singură vizită e prea mult. Dă-mi să mă uit pe harta aia a ta!

Harris clipi cu uimire, apoi scoase din cămaşă harta şi busola de orientare.

— Trebuia să-mi fi dat seama că mă urmăreai, Francis, zise el, dându-i harta învelită în plastic lui MacGonigal.

MacGonigal o desfăcu. Era o hartă standard a Serviciului de Supraveghere Geologică a U.S.A., un patrulater minuscul de şapte şi jumătate, o soră geamănă a celor lipite pe ecranul desfăşurător din spatele scaunului. Văzu cu un gust amar că locul căbănuţei sale fusese marcat pe hartă. Îi arătă punctul lui George.

— Nu prea eşti tare în securitate, George.

Harris nu-i răspunse şi MacGonigal întinse harta pe masă.

— Iată cum vom face şi ăsta-i singurul fel în care vom proceda, zise el, arătând un punct pe hartă. Tu vei veni pe drumul ăsta din nord spre sud mâine la ora 1 p.m. Asigură-te că nu te urmăreşte nimeni. Când vei ajunge în locul ăsta, vei vedea o tranşee. Coboar-o la capătul dinspre sud al tranşeei şi continuă să mergi. Fii sigur că nu te vede nimeni. Dacă mai e vreo maşină pe acolo, mai mergi câteva mile, te întorci şi încerci din nou. Spune-i să meargă spre vest, peste deal. Mă voi întâlni cu ea acolo şi vom vorbi. Revino la locul unde ai lăsat-o după douăzeci de minute. Dacă nu e acolo, înseamnă că afacerea rămâne în picioare. Continuă să mergi. Nu vreau să aud nimic despre tine, cel puţin şase luni. Şi să arzi harta asta nenorocită!

II

Harris, înghesui harta înapoi în cămaşă. MacGonigal se uită la el.

— Vorbesc serios, Harris. Arde harta aia şi dacă mai ai numele sau adresa mea scrise undeva, arde-le. Nu vreau să existe nici un fel de legătură între noi, absolut nici una! Poţi să mă anunţi ce se mai întâmplă cam la o lună, dar ţi-am zis, nu încercă să iei legătura cu mine, cel puţin şase luni. O să-ţi scriu un raport despre cum s-au petrecut lucrurile aici şi-o să ţi-l trimit prin poştă când o să vreau să ştiu de tine.

— O.K., Francis. Nu trebuie să-mi ţii nici un fel de lecţie de securitate. Mă voi întoarce şi-i voi spune lui Sue detaliile înţelegerii noastre. Îmi permit totuşi să te avertizez că s-ar putea ca ea să nu fie de acord cu tot; poate fi al dracu' de încăpăţânată!

— Poate să fie cum o vrea! La ora unu mâine, o s-o aştept. La unu douăzeci, voi fi pe drum încoace, cu Sue sau fără Sue. Dar dacă nu-i convine înţelegerea, spune-i să nu se obosească. Şi nu mai veni înapoi să renegociezi, George. Străinii nu sunt prea bine priviţi pe aici.

Harris se „conduse" singur afară şi plecă pe potecă. Ajunse la cascadă şi era gata să coboare când îl auzi pe MacGonigal cântând la cimpoi. Clătină capul.

„Afurisit irlandez ţăcănit", zise pentru sine, în timp ce primele acorduri ale cântecului „O'Donnel Abu" începură să-l învăluie. Îşi clătină din nou capul. „MacGonigal era un ticălos nebun."

„Nu-i aşa că-i o notă de toată frumuseţea?!", zise MacGonigal în sinea lui. „Iată-mă făcând încă o dată afaceri cu George – dobitocul de Harris, cel mai leneş ticălos care a existat vreodată pe Pământ."

Îşi plie cimpoiul şi-l luă sub braţ, apoi se întoarse în casă şi urcă scările la etaj. Acolo aşteptă cu răbdare până ce-l auzi pe Harris că-şi porneşte jeep-ul. Luă binoclul ce mărea de 10x50 dintr-un cârlig, îl scoase din husă şi apoi îl îndreptă spre locul din drum în care jeep-ul lui Harris va fi vizibil pentru prima dată. Într-

un minut, sau cam aşa ceva, văzu maşina. Datorită lentilelor performante văzu că Harris era singur în maşină. Îl urmări până ce ieşi din raza vizuală şi nu văzu nici o încetinire sau vreo oprire. Atât pe cât putea zice, Harris era singur.

„Asta nu înseamnă însă că va fi singur mâine”, se gândi MacGonigal. „După câte îl ştiu eu pe George, probabil va lăsa atâtea urme încât până şi un orb l-ar putea urmări!”

Se gândi la toate astea cu seriozitate. Locul unde va avea loc întâlnirea va fi cu siguranţă cel mai firesc loc pentru un atac.

„Ei bine”, se gândi, „primul ajuns organizează atacul prin surprindere.”

Răsuci binoclul după gât şi începu să se plimbe prin casă, adunând diverse obiecte de aici şi de colo. Într-un timp destul de scurt adună o grămadă de echipamente: o prelată, un sac de dormit, o plită Svea şi o sticlă de combustibil Sigg, o mică trusă de gătit şi câteva mărunţişuri pentru echipamentul de pădure, o spumoasă pernă electrică şi un izopren.

Îşi împacheta echipamentul într-un rucsac, legând pe din afara sacului binoclul, sacul de dormit şi perna; apoi coborî scările. Timp de câteva minute se opri în faţa panopliei de arme. Până la urmă alese un model 99 Savage cu calibru de 308. Deschise sertarul cu muniţie care era înăuntru rafturilor aliniate de-a lungul peretelui sub arme şi luă o cutie de aproximativ douăzeci de cartuşe de reîncărcare pentru .308. Se întoarse spre rucsac şi se opri în drum, se gândi un pic şi apoi se întoarse din drum şi se duse din nou la sertar. Mai luă cinci cutii cu câte douăzeci de cartuşe cu capătul rotund şi încă două încărcătoare pentru Savage. Mai scoase şi un pistol cu toc cu tot, un vechi Colt .397 cu un încărcător de şase şi de o execuţie perfectă, dintr-unul din rafturi şi puse arma şi cutiile cu cartuşe lângă rucsac. Desfăcu bidonul de sac şi-l umplu la pompa de apă. Pentru câteva clipe, MacGonigal se opri să se gândească un pic la toată tărăşenia asta. Spusese adevărul că nu are nevoie de bani. Avea, destui să-i ajungă să trăiască, chiar mai mulţi decât îi trebuiau. Şi apoi, şansele să profite într-adevăr după afacerea asta erau 50%, în cel mai bun caz.

Îl cunoştea destul de bine pe Harris ca să-şi dea seama de asta. Totuşi, nu putea să se abţină să nu se întrebe ce părere va avea acea doamnă misterioasă despre afacere atunci când va vedea locuinţa şi condiţiile de viaţă. Uitându-se prin cabană, trebui să admită că, oricât de mult l-ar satisface pe Francis

Xavier MacGonigal, acesta nu ar fi locul cel mai indicat pentru o doamnă să trăiască pentru o perioadă nedefinită de timp.

Ridică din umeri. Nu prea conta. Îşi luă echipamentul şi-şi prinse revolverul de curea. La uşă se opri să-şi ia pufoaica din cuier. S-ar putea să se facă răcoare mai târziu. Preţ de un moment se gândi dacă să se ducă sus să ia şi căptuşeala, dar se răzgândi.

Cu rucsacul în spate, pufoaica sub un braţ şi Savageul sub celălalt ieşi pe uşă. O închise cu grijă şi se îndreptă spre camera unde ţinea harnaşamentul. Sortă prin diferite echipamente de călărit şi găsi o şa cu teacă pentru Savage, una cu o formă destul de dizgraţioasă, o cocoaşă în care să intre luneta armei şi-o strânse în curea de şeaua lui favorită, aranjând curelele până ce atârna aşa cum voia el.

Odaia din spatele camerei unde ţinea harnaşamentul era locul unde hrănea caii. Cu o cană veche de cafea vărsă câteva măsuri de mâncare într-un sac pe care-l strânse cu nişte curele de spatele şeii. Caii erau la vedere. De obicei căuta refugiu printre copacii care înconjurau câmpul îngrădit, dar MacGonigal se gândi că resimţeau efectele vremii de toamnă şi profitau să mai stea la soare atât cât se mai putea. Turnă puţină mâncare în jgheab şi cum caii începură să mănânce, le puse căpăstrul lui Harry şi Smoke. Când caii terminară trecu un arcan pe lângă boturile lor şi formă astfel un căpăstru improvizat. Trăgând murgii musculoşi şi ageri, cu părul roşu amestecat cu alb şi negru, un fel de gri cenuşiu, deschise poarta, îi conduse înăuntru şi apoi o închise după el.

Odată caii înşeuaţi, prinse rucsacul de şeaua lui Harry şi cu grijă puse puşca Savage în teacă, prinsă de şeaua lui Smoke. Prinse pufoaica de spatele şefi şi, strângând hăţurile, inclusiv pe cele ale lui Harry, îşi puse piciorul în scara de la şa şi se urcă pe cal. Caii reacţionară aproape instantaneu, tropăind în lături, fremătând, dând din copite şi înălţându-se pe jumătate. El smuci hăţurile lui Harry să capete control şi strânse cu coapsele burta lui Smoke. Strânse hamurile de pe gâtul marelui roşiatic şi-l întoarse ca apoi să-l atingă uşor cu pintenii, scoţându-l din vale spre lanţul de dealuri.

Era aproape unsprezece când MacGonigal plecă şi avea un drum destul de lung de făcut. Nu voia să fie văzut nici plecând, nici sosind. Asta însemna că trebuia să taie drumul, evitând potecile şi drumurile circulate. Sus în vârful dealurilor era foarte

puţin probabil să se întâlnească cu cineva, cel puţin până ajungea la Drumul Mozart. Totuşi până să ajungă acolo se gândea să se întoarcă şi să-şi continue drumul prin pârâul Meadow. Ştia că acest pârâu era puţin adânc, încât să-i permită să-l folosească drept potecă, dar prea lat şi prea puternic atunci când ieşea din matcă pentru a fi îngrădit. El nu va trebui decât să urmeze cursul pârâului în cea mai mare parte din drum.

Îşi făcu drum prin partea de jos a dealului fără nici un incident şi astfel, curând, călărea de-a lungul pârâului, caii alunecând din când în când pe pietrele plate care alcătuiau fundul apei.

De câte ori ajungea în locuri în care caii se afundau până la burtă în apă, MacGonigal îşi verifica echipamentul, aparatura, scotea Savageul din suportul şeii şi-l ţinea pe un umăr ca să nu se ude.

Până la mijlocul amiezii, MacGonigal ajunse la un deal înalt şi se uită la drumul de unde vorbise s-o ia pe fată. Dealul era la aproximativ un kilometru şi jumătate de punctul unde trebuia să fie lăsată fata. Traversă dealul şi se îndreptă spre un loc pe partea opusă, unde-şi aminti că văzuse o îngrăditură. O găsi curând, împrejmuită cu sârmă ghimpată, împletită în două şi întinsă de la copac la copac, probabil pusă cu mulţi ani înainte ca localnicii să-şi închidă catârii în ţarc. Deshămă caii şi-i duse în ţarc, urmele păturilor de la şei fiind vizibile pe spatele lor. Desfăcu cele două pături şi puse câte o măsură de mâncare în fiecare, apoi se puse pe treabă cât timp caii mâncară.

Scoase din sac încărcătoarele de rezervă pentru Savage şi le încărcă, punând în fiecare buzunar câte unul şi introducându-l pe al treilea în armă. Ridică piedica, introduse cartuşul în cameră şi apoi asigură piedica la loc. Astea fiind făcute, puse din nou rucsacul în spate, luă Savageul şi începu să se caţere în vârful dealului, îndreptându-se spre drum.

Urcă încetişor, nu atât din cauza efortului fizic, cât din precauţie.. Ţinea puşca Savage pregătită ca şi cum se aştepta să aibă nevoie de ea la fiecare pas. Ajunse pe creastă şi lăsă uşor rucsacul să alunece jos, sprijinindu-l de un copac, în timp ce luă binoclul şi puşca şi se îndreptă încet şi foarte atent înainte.

Mult timp scrută drumul, împrejurimile şi dealul din faţă. Se concentră însă asupra unei zone din imediata apropiere a locului stabilit pentru întâlnire, dar nu putu să ignore nici locuri mai depărtate care ar putea servi drept ascunzişuri pentru oameni sau maşini. Numai atunci când fu pe deplin convins că nu mai

era nimeni prin împrejurimi se întoarse să-şi ia rucsacul.

Coborî spre drum, nu spre punctul unde avea să coboare fata, ci spre un punct la aproximativ un sfert de milă spre nord faţă de acesta. Se apropie de suprafaţa acoperită cu pietriş cu o deosebită atenţie, ascuns fiind de tufişurile de pe marginea drumului. Timp de ceva vreme stătu pur şi simplu nefăcând nimic în afară de a asculta, a privi şi a aştepta. Apoi deodată ieşi din pădurice, traversă în fugă drumul şi se aruncă în tufişurile de pe marginea cealaltă a drumului. Acţiunea sa fu urmată de o linişte totală.

Aşteptă încă vreo zece minute nemişcat. Apoi, încet şi aproape fără zgomot, ieşi din ascunzătoare şi se pierdu în adâncimea pădurii. Cam o oră făcu înconjurul locului unde va coborî fata, trasând parcă un cerc în jurul punctului respectiv, la circa cincizeci de metri în pădure, în afara razei vizuale a drumului – dar observând fiecare dâră de căprioară care ducea spre drum, căutând semne ale vreunei activităţi umane recente.

Îi luă aproximativ o oră, pentru că se mişca cu cea mai mare atenţie, fără să rupă nici cea mai mică ramură, fără să lase ramurile să foşnească la trecerea sa. Se mişca de parcă ar fi fost la vânătoare de căprioare, iar el ar fi fost expertul în urmăriri. Acoperi distanţa între locul unde traversase şi locul stabilit pentru întâlnire şi merse mai departe spre sud, parcurgând o distanţă egală cu cea parcursă până atunci. Din când în când se apropia de drum şi scruta locurile cu binoclul. Odată încheiată căutarea, reluă procesul de aşteptare cu deosebită atenţie lângă drum, trecând de partea cealaltă.

Acolo refăcu aceeaşi cercetare atentă. De câteva ori se autoironiză pentru acţiunile lui, dar îşi reaminti că exista într-adevăr un pericol. Dacă erau ucigaşi angajaţi să-i găsească pe Harris şi pe femeie, atunci punctul unde cobora ea ar fi fost locul cel mai periculos. Nu putea să facă nimic dacă aceştia ar fi fost găsiţi înainte să ajungă la locul acesta şi atacaţi, dar putea să ia precauţii contra unui atac aici. De altfel, voia să se asigure că venirea fetei a fost neobservată şi că astfel aceştia nu aveau nici cea mai mică idee unde s-ar fi putut ea ascunde. Singurătatea împrejurimilor casei sale nu-i putea fi de ajutor dacă s-ar fi ştiut unde se ascundea femeia.

Odată ce şi-a terminat observarea, a urcat înapoi pe deal, căţărându-se mai rapid acum din moment ce ştia că locul e sigur. Urcă până într-un loc în care un colţ de gresie şi vârful unui tei de

pe deal se înălţau într-o amestecătură de bolovani şi adâncituri. Căută printre rocile prăvălite până găsi ce căuta, ceva ieşit în afară cu acoperiş pentru vreme şi un loc plat unde să-şi întindă prelata. De acolo se putea vedea o întreagă milă din drum, din momentul în care s-ar apropia cineva de locul unde va fi lăsată fata.

Îşi rezemă arma de un perete, apoi îşi dădu jos rucsacul şi întinse izoprenul.

Astea fiind făcute, scoase lucrurile de care va avea nevoie în timpul nopţii, apoi asigură capetele prelatei de doi puieţi mici şi îndoiţi, care reuşiseră să găsească destul sol pentru a prinde bine rădăcini, apoi legă celelalte colţuri de nişte roci de mărimea pumnului, înţepenite în crăpăturile locului, în scurt timp îşi făcuse o tabără confortabilă.

Se dădu înapoi cu un pas şi-şi privi munca cu satisfacţie: prelata verde, bine armonizată cu frunzişul şi cu muşchiul care acoperea peretele de stâncă. Tăie câteva ramuri de cedru şi le aruncă ici şi colo ca să-i camufleze mai bine tabăra.

Şi asta fiind făcută, îşi întinse sacul de dormit, aranjându-l să nu aibă cocoloaşe şi-şi scoase plita Svea, picurându-i câteva picături de benzină din cutia cu combustibil.

În puţin timp avea un vas cu apă care fierbea. Deschise un pachet cu tocană de văcuţă şi orez concentrate, împărţi conţinutul pe jumătate şi-adăugă apa fiartă pe o porţie.

Era aproape întuneric când îşi termină masa. Se dezbrăcă şi rămase doar în boxeri şi se băgă în sacul de dormit. Ezită un pic, apoi se întinse şi scoase pistolul Magnum de .357 din toc şi-l băgă în sacul de dormit, lângă el.

O să strice un sac de dormit grozav dacă va fi nevoie să-l folosească, se gândi.. Dar dacă va avea nevoie de el, sacul ar fi contat mai puţin.

Se trezi înainte ca alarma de la ceas să pornească. Mai era încă o oră până să se crape de ziuă şi era frig. Îşi scoase o mână din sacul de dormit şi-şi trase hainele curate în sacul cald. Atingerea pânzei reci îi făcu pielea de găină. Când hainele se încălziră, îşi puse puloverul şi, deşi dezbrăcat de la talie în jos, desfăcu sacul de dormit astfel încât să-şi elibereze amândouă picioarele şi aprinse plita.

Aprinsă fiind, puse pe plita oala cu un sfert de litru de apă. Aşteptând să fiarbă apa îşi trase pantalonii pe el şi în sfârşit se hotărî să părăsească sacul de dormit.

Era frig, destul de frig ca mâinile să-i fie neîndemânatice şi să facă muncile obişnuite ale taberei să fie dureroase.

Îşi luă pe el pufoaica verde-olive şi mănuşile de schi şi începu să strângă sacul de dormit în husă. Până să fiarbă apa, el deja împachetase totul. Turnă nişte fulgi de ovăz dintr-o cutie de plastic în farfurie şi îi amestecă cu lapte praf şi apă fiartă. Folosi restul apei să se bărbierească. Apa caldă dată pe faţă îl făcea să se simtă bine şi fulgii de ovăz încălziţi şi amestecaţi cu zahăr nerafinat şi cu inevitabila ciocolată caldă îi asigurau sentimentul de confort şi de prosperitate. Era pregătit pentru ziua care abia începuse, chiar dacă se sculase în creierii nopţii.

Mai avea mult de aşteptat şi se puse la pândă cu binoclul, timp în care se mijea de ziuă. Datorită lentilelor puternice şi a proprietăţilor lor de a concentra lumina putu să vadă destul de bine, astfel încât să-şi facă o impresie despre terenul din împrejurimea drumului şi asta pe o întindere foarte mare. Se aşeză la adăpostul unei mari capcane şi începu să examineze atent în jur.

O idee de mişcare i se imprimă pe retină şi-i acordă întreaga sa atenţie. Era o căprioară care se mişca încet pe marginea drumului. O urmări cu interes, apoi începu să examineze atent pădurea din jurul ei. După ceva timp, îl găsi şi pe mascul, stând nemişcat în timp ce căprioara verifica trecerea. Mulţumit de el însuşi, MacGonigal, urmări cele două căprioare trecând drumul, întâi căprioara, apoi când era sigur că nu era nici un pericol şi cerbul.

„Ce descoperire, se gândi MacGonigal. Sper să-mi amintesc de locul ăsta, începe sezonul de vânătoare pentru căprioare.”

După aceea, mult timp nu mai găsi nimic interesant de văzut. Pe la opt, un camion apăru pe drum, ridicând un nor imens de praf cu mult înainte ca vehiculul să poată fi văzut.

Asta-i bine, se gândi MacGonigal, voi şti cu ceva timp înainte dacă se mai apropie cineva.

Urmări camionul cum trece de locul stabilit şi-şi continuă drumul. Nu încetinise şi dâra de praf era vizibilă cu mult după ce camionul dispăru din vedere.

Îşi continuă veghea până aproape de prânz, apoi aprinse din nou mica sa plită şi termină restul de tocană. Împachetă plita şi restul instrumentelor şi-şi reluă veghea. De abia acum urma perioada critică. Dacă exista vreo scurgere de informaţii din partea lui Harris, sau dacă fusese urmărit, ce avea să se

întâmple, se va întâmpla destul de curând.

Scrută dealul îndepărtat, dar nimic nu se mişca. Examină apoi drumul, dar cu acelaşi rezultat. Se rezemă de capcană şi se odihni pentru o perioadă, apoi scoase binoclul şi reluă totul. În clipa în care coborî binoclul văzu o dâră de praf în depărtare. Pulsul i se acceleră deodată. Se uită repede la ceas. 12: 55h. Nu fusese decât un singur vehicul pe drumul ăsta toată dimineaţa, camionul acela. Aşa că, ăsta trebuie să fie Harris. Mai examină o dată drumul şi terenurile dimprejur, apoi întoarse binoclul spre punctul de unde va apărea vehiculul. Aşteptă cu o nerăbdare crescândă să vadă vehiculul. Era acelaşi jeep CJ-5 roşu; din câte îi spunea norul de praf nu mai exista nici un alt vehicul care să-l urmărească. Se uită repede în susul drumului. Nici o urmă de praf, nici din acea direcţie. Puse binoclul în suport, ridică puşca şi începu să coboare spre drum.

Nu se depărtase prea mult când jeep-ul ajunse la locul stabilit. Jeep-ul opri şi el scoase binoclul din nou şi se uită. O văzu coborând, o siluetă slabă, îmbrăcată în blue-jeans şi cu o cămaşă în carouri şi având o eşarfa pe cap. Păru puţin nesigură pe ea când jeep-ul se depărtă, dar după câteva clipe începu să urce dealul spre MacGonigal. El ştia că ea nu putea să-l vadă şi începu să coboare pentru a ajunge la ea.

Curând o pierdu din vedere, dar o putea auzi foşnind printre tufişuri.

Fată de oraş, se gândi el. Nu ştie cum să se mişte în pădure. Asta era cât de cât încurajator. Nazario şi DeLisle sau oricine ar fi trimis de ei sunt tot tip de orăşeni, ca şi ea. Dacă ei vin aici, vor avea de-a face cu MacGonigal pe teritoriul său. Şi MacGonigal era destul de bun pe teritoriul său. Continuă să se mişte până ce zări părticele din cămaşa ei cu pătrăţele şi-i văzu eşarfa printre copaci. Se opri lângă un bolovan mare şi-o aşteptă. Ea se luă după urma de căprioare şi această urmă o purtă chiar pe lângă locul unde se ascunsese MacGonigal. Uitându-se pe pământ, MacGonigal văzu urme proaspete. Cerbul şi căprioara pe care-i văzuse mai devreme trecuseră pe aici. Locul ăsta era bun pentru vânătoare, gândi din nou el.

O lăsă să vină până la aproape douăzeci de picioare depărtare, apoi se ridică.

— Aici, domnişoară Ennis.

Tresări speriată şi se dădu un pas înapoi la auzul acestor cuvinte, apoi izbucni supărată.

— Îţi face plăcere să te joci aşa şi să sperii oamenii?

— Nu, doamnă. Sau poate că da. Oricum nu-i prea mare diferenţă, cred, dacă ceea ce a zis George Harris e adevărat. Dacă n-ai fi făcut tu multe, n-ai fi fost aici.

Nu-i răspunse dar se uită la el cu foarte mare atenţie. MacGonigal se simţi ca un specimen studiat la microscop sau ca o bucată de mobilă sărăcăcioasă într-o hală de vechituri.

E o tipă dură, într-adevăr, se gândi el, întorcându-i privirea şi examinând-o la rândul lui. Avea aproximativ treizeci de ani, sânii mici şi obraznici, o talie înaltă, şoldul uşor proeminent şi picioare lungi. Părul său şaten deschis era strâns sub eşarfa, dar îşi putu da seama că era lung şi drept. Desfăcut probabil îi ajungea până la talie.

Avea o atitudine plină de sine, aproape regală şi MacGonigal putu să-şi dea seama de ce Harris fusese atât de impresionat de ea.

Pe lângă atractivitatea sa vădită, mai avea un aer inabordabil, cu o idee de fire pasională şi explozivă, ţinută însă sub control. MacGonigal rânji.

— Sunt bun?

— Pentru nimic în lume. George îmi povestise despre tine, dar văd că George nu prea se pricepe să judece oamenii.

MacGonigal zâmbi din nou.

Sunt de acord. Dar dacă eşti prinsă cu George nu poţi avea nici un fel de pretenţie nici în cazul ăsta!

Se uită direct la el.

— Nu prea am de ales. Dar n-o să-ţi plătesc 150 de dolari pe zi. 100 de dolari este suficient. Accepţi sau nu?

— Ar trebui să te mai gândeşti la ce tocmai ai spus, că n-ai de ales. Dar accept. Chestia cu 150 de dolari era pentru George. Din moment ce tu plăteşti îţi iau mai puţin.

Se opri şi după o mică pauză continuă.

— Bănuiesc că toată povestea cu angajarea cuiva de încredere care să te servească era o minciună sfruntată.

— Nu va mai fi nimeni altcineva, îi răspunse ea, apoi tăcu un moment ca şi cum s-ar fi gândit la conţinutul problemei.

— Dacă 100 de dolari pe zi îţi convin, atunci batem palma.

— Da, batem palma, răspunse MacGonigal ridicându-şi rucsacul şi fixându-şi arma la locul ei în legăturile sacului.

— Parcă-l aud pe George întorcându-se, continuă el. Hai să plecăm de aici. Poate e urmărit.

Se întoarse şi porni spre vârful dealului. O auzea în spatele lui împiedicându-se de fiece tufă. În fundal se auzea jeep-ul lui Harris. Apropiindu-se de locul întâlnirii, jeep-ul încetini.

„Naiba să-l ia de prost!” se gândi MacGonigal. Putea fi o întâlnire perfectă dar trebuia el să dea indicii despre ce se întâmplă, oricui l-ar fi urmărit!

Urcară încet şi când ajunseră la punctul de unde se putea vedea iarăşi drumul, MacGonigal se opri şi-şi scoase binoclul. Jeep-ul nu mai putea fi văzut, dar MacGonigal examină cu foarte mare atenţie drumul. Dâra de praf arăta că nu mai fusese vreo altă maşină. Coborî binoclul de la ochi.

— Ce cauţi?

— Mă asigur doar că Harris n-a fost urmărit. Hai vino!

Îşi răsuci binoclul după gât şi porni mai departe, iuţind pasul. Se gândi că tipa avea o condiţie fizică destul de bună, dar nu era obişnuită să urce pe munte. Îi putea auzi respiraţia gâfâită în timp ce urcau dealul. Se gândea că era oricum prea mândră să-i ceară să se oprească sau să încetinească pasul. George avea dreptate. Era dură. Fu surprins să vadă că exact cuvintele pe care le-a folosit Harris în descrierea ei îi veneau şi lui în minte.

La poalele dealului se ascunse după o placă a unei stânci înclinate şi-o aşteptă să-l ajungă din urmă.

— Cum e? Merge?

Ea se sprijini de stâncă şi păstră liniştea un timp pentru a-şi reveni.

— Merge, eu aşa zic. O s-o ţinem aşa toată ziua?

MacGonigal râânji.

— Nu, numai până ce ieşim din zona periculoasă. Am cai care ne aşteaptă câteva sute de metri mai încolo. Ştii să călăreşti?

— Nu, n-am încercat niciodată. Dar pot să învăţ, zise ea şi după ce trase câteva guri de aer continuă. Sunt gata să mergem mai departe.

Plecară, el primul, mergând un pic mai lent şi din moment ce oricum coborau dealul, putea şi ea să ţină pasul cu el.

— George mi-a zis că trăieşti într-o cabană din bârne de lemn, întocmai ca un pionier, un deschizător de drumuri.

— George exagerează. Trăiesc într-o cabană de lemn, da, e adevărat şi ţi se va părea destul de primitiv la început. Dar, în timp, te vei obişnui.

— Da, va trebui. Dar cum de-ai ajuns să trăieşti tocmai aici?

— E o poveste lungă. Am locuit în toate colţurile lumii. Când

eram mic, tata se ocupa de afaceri cu petrol. Când aveam cam paisprezece ani s-a retras şi ne-am mutat într-un loc din Independence County. Asta-i cam la vreo cincizeci de mile de aici. După ce a murit mama, tata a vândut casa, dar eu întotdeauna mi-am dorit să revin aici. Îmi place să trăiesc în pădure, ce să-i faci?!

— Dar eşti singur cuc. George zicea că n-ai televizor sau telefon, n-ai nimic.

— Dacă mă simt singur, mă duc într-un loc unde sunt oameni. Când mă plictisesc de ei, vin acasă. Ăsta-i avantajul să trăieşti într-un loc ca ăsta. N-am nevoie de televizor sau de telefon; mă descurc foarte bine şi fără ele şi nu le simt dorul niciodată.

— Dar nu te interesează ce se întâmplă în lume?

— Ba da, sunt abonat la aproximativ cincizeci de reviste şi buletine informative ale cluburilor. Sunt la curent cu evenimentele.

— Dar nu sunt cam vechi ştirile când le citeşti?

— Cred ca da, răspunse MacGonigal cu răbdare. Dar nimic care să zguduie lumea din temelii nu se întâmplă doar pentru că aflu cu câteva zile mai târziu decât restul lumii. Şi, de obicei ştiu mai multe despre ce se întâmplă decât oricine altcineva, pentru că eu am timp să citesc şi să mă gândesc la asta.

— George zicea că n-ai nici o instalaţie de apă şi nici grup sanitar.

— E, asta nu-i chiar aşa. Am un rezervor pentru apă de ploaie, o pompă şi-o chiuvetă. Asta-i tot ce-mi trebuie. Trăiesc destul de aproape de râu şi o fosă septică printr-un sistem de canalizare cu olane, ar filtra apa. Dar nu voi face aşa ceva.

Păru puţin scârbită.

— Dar ce faci cu celelalte… nevoi?

— Am un Clivus Multrum, răspunse el râzând.

Văzând că nu înţelegea nimic, el continuă.

— Asta-i o toaletă care fermentează lent excrementele şi le transformă în îngrăşământ agricol natural. Nu emană miros deloc sau foarte puţin şi e curată. Nu murdăreşte râul şi rezultatul e un fertilizator foarte bun.

Ea se uită un pic derutată.

— Credeam că excrementele umane provoacă boli dacă sunt folosite ca fertilizatori.

— Aşa e, dar doar dacă le foloseşti imediat, aşa cum se face în Orient. Ceea ce iese din Clivus Multrum e sterilizat.

Unul dintre cai lovi cu piciorul şi răsuflă greoi, speriind-o pe Susan. Ajunseră la ţarc fără ca ea să observe animalele. Se uită la ele un pic suspicioasă.

— Sunt îngrozitor de mari! Nu mi-am dat seama că animalele astea pot fi aşa de mari.

MacGonigal râse.

— N-ai mai văzut nici unul până acum?

— Ba da, dar nu de aproape... Arată altfel când eşti aşa de aproape de ei.

— Ţi se par mai mari decât sunt pentru că ştii că trebuie să călăreşti unul. Dar nu-ţi fie teamă. Şi tu îi inspiri lui acelaşi sentiment de respect amestecat cu teamă şi uimire. Şi groaza lui nu va trece decât dacă îi permiţi tu.

Dădu jos şeile şi echipamentul şi intră în ţarc cu o funie şi cu un lasou. Harry nu se lăsa prins aşa uşor, dar nu prea avea unde să fugă în micul ţarc. MacGonigal puse un braţ după gâtul lui, trase laţul peste cap şi-l scoase afară.

— Ăsta-i Harry. E al tău. Va trebui să ai grijă de el şi să-l înveţi să se poarte, dar nu ai de ce să-ţi faci probleme. N-are nimic al dracu' în el!

Sue se uită într-o linişte deplină cum MacGonigal îl perie pe Harry, îi puse pătura, apoi fixă şeaua. Când îi strânse şi chinga îl întrebă.

— E adevărat că-şi ies din pepeni când le faci asta?

MacGonigal se întoarse.

— Unii dintre ei. De obicei pentru că sunt strânşi prea tare. De unde ştii asta?

— Am citit-o într-o carte. Am mai citit şi că trebuie să aştepţi ceva vreme şi să te întorci să-i slăbeşti chestia aia cum se numeşte...

— Aşa e! răspunse MacGonigal, căruia îi plăcea curiozitatea ei. Întotdeauna să-i strângi chinga prima dată când te-ai oprit. Bineînţeles, dacă mergi la drum lung, când te opreşti e bine să i-o slăbeşti. Îi face pe cai să se simtă mai confortabil. Apoi când pleci trebuie să i-o strângi la loc.

Îl aduse şi pe Smoke din ţarc şi-l înşeuă în timp ce Susan se uita.

— O.K., e timpul să încaleci.

Ea se uită cu teamă la animalul mare. MacGonigal observase mai devreme că Sue era o fată înaltă, de aproximativ 1,80 metri, dar creştetul capului de abia îi ajungea la coastele lui Harry.

Merse precaut spre calul mare şi întinse mâna timid să-l atingă.

— Nu-ţi fie teamă de el. Trage-i o palmă pe gât şi înghionteşte-l un pic ca să-şi dea seama cine e şeful. Păşi mai aproape şi împinse botul calului acela mare într-o parte, apoi îşi urmă propriul sfat, lovind calul cu podul palmei peste ceafa arcuită.

— Vezi? Le place. E un fel de a-ţi arăta afecţiunea. Caii sunt obişnuiţi cu un fel de camaraderie dură cu oamenii şi se aşteaptă la o mână fermă.

Adună frâiele şi le înfăşură de mânerul şeii.

— Asigură-te întotdeauna că tu ţii frâiele. Numai aşa poţi să-l controlezi. Acum, zise el, luându-i micile sale mâini într-o palmă mare, prinde-te cu amândouă mâinile de mânerul şeii, cu frâiele dedesubt. Piciorul stâng vine pe scară, zise el, ridicându-i piciorul şi punându-i-l în scară. Acum ia-ţi avânt şi eşti sus pe cal.

Ea se încordă şi ajunse uşor pe şa, lăsându-l pe MacGonigal să-l observe fundul arcuit şi apetisant în timp ce se urca pe cal. MacGonigal regretă că putuse să încalece aşa uşor. I-ar fi plăcut să fi atins fundul acela şi să-l ridice.

Ei bine, filosofă el, nu poţi avea totul, băiete!

Aşa că ridică geanta ei mare de umăr şi-o aruncă peste mânerul şeii, apoi dădu bice cailor.

MacGonigal înfăşură frâiele lui Smoke în jurul mânerului şeii şi sări în şa, aşezându-se cu un zgomot surd în şeaua lustruită, apoi trase capul calului pe spate şi-şi strânse armăsarul cu genunchii, toate astea într-o singură mişcare.

„MacGonigal, băiete, se gândi el, o laşi pe femeia asta să te impresioneze. Mai întâi te ferchezuieşti şi acum te dai în spectacol!”

Cu toate astea, el nici nu păruse să-i dea vreo atenţie ei, ci se concentră să-l ghideze pe Smoke afară din puietul des care crescuse în jurul ţarcului. În spatele lui, Harry înţelese şi se puse în mişcare.

— Adu-l aici, lângă mine. Nu-l lăsa să rămână în urmă!

— Aş prefera aşa! strigă ea.

— Eu nu! E un obicei prost pentru cai să se obişnuiască să meargă în şir indian şi nu vreau ca nici un cal de-al meu să prindă obiceiuri proaste. Adu-l aici!

Zgâlţâi puţin frâiele, evident, neştiind cum să-l facă pe Harry s-o asculte.

— Trage de căpăstru! Foloseşte amândouă hăţurile. Zăbala e

acolo pentru a-l îndruma şi opri. Trage de hăţul de la gât! Şi dă-i pinteni!

MacGonigal văzu că situaţia era dezastruoasă. Îl frână pe Smoke şi-l duse lângă Harry, apoi luă hăţurile lui Harry şi-l trase în poziţia dorită.

— Aşa! Aşa trebuie să meargă. Fii atentă la el şi nu-l lăsa s-o ia razna!

O bună bucată de vreme au călătorit în tăcere, ferindu-se de ramurile copacilor şi evitând obstacolele pe care nu le puteau sări sau trece prin ele. După o oră, MacGonigal anunţă o oprire sub pretextul să se odihnească caii, dar în realitate vrând să vadă ce mai face Sue. Aceasta descălecase destul de ţeapănă şi MacGonigal fu nevoit să-şi ascundă rânjetul. Ştia că a doua zi Sue va resimţi pe deplin această călătorie.

El slăbi chinga cailor şi le scoase zăbalele să pască puţin, desfăcând hamurile de zăbale şi legându-le sus de o ramură, pentru a-i împiedica să hoinărească. Apoi, căută prin rucsac după plită. Ea-l urmărea, absorbită cum pregăteşte plita şi apoi cum o aprinde şi pune apa la fiert.

Deodată el rupse tăcerea şi-o întrebă.

— Nu vrei nişte ciocolată caldă?

Un zâmbet conspirativ înflori pe faţa lui Sue.

— Îmi place la nebunie. Cred că eşti un fel de medium.

El îi răspunse cu acelaşi zâmbet.

— Nu, dar am stat destul de mult în frig ca să ştiu ce înseamnă!

Se odihniră cam o jumătate de oră şi apoi el înşeuă din nou caii.

Când încălecă, Susan părea un pic cam ţeapănă şi MacGonigal remarcă felul graţios în care se lăsă în şa.

— Nu mai e aşa mult, doar câteva ore. Până la căderea nopţii ajungem.

După o scurtă pauză continuă.

— Să ştii că te vei simţi mult mai bine dacă te ridici în scări. Doar pentru asta sunt şi-ţi protejează şi blugii să nu se rupă sau tocească.

Încă vreo jumătate de oră călăriră în tăcere, liniştea nefiind întreruptă decât de vreun avertisment din partea lui când ajungeau pe un teren nesigur. Se părea că dealurile abrupte şi arbuştii stufoşi nu-i creau nici o problemă lui Sue, dar când ajunse la râu, ea ezită să intre în apă.

— Caii pot să înoate?

— Chiar mai bine decât tine! Dar nu-i nevoie. Apa nu-i adâncă. O să ne bălăcim un pic doar până la genunchi.

Ea era un pic neîncrezătoare.

— Pare îngrozitor de adâncă. Sunt sigură că mi-ar ajunge mai sus de genunchi.

El o asigură din nou.

— Am venit pe aici nu mai departe decât ieri. Crede-mă, nu va fi nevoie să înoţi. Bazează-te pe Harry şi el te va trece dincolo. Dar să ai grijă să nu-ţi scape din mână.

Putea să jure că nu-l crezuse decât pe jumătate, dar îl urmă oricum. Când ajunse în locul în care apa atingea burta cailor se uită înapoi să vadă cum se descurca, dar ea-şi ridicase picioarele în sus ca un adevărat soldat încărunţit în lupte. Când ajunseră la primul gard, îi dădu ei frâiele lui Smoke şi se duse să tragă cârligul.

— Nu se va supăra proprietarul că-i scoţi încuietorile din gard?

— Posibil, dar nu va afla. Voi avea grijă să-l refac astfel încât nici să nu-şi dea seama. Adu caii.

Când în sfârşit ajunseră în valea Bear Pen simţi fiorii mândriei. O aduse de-a lungul râului Bear Pen, fără nici un cuvânt şi-o lăsă pe ea să descopere singură cabana. Era foarte curios care-i va fi reacţia.

— E perfectă! E aşa de frumoasă! strigă ea şi se ridică în scări. Trebuie că ai gândit totul de foarte mult timp.

— Am avut timp destul, în tot felul de locuri dubioase.

Ajunseră la clădirea unde ţinea harnaşamentul. MacGonigal o ajută sa descalece. Îşi întinse picioarele ţepene cât timp MacGonigal deshămă caii. Cu colţul ochiului o urmărea, admirându-i linia perfectă a picioarelor sale lungi. Împreună au dus apoi căii în ţarc.

— George mi-a zis că te-ai izolat complet. De ce?

— Nu m-am izolat, îi răspunse el, un pic ţâfnos. Trăiesc singur. Asta-i altceva.

— Dar n-ai nici măcar curent electric?

— Ba am. Unul din primele lucruri pe care le-am făcut a fost să-mi instalez o turbină pe bază de impuls. E alimentată dintr-o ţeava direct din cascadă. O sa ţi-o arăt mai târziu.

— Dar George mi-a zis că n-ai curent.

— Am lumină de la lampa cu petrol. O prefer. Dacă am nevoie de o lumină mai puternică, folosesc o lanternă Coleman.

— Dar de ce din moment ce-ţi produci propria electricitate?

— Pentru că aşa-mi place. Fac totul după pofta inimii şi la naiba cu restul lumii!

MacGonigal se aştepta ca cel puţin să tresară la auzul acestor cuvinte, dar Sue nici măcar nu schiţă vreo tresărire.

— Care va să zică eşti independent? Ce eşti, un d-ăla, cum îl cheamă, un supravieţuitor? îl întrebă ea pronunţând cuvintele ca şi cum ar fi fost scrise cu litere mari şi cu o uşoară tentă de dezgust.

— Nu, nu sunt nimic. Sunt MacGonigal şi fac numai ce-mi place şi cum îmi place. Aşa trăiesc eu şi dacă-ţi place bine. Dacă nu, înseamnă că va urma o perioadă foarte neagră a vieţii tale.

Urcară treptele spre tindă şi MacGonigal o pofti înăuntru. Odată intrată, se opri chiar în tocul uşii şi se uită în jur. Stând chiar în spatele ei, MacGonigal văzu cabana aşa cum o vedea ea, curată, cu o anume ordine, dar încărcată; era plină de lucruri, lucruri care erau intim legate de MacGonigal. Ochii ei trecură uşor peste şirurile de arme de pe pereţi.

— Nu se poate spune despre tine că nu eşti înarmat, remarcă ea cu o uşoară urmă de sarcasm.

— Îmi plac armele. Îmi place să vânez şi-mi place să trag cu puşca. Cum ţi-am mai zis, dacă-ţi place, bine. Dacă nu, asta e!

Apropiindu-se apoi de rafturile cu cărţi, ea începu să examineze titlurile.

— Îţi place să şi citeşti.

— Da, pot să zic că mai citesc. Poţi să-ţi alegi tot ce vrei. Nu e ca la celelalte chestii unde trebuie să iei doar ce ţi se dă!

Ea alese un volum subţire de pe unul din rafturi şi-l întrebă mirată.

— Poezie? N-aş fi crezut că citeşti poezie.

— Îmi plac câteva, dar sunt şi unele care nu-mi plac, răspunse MacGonigal.

Ea continua să se uite la cărţi.

— Cred că ai cărţi aici despre orice din lume.

Se ridică pe vârfuri şi se uită la un set de cărţi înalte, subţiri, de un albastru închis.

— *Tabele de calcul al azimuturilor şi al altitudinilor.* Ce-i asta?

— Tabele pentru corectarea observaţiilor astronomice pentru navigaţie spaţială. Odată am traversat Pacificul cu o barcă. Mi-au fost de mare ajutor atunci.

— Un vapor? George mi-a zis că ai fost în armată.

— Era o barcă cu pânze. O yolă Atkins de 38 de picioare numită *Adventure.* Am călătorit cu ea din San Francisco până-n Australia. Acolo am vândut-o.

Ajunse acum în bucătărie.

— Îmi place cum ţi-ai construit casa, adică doar într-o singură cameră mare. Toate se petrec în acelaşi loc. Chiar şi când eşti în bucătărie te poţi bucura de şemineul ăsta mare, remarcă ea, oprindu-se lângă şemineu.

— Aşa m-am gândit încă de la început.

Privirea ei se opri asupra blănii de urs din faţa şemineului.

— Să înţeleg că l-ai ucis tu însuţi? Uite, asta chiar n-o pot înţelege! Cum poţi fi aşa frate cu natura şi totuşi să-i ucizi creaturile?

El oftă. Încă o inimă sensibilă.

— Nu omor pur şi simplu. Vânez. Asta-i parte din natură. Şi nu vânez ce nu trebuie. Am împuşcat ursul ăla în Alaska. Sunt o grămadă ca ăsta pe acolo şi vor fi în continuare dacă nu distruge cineva totul şi pregăteşte terenul pentru aşa ceva.

Punând mâna pe sobă ea văzu că e rece.

— Mi-e foame. Dacă-mi arăţi unde sunt cele de trebuinţă şi-mi spui cum să dau drumul la chestia asta, o să pregătesc ceva de mâncare.

MacGonigal zâmbi.

— După uşa aia. Acolo e o cămară, un frigider şi-un congelator. Nu sunt complet primitiv, după cum vezi. Eu o să dau drumul la sobă. Să aprinzi un şemineu e o adevărată artă, se auzi MacGonigal lăudându-se.

Sue intră în cămară şi el o auzea scotocind printre conservele cu bunătăţi de pe rafturi, deschizând şi închizând uşa frigiderului. El adună un braţ de vreascuri din găleata de alamă de lângă sobă şi deschise uşiţa. Era jos în genunchi, aprinzând focul, când ea se întoarse.

Pregăti o masă uşoară, un fel de omletă şi MacGonigal îi urmări graţia involuntară a mişcărilor. Arăta ca la ea acasă, se gândea el, parcă ar fi de aici.

Când au terminat de mâncat, el a pus cazanul de apă pe sobă şi a spălat vasele. Ea nici n-a protestat, nici n-a lăsat în vreun fel să se vadă dacă era bunăvoinţă din partea ei. Totuşi, când el scoase vesela plină de detergent din apa fierbinte, ea le spălă şi le şterse.

— Cam aşa va fi, deci?! Un efort de cooperare?

— Cred că da, răspunse ea. Suntem amândoi implicaţi. George mi-a zis că ţi-a promis că o să am grijă singură de mine, dar pentru 100 de dolari pe zi nu cred că va trebui să fac singură toate treburile casei. Înţelegi?

— Bineînţeles. Oricum le făceam pentru mine. Aşa măcar împărţim munca pe din două. Numai să nu fii surprinsă dacă sunt multe lucruri pe care prefer să le fac singur.

Şi zicând astea, MacGonigal puse vasele la locul lor şi goli cazanul în care le spălase în chiuvetă, curăţându-l, apoi umplându-l din nou şi punându-l la loc pe sobă.

— E destul de frig; o să aprind focul. Dacă eşti de acord voi aprinde şi şemineul.

Cum Sue fu de acord, el continuă.

— Vrei ceva de băut?

Ezită un pic, apoi răspunse.

— Nu cred că ar fi o idee aşa de bună.

MacGonigal nu forţă nota.

— Ei bine, apa pentru baie se va încălzi într-un minut. E o cadă mai mare în cămară, pe care poţi s-o foloseşti – şi eu tot aşa mă spăl, de obicei. N-am baie, dar pot să trec o frânghie prin cameră, pe care să agăţ nişte pături, dacă vrei să faci baie.

— Mi-ar plăcea foarte mult, răspunse ea, uitându-se la el plină de gratitudine.

Apoi tăcu un moment.

— Cred că trebuie să lămurim ceva. Ştiu că suntem singuri aici şi ştiu că George ţi-a povestit cam ce afaceri am învârtit. Dar slujba mea era să mă ocup de contabilitate, atât. Vreau să fiu sigură că ne înţelegem.

În săptămâna care urmă, trăiră cu multă precauţie. MacGonigal îşi văzu de treburile lui, având grijă de animale, verificând gardurile şi alte detalii, în timp ce Susan încet, încet, preluă treburile casnice. El nu i se opuse, dar împărţi munca cu ea şi câteodată în schimb, ea-l însoţea la treburile lui din afara casei. Astfel, învăţă rapid să iubească caii şi-l adoptă pe Harry ca fiind al ei, având grijă de el, curăţându-i copitele, ţesălându-l şi asigurându-i hrana.

Toamna, MacGonigal iubea la nebunie să se furişeze afară din casă şi să călărească pe drumurile şi potecile lăturalnice şi pustii, să respire aerul curat şi rece al unei noi zile. Era exaltat să călărească, să simtă calul atunci când mergea la galop, sau rotindu-se în ceaţa învolburată. Prima dată când a plecat să

călărească, Sue dormea şi tot aşa o găsi şi la întoarcere. Îşi luă cimpoiul şi ieşi afară. Ea-l găsi stând pe o piatră şi uitându-se la cascadă, cufundat în gânduri şi rupt de tot de realitate, cu cimpoiul aruncat peste umăr, „cântăreţul” aproape ţipând. Ea se opri şi-l ascultă cântând.

— Ce cântec e ăsta?

— „Zorii zilei”, un cântec irlandez de deşteptare. E pentru a trezi somnoroşii ca tine.

— M-aş fi trezit dacă m-ai fi strigat. De ce nu mă trezeşti când te duci la plimbare?

Fu un pic surprins de intensitatea tonului ei.

— Nu credeam că vrei să fii deranjată aşa de devreme.

Nimic nu mai fu rostit în continuare, dar a doua zi de dimineaţă când MacGonigal plănui să plece la vânătoare, îşi propuse s-o trezească, aşa că, cu o lumânare în mână urcă scările care duceau la camera unde dormea ea. O găsi cuibărită în cearceafuri, focul din soba burduhănoasă stingându-se de mult. Părul ei lung şaten era răsfirat pe pernă şi trăsăturile ei erau atât de clare şi relaxate. O mişcă un pic de umăr.

— Sue? Sue? Plec. Vrei să vii cu mine?

Se trezi complet, fără nici un fel de greutate.

— Cât e ceasul?

— E de abia şase. M-am gândit să mă duc să vânez. Vrei să vii?

Ea se ridică în pat, ţinând cuverturile lipite de corpul ei subţire.

Totuşi nu-i ascundeau prea bine sânii ei mici şi delicaţi.

— N-am fost niciodată la vânătoare. Când pleci?

— În aproximativ jumătate de oră. Soba de jos merge şi dacă vrei mai este ceva apă caldă.

— Du-te înapoi jos. Voi coborî în câteva minute.

MacGonigal puse lumânarea pe măsuţa de lângă pat, apoi coborî, fiind ghidat de lumina slabă şi galbenă a lămpii cu petrol care se afla în casă. Îşi adunase deja haina şi câteva mărunţişuri, împreună cu nelipsita puşcă Homet .22, pe canapea şi puse la fiert un ibric cu cafea pe sobă. Îşi turnă o ceaşcă cu cafea şi se aşeză cu picioarele ridicate pe spătarul scaunului, aşteptând-o.

În scurt timp coborî, formele ei zvelte fiind ascunse de blugi şi de un pulover voluminos. Pe un braţ ducea o haină mare de-a lui.

— M-am gândit că-mi trebuie ceva dacă o să fie frig, zise ea, ca explicaţie.

— O să se facă şi mai frig. O să-ţi comand câteva haine prin

catalog. Ar fi foarte suspect să mă duc pe aici să cumpăr haine pentru femei. Cafeaua e gata. Ia-ţi şi tu o ceaşcă, o îndrumă el, arătând spre sobă.

Sue lăsă haina pe canapea, lângă echipamentul lui de vânătoare şi luă o ceaşcă din dulap.

— Dar micul dejun? Vrei să pregătesc ceva?

— Nu, doar dacă ţi-e ţie foame. Eu de obicei aştept până mă întorc. Vânez mult mai bine pe burta goală.

Ea se uită ciudat la el, trăsăturile ei fiind aproape de necitit în lumina difuză.

— Cu adevărat eşti ciudat, MacGonigal. Cred că-n adâncul sufletului tău, tu eşti un animal sălbatic. Regreţi faptul că te-ai născut om.

MacGonigal râse pe înfundate.

— Ai dreptate! N-am văzut nimic la rasa umană care să mă facă să fiu mândru.

Ieşiră din cabană, ghemuiţi din cauza frigului.

— Ştii?! zise ea. Dacă mi-ar fi zis cineva acum două luni că voi ajunge să fac ce fac acum, i-aş fi zis că-i nebun!

După aceste cuvinte, Sue tăcu pentru o perioadă, timp în care continuau să străbată întunericul.

— Chiar că nu înţeleg. Nu pot să împac faptul de a ucide animalele cu modul în care trăieşti tu. Nu pot să explic, dar pare a fi o contradicţie la mijloc.

MacGonigal răsuflă adânc, formând un nor plin de abur, uşor luminos în faţa sa.

— Acuma vorbeşte cea care era înainte de toată povestea asta, sau tu cea de acuma?!

Nu-i răspunse imediat, ci continuă să meargă parcă încurcată.

— Nu sunt sigură. Dacă m-aş fi gândit la asta acum ceva vreme, aş fi spus că n-o să ies niciodată să omor animăluţe nevinovate. Dar acum, pare o cu totul altă situaţie. Nu sunt sigură de ce.

El îşi mută Winchester-ul dintr-o mâna în alta.

— Asta-i pentru că niciodată n-ai văzut lucrurile aşa cum le vezi acuma. Cred că esenţa problemei e să definim ce e bine. În ciuda cinismului meu sunt de acord, să ştii, cu propoziţia „Omul e măsura”. Ce e bine pentru Om e bine şi ce e rău pentru Om e rău. Culeg boabe, fructe şi struguri şi asta-i bine. Culeg tot ce-mi oferă pădurea, incluzând aici veveriţe, căprioare şi iepuri, prepeliţe şi curcani. Şi asta-i tot bine. Pe de altă parte, dacă aş fi

otrăvit copacii de esenţă tare din pădure, aşa cum face serviciul forestier în National Forest, asta ar fi greşit. Asta-i crimă fără sens şi să creşti toţi pinii ăia ca să durezi un nou început, nu schimbă cu nimic situaţia.

Îşi continuară drumul în tăcere. În sfârşit ajunseră la o pădurice de nuci americani. MacGonigal îi arătă o buturugă bătrână, apoi îi luă mâna şi-o trecu peste cojile de nuci care îi pătaseră suprafaţa.

— Cu asta se hrănesc. Până la ziuă vor ieşi din ascunzişuri. Nu avem altceva de făcut decât să ne aşezăm confortabil şi să le aşteptăm.

Zicând acestea îşi ocupă o poziţie de unde putea vedea vârful copacilor proiectându-se pe cerul dimineţii şi-o îndemnă şi pe ea să se aşeze lângă el.

Aşteptară în timp ce lumina devenea tot mai puternică, încetul cu încetul. Deodată se auzi un zgomot în frunzişul de deasupra capetelor lor. Sue tresări, neştiind ce era, dar MacGonigal îi duse degetul la gură, făcându-i semn să tacă. În câteva secunde, o veveriţă şireată şi mare sări într-un copac la mică distanţă de ei. Se uitară la ea, cum sărea de la o cracă la alta, apoi se opri un minut, aşezându-se pe o cracă şi spărgând o nucă. MacGonigal avea deja Winchester-ul pe umăr şi Sue tresări speriată la zgomotul împuşcăturii. Se întoarse furioasă spre el.

— Cum ai putut să faci aşa ceva?

El îi făcu semn să tacă, arătând în sus. Ea se opri nemişcată, în tăcerea absolută care urmă împuşcăturii. MacGonigal îşi puse din nou puşca pe umăr, încet şi Sue urmări locul spre care era îndreptată ţeava puştii. Nu putu să vadă nimic, dar telescopul îi arăta lui MacGonigal trăsătura clară a unei urechi ascuţite, hinduse din ceea ce părea a fi un nod într-o cracă, acolo sus. Puşca explodă din nou şi-o formă mică, întunecată căzu din copac.

— Nici măcar n-am văzut-o. Unde era?

MacGonigal arătă în tăcere. Sue se uită nu prea sigură în sus, prin labirintul de crengi şi frunze colorate, apoi se aşeză şi începu să examineze în tăcere crengile, nerăbdătoare să vadă următoarea veveriţă.

După încă un sfert de oră de aşteptare, MacGonigal spuse în cele din urmă.

— Cred că am făcut cam mult zgomot aici.

Merse până la locurile unde căzuseră veveriţele, culese cele

două cadavre şi le puse la cingătoare.

— Oricum, două sunt de ajuns. Acum vei vedea ce înseamnă să mănânci la dejun ce-ai vânat tu singur.

Se întoarseră prin pădure, urcând uşor creasta. Era în plină zi, dar sub copaci era la fel de întuneric ca atunci când de abia ieşiseră din cabană. MacGonigal mergea în faţă.

— Cum te orientezi aşa de bine pe întuneric?

— Cred că din obişnuinţă. Toată viaţa mea m-am descurcat în întuneric. De altfel, cunosc foarte bine acest pământ. Cred că şi legat la ochi, aş şti drumul!

Lumina deveni din ce în ce mai puternică şi MacGonigal nu se putea abţine să n-o admire pe Sue, aşa cum mergea lângă el. Era o fată bine făcută, dar arăta emoţionant de mică, înfăşurată în haina aceea mare, parcă ar fi fost un copil al nimănui. Ea-şi dădu seama că e privită şi-i zâmbi. Merseră mai departe în tăcere. El simţea o. Nevoie aproape incontrolabilă de a-i pune mâna în jurul taliei, dar se stăpâni. La cabană Sue privi fascinată şi dezgustată în acelaşi timp cum MacGonigal jupuia vânatul.

— Nu ştiu cum poţi să le atingi! zise ea. Eu şi de uitat, de abia mă uit.

MacGonigal zâmbi aspru.

— N-ar prea avea nici un sens vânătoarea dacă nu le mâncăm, nu?!

O văzu strâmbând din nas.

— Ştii, cred că e ceva ciudat. Adică majoritatea oamenilor nu se hrănesc cu carne, dacă trebuie s-o pregătească ei înşişi – adică să omoare şi să jupoaie. Dar au pe alţii să facă treburile astea scârboase în locul lor. Asta nu-i prea cinstit, nu-i aşa?

Îi închisese gura.

— Nu-i adevărat că nu aş fi în stare să fac asta singură, e doar că n-am mai făcut aşa ceva vreodată. Înţelege-mă, ce naiba?!

El dădu din cap, scuzându-se.

— Nu mă referem la tine. Cred că gândeam cu voce tare. Iartă-mă.

— Nu am de ce. Ai dreptate. Niciodată nu m-am gândit la toate lucrurile care mă separă de lume; e ca atunci când lucram cu DeLisle; ştiam ce fac, dar mă făceam că nu văd, aşa că nu eram implicată, înţelegi ce vreau să spun? Mă simţeam curată – cei care făceau filmele, proxeneţii şi traficanţii de droguri erau vulgari. Mă înşelam.

Terminară de curăţat veveriţele şi ea îi luă farfuria din mână.

— O să le pregătesc eu, dacă îmi spui cum. Tu ia-ţi chestiile alea ale tale şi cântă-mi puţin.

Îi explică reţeta simplă, apoi îşi luă cimpoiul şi-i verifică supapa. Ea fredona deja când el se întoarse şi începu să cânte. Când aerul începu să şuiere prin cimpoi, îl verifică cu o bătaie a palmei şi ascultă într-un mod foarte critic. Satisfăcut că suna bine, începu să cânte „The Rising O' th' Moon" şi simţi mândria crescând în el pe măsură ce acordurile vechiului cântec irlandez de război umpleau valea.

Cântă o jumătate de oră, rupt de lume şi când în sfârşit se întoarse spre ea, o. Găsi stând pe o piatră lângă el, înfăşurată în haina lui, ghemuită, ţinându-şi genunchii strânşi la piept.

— Ce frumos e! Cânţi bine!

Strânse cimpoiul sub braţ.

— Nu prea cânt bine deloc. Majoritatea oamenilor nu-şi dau seama dacă cineva cântă bine la cimpoi sau nu.

Intrară înapoi în cabană să mănânce. Punând veveriţele fripte pe masă, Sue se uită la el. Era nebărbierit, cu părul lui des şi negru ciufulit, o şuviţă ondulată, rătăcindu-i pe frunte.

— Eşti un tip ciudat, Francis! Mi-ar plăcea să aflu totul despre tine. Sper că nu te superi că ţi-am pus câteva întrebări.

Se uită drept în ochii ei.

— Nu, dacă nu te superi că nu răspund la unele dintre ele.

— Poţi şi tu să mă întrebi câte ceva, dacă vrei. Cu aceeaşi condiţie, bineînţeles!

— Nu-i stilul meu! Eu nu întreb, ci doar observ şi bag la cap!

Sue începu să mănânce, folosind acest pretext pentru a-şi justifica tăcerea. În cele din urmă zise:

— Nu te interesează banii! George Harris nu mi-ar fi dat o clipă pace fără să mă întrebe de ei.

Se uită direct în ochii ei, apoi îi răspunse.

— Nu, câtuşi de puţin! Nu-mi pasă de ei şi oricum am impresia ca nici ţie nu-ţi place să vorbeşti despre ei. Aşa că, las-o baltă!

Petrecură ziua purtându-se timid, un pic stângaci, evitând să vorbească direct unul cu celălalt despre bani sau despre înţelegerea pe care o făcuseră. Sue i-a pus câteva întrebări: unde era născut, ce făcuse în viaţă, dacă a fost vreodată căsătorit.

El îi răspunse direct, dar nu-i puse nici o întrebare. Totuşi ea se simţi obligată să-i vorbească despre ea, despre cum s-a terminat prima sa căsătorie, cum se recăsătorise în grabă şi

despre cum s-a terminat şi acest mariaj. I-a povestit despre slujbele pe care le-a avut, cum nu mai putea scăpa de muncile de secretară prost plătite, slujbă după slujbă şi cum până la urmă a ajuns contabil la o firmă mare.

A studiat registrele într-o noapte şi printr-o străfulgerare a intuiţiei a găsit soluţia unei mari probleme a circuitului „financiar” pe care o avea compania. S-a dus să-i arate şefului şi în numai şase săptămâni de muncă asiduă, amândoi au schimbat tehnica contabilă a companiei. Câştiga 600 de dolari dar nu primi decât o mărire de dolari pentru inspiraţia ei. Demisionă plină de dezgust şi se lăsă în derivă de la o slujbă la alta pentru o vreme, apoi găsi în sfârşit de lucru la DeLisle.

Când veni noaptea, el încălzi cădiţa şi făcură baie, separat. După aceea, stătură în faţa focului şi citiră la lumina lanternei Coleman şuierătoare, dar ea nu fii în stare să se concentreze, aşa că, după puţin timp se duse sus să doarmă.

Multă vreme stătu întinsă în întuneric, tulburată de o problemă nedefinită. Până la urmă se ridică, înfăşură haina în jurul ei şi coborî. Parterul era gol, dar venea lumină de sub uşa dormitorului. Bătu la uşă timid, iar el răspunse de parcă ar fi aşteptat-o. Ea intră şi-l găsi în pat, cu un volum mare zăcând deschis pe cuvertură.

Vorbiră la întâmplare pentru o perioadă scurtă de timp dar brusc îşi dădură seama că cuvintele nu mai aveau ce căuta între ei.

MacGonigal îşi lipi buzele de ale ei, simţindu-le fermitatea flexibilă. Mâinile lui îi prinseră fesele, strângându-le cu putere.

Ea ţipă.

— Nu! Nu face asta! Te rog nu face asta!

El îi ignoră strigătul şi începu să-i exploreze gâtul şi umerii cu buzele, să-l acopere cu sărutări, deplasându-se încet în jos. Îndepărtă haina şi începu să-i sărute sfârcurile. Ea-i trase capul în jos, ţinându-l strâns.

Când au terminat, zăceau unul în braţele celuilalt. El o ţinea aproape, îmbrăţişând-o cu tandreţe.

În cele din urmă ea vorbi.

— Ai făcut exact ce trebuia! Exact cum era bine! Ştii exact ce să faci. Nu m-ai atins niciodată, n-ai făcut nici o mişcare până ce n-am fost gata.

El se lungi şi-i dezmierdă faţa.

— N-am avut nevoie. Nu-mi făcusem o ţintă din a mă culca cu

tine. Am învăţat să te iubesc şi să te respect şi ştiam că dacă urma să se întâmple ceva între noi, s-ar fi întâmplat la timpul potrivit.

O trase spre el şi-şi plimbă uşor mâna pe şoldurile şi fesele ei. Ea-şi rezemă capul de pieptul lui.

— Masează-mă pe spate!

Ea stătea întinsă în tăcere, lăsându-se în voia senzaţiei plăcute a mâinilor lui, pe spatele ei, mişcându-se încet în timp ce-i frământa fesele şi-i masa picioarele.

Timp îndelungat el o masă pe tot corpul şi când termină, ea adormise. Se întinse lângă ea şi trase păturile peste ei şi-o luă în braţe.

III

A doua zi de dimineaţă, Sue fu trezită de o rază slabă de lumină care se infiltra prin fereastra acoperită. Era în braţele lui, respirând uşor când se trezi. Se ghemui uşor la pieptul lui. Îşi ridică ochii aceia tandri şi deschişi la maxim spre faţa lui, vocea având o uşoară inflexiune de îngrijorare.

— Aşa ai stat toată noaptea? N-ai dormit deloc?

El o strânse în braţe, simţindu-i corpul aproape de al lui şi mângâindu-i părul şaten deschis şi răsucit care-i rătăcea pe faţă.

— Nu, am stat treaz. Te-am păzit. Am vrut să veghez asupra ta.

Ea-şi împinse faţa în pieptul lui.

— Sunt fericită, murmură ea. Mă faci să mă simt aşa de în siguranţă! Dar şi tu ai nevoie de somn. Nu poţi sta treaz în fiecare noapte.

El nu-i răspunse, dar îşi apropie buzele de frunte şi o sărută cu tandreţe. După o vreme, ea se răsuci în braţele lui şi-şi întoarse faţa spre a lui. Mâinile ei începură să se furişeze pe corpul lui şi, în curând el nu mai putu suporta. O trase pe spate şi se aşeză peste ea, buzele lui în continuare lipite de ale ei.

Ea era puternică, mlădioasă şi-şi folosea pe deplin forţa. El o simţea încordându-se în el, îi simţea şoldurile arcuindu-se sub el, picioarele ei lungi încleştându-se în jurul lui. Totodată simţea o reţinere stângace, tandră, ca şi cum i-ar fi fost frică că ar putea să-i facă rău, dar ea îl întărâta. Buzele ei îi explorau urechea, murmurând, îndemnându-l să continue, excitându-l la maxim. El se pierduse de mult înăuntrul ei, dar ea tot continua să-l aţâţe, să se agaţe de el şi să-i şoptească cu sălbăticie.

Când în sfârşit cele două corpuri se separară, extenuată aproape, ea-i zâmbi.

— Nu sunt din sticlă, să ştii. Te porţi cu mine de parcă ţi-ar fi frică să nu mă sparg.

El zâmbi, simţindu-se un pic vinovat.

— Recunosc. Mi-e teamă să nu-ţi fac ceva.

Ea-l luă în braţe.

— Strânge-mă tare.

El îşi încolăci braţele în jurul ei şi-o trase la piept.

— Mai strâns. Doar, atât poţi?

El îşi încorda muşchii până ce-i fu frică că i-ar putea rupe coastele. Ea râse de el.

— Eşti sigur că doar atât poţi? Va trebui să mai lucrezi puţin!

El o strânse cât de tare îndrăzni, dar ea tot îşi bătea joc de el.

Până la urmă, de teamă că i-ar putea face ceva, îi dădu drumul. Văzu amprenta ascuţită a părului lui de pe piept, pe pielea fină dintre sânii ei.

— Gata, ajunge, zise el. Mă sperii.

Rămaseră întinşi o lungă perioadă de vreme, în timp ce soarele se furişa în odaie printre crăpăturile ferestrei acoperite şi firicele de praf dansau în lumină.

Într-un târziu ea se ridică într-un cot şi se uită la el, părul ei lung atârnându-i pe piept.

— Mi-era frică de tine, ştii? Eşti aşa de mare! Întotdeauna m-am ferit de bărbaţii solizi. Dar tu eşti altfel. Nu-mi vei face nici un rău.

El îi mângâie părul.

— Nu, zise, nu te voi răni. Niciodată. Nu-i în felul meu să-ţi fac vreun rău.

Rămaseră în continuare întinşi în pat. După ceva timp ea propuse!

— Hai să facem o baie.

El se ridică şi, gol cum era, se plimbă prin sufragerie şi aprinse focul în sobă. Puse apă la încălzit, apoi se căţără la loc în patul călduţ încă. Traseră cuverturile peste ei şi vorbiră şi se jucară tot felul de jocuri tandre de îndrăgostiţi în timp ce aşteptau să se încălzească apa. După un timp se ridicară şi intrară în cădiţa de baie, turnând apă unul peste celălalt şi săpunindu-se unul pe altul pe tot corpul. El se minună de felul direct, fără ascunzişuri în care ea îi căuta cele mai intime locuri şi le spăla. Nu era nici un fel de falsă modestie în ea, sau timiditate, ci doar o plăcere intensă pe care o împărtăşeau.

Ieşiră din cădiţă şi se şterseră unul pe altul. MacGonigal o înfăşură în prosop şi cu gingăşie o mângâie până ce şterse toată apa de pe ea. Când îi veni rândul, ea-l frecă cu prosopul până ce-i străluci pielea. El râse de intensitatea atacului ei. Când ea urcă scările la etaj să-şi ia hainele, el o urmări cu privirea, minunându-se de graţia mişcărilor ei. Era pur şi simplu subjugat de liniile

corpului ei, de mişcările de felină pe care le făcea.

— Ce leneşule? Hai să mergem la o plimbare. Nu te mai bărbieri. Arăţi mai bine cu barbă decât ţepos.

El îşi şterse spuma de bărbierit de pe faţă şi-şi trase pe el blugii pe care ea-i aruncase. Rânjind, el se îmbrăcă, apoi îşi desfăcu iarăşi blugii să bage cămaşa în pantaloni.

Ea se uită lung la el, cu o groază ştrengărească.

— În numele lui Dumnezeu, omul ăsta e veşnic nesătul!

Continuă apoi, după ce-i aruncă o privire pofticioasă şi lascivă.

— Controlează-te un pic, băiete şi îţi promit că o să am grijă de tine la noapte.

Sue ajunsese deja la uşă. El luă din raft Colt-ul .357 şi prinse tocul de curea. Ea-l urmărea.

— Va trebui să mă înveţi şi pe mine cum să folosesc chestia asta într-una din zilele astea.

Fără să-i dea nici un răspuns, el o luă de mijloc. Ea se răsuci din prinsoarea lui şi fugi spre camera unde ţinea harnaşamentul. În câteva clipe, ieşi de acolo cu câte o ceaşcă de cafea în fiecare mână.

— Hai să vedem cine ajunge primul la cai.

MacGonigal începu să alerge lângă ea, concentrându-se mai mult la felul în care picioarele ei lungi zburau pe pământ decât asupra cursei. Traseră poarta, gâfâind un pic. Caii îi văzuseră venind şi alergau la galop mic prin îngrăditură, cu cozile ridicate drept în sus ca nişte pene. Se îngrămădiră în jurul ei când le turnă de mâncare. Ea-şi încolăci braţele în jurul lui Harry.

— Să nu care cumva să crezi că eşti singurul meu iubit de pe aici, zise ea scoţând limba la el.

Când caii terminară de mâncat, i-au dus în camera harnaşamentelor. Sue căută în cutia mare pentru hrană, pieptănul şi periile şi începu să-l ţesale pe Harry, în timp ce MacGonigal căra şeile, păturile şi frâiele. Sue se dădu cu un pas mai în spate şi urmărea cu un ochi critic cum el punea pătura pe Harry, apoi înălţă şaua pentru ca apoi s-o facă să alunece înspre înapoi.

— De ce faci aşa? O pui prea în faţă şi apoi o tragi în spate?!

— Să mă asigur că nu-i prind nici un fir de par sub şa. Dacă o pui prea în spate şi apoi o tragi în faţă, îi plisează parul şi-i face rană pe spate, îi explică el şi apoi îi prinse chinga sub curta lui Harry.

Ea luă periile şi pieptenul şi-l ţesălă pe Smoke în timp ce

MacGonigal termină de înşeuat pe Harry. Depărtă armăsarul mare de magazie, îi băgă o mână pe după gât şi apoi începu să-i pună hamurile.

— Lasă-mă pe mine, strigă ea.

MacGonigal, fără nici un cuvânt, îi dădu ei frâiele şi se îndreptă spre Smoke să-l termine de înşeuat.

În timp ce se ocupa de Smoke, el o auzea tropăind în jurul lui Harry. Aşeză şaua şi o potrivi, apoi strânse chinga şi de abia pe urmă se întoarse să vadă ce făcea ea. Harry era încăpăţânat, îşi ţinea capul sus şi refuza zăbala. Sue atârna cu un braţ de gâtul lui Harry, un pic ridicată de la pământ. MacGonigal râse, apoi înşfacă armăsarul neascultător şi-i trase capul în jos.

— Dă-mi hăţurile, îi spuse.

Ea i le dădu şi el le trecu peste urechile lui Harry. Cu o greutate pe ceafă, marele armăsar era mult mai liniştit. Îşi ţinea capul jos şi buzele strânse.

— Vezi spărtura asta dintre dinţii din faţă şi cei din spate? Puneţi degetul acolo. Îşi va deschide gura şi vei putea fixa zăbala.

Ea-i apucă falca de jos în timp ce MacGonigal îi ţinea capul şi-i forţă încetişor zăbala între dinţi. MacGonigal îndreptă zăbala şi-i legă cureluşele de gât, apoi îi dădu frâiele lui Sue. Ea le strânse, se apucă de cornul şeii şi sări în şa, de abia atingând scăriţele. De sus din şa zâmbi satisfăcută la el.

— E, cum a fost?

— N-a fost rău deloc, răspunse el în timp ce se ridica de la pământ şi se aşeza în şaua lui Smoke. În scurt timp vei călări ca un indian.

Porniră la trap în susul potecii, mergând peste deal şi-n jos pe partea cealaltă până ajunseră la Mozart Road. MacGonigal schimbă direcţia şi hoinăriră prin pădure ceva timp şi apoi el o conduse spre marginea drumului cu pietriş. Nu era nici un fel de trafic, aşa că galopară aproape un sfert de milă până ce el începu să devină nervos, aşa că intrară iar prin pădure.

— Acum unde mai mergem? îl întrebă ea.

El se opri şi-o aşteptă.

— M-am gândit să hoinărim pe aici şi să-ţi arăt de ce iubesc dealurile astea. Mergem doar câteva mile.

— Bine, dar hai să nu stăm prea mult! În primul rând, mi-e cam foame. N-am mâncat nimic la micul dejun, ştii doar!

Călătoriră încă vreo jumătate de milă sau mai mult, apoi se

depărtară de poteca întunecoasă şi merseră pe câmp până ajunseră la autostradă. MacGonigal ajunse primul la şanţul barat şi-l sări. Sue privi cu îndoială, dar Harry se hotărî fără s-o aştepte. Văzându-l pe Smoke că sărise şanţul, îşi luă pur şi simplu avânt şi sări dincolo, Sue ţinându-se cu disperare de cornul şeii.

— Hopa, avu ea timp să strige când Harry se înălţă de la pământ şi un „Au” când ajunse pe partea cealaltă.

Avu nevoie de un minut să-şi revină.

— Nu ştiam că va face aşa ceva. Încă nu sunt pregătită pentru chestii d-astea.

MacGonigal râse.

— Ţine aproape, doamnă şi-n scurt timp vei sări garduri şi şanţuri ca o căprioară.

Dar ea se uită urât la el.

— Cel puţin, data viitoare, anunţă-mă măcar să mă pregătesc.

El râse din nou.

— Dacă ţi-aş fi spus, probabil n-ai fi făcut-o. Aşa, cel puţin ştii că poţi. Data viitoare va fi un fleac.

— Sper doar ca fleacul ăsta să nu-mi rupă gâtul.

Continuată drumul în tăcere. Într-un sfârşit, Susan spuse.

— Mac, de ce ai fost de acord cu venirea mea aici? Adică, n-ai fi avut nevoie să mă ascunzi şi totuşi…

— Dracu’ ştie!… De obicei nu prea mă conving treburile lui George Harris.

Ea tăcu timp îndelungat.

— Doar nu pentru bani, nu?!

El râse.

— Câteva sute de dolari pe săptămână sunt foarte folositori. Bineînţeles, nu pot nega că şi compania ta e o plăcere şi are ceva efect asupra mea.

Se întoarse spre el şi se uită drept în ochii lui.

— Mac, ţi-a zis cumva George despre câţi bani e vorba?

— George mi-a zis că ai dat o adevărată lovitură tipului ăstuia pentru care lucrai, cum îl cheamă?!

— DeLisle, zise ea. Ăsta-i numele lui. DeLisle. George ţi-a zis cât anume?

— Nu, zise el scurt şi continuă galopul.

— Nu eşti nici măcar curios, Mac?

— Pe dracu’, ba sunt! Dar nu vreau să ştiu; tăcu pentru o clipă. Uite ce e, ştiu că tot ce s-a întâmplat între noi îţi dă dreptul

să afli ce fel de om sunt, aşa că te voi lămuri pe deplin. Nu-ţi vreau banii, cu excepţia celor pe care am fost de acord să mi-i plăteşti pentru că stai la mine.

— Şi asta-i tot?

— Da, zise el, mânându-l pe Smoke să meargă mai departe. Sue nu sunt deloc de piatră. E pur şi simplu felul meu de a-ţi spune că nu mă interesează banii tăi. Nu vreau nici măcar să mai aud de ei.

— George ţi-a dat vreo idee cam câţi ar fi?

— George nu ştia cu exactitate, dar credea că e vorba de vreo trei milioane.

Ea-şi frână calul şi se opri uitându-se la el.

— Şi tu, Mac? zise ea categoric. Tu ce crezi?

El îşi întoarse calul şi-i răspunse la privirea hotărâtă.

— Nu cred nimic. Eu doar locuiesc aici. Am fost de acord să stai aici şi asta-i tot ce mă priveşte. Dar dacă te urmăreşte cineva într-adevăr, trebuie să ştiu cam de câţi bani e vorba ca să ştiu cât de mare e pericolul. În afară de asta nu mă interesează.

— Eşti sigur? Îmi placi, Mac, poate mult mai mult decât orice om pe care l-am cunoscut, dar nu mă pot abţine să nu mă întreb ce gândeşti tu cu adevărat.

El călări mai departe până ce ajunse să fie genunchi lângă genunchi cu ea şi se uită lung în ochii ei.

— Sue, am tot ce-mi trebuie, tot ce vreau, cu excepţia unui singur lucru. Şi banii nu-l pot cumpăra. Nu-mi pasă câtuşi de puţin câţi bani ai tu. Poţi să mă crezi sau nu. Asta-i alegerea ta. Dacă n-ai încredere în mine, dacă vrei să te duc în altă parte şi să te urc în avion, bine, îţi voi face pe plac.

— Uite ce e Mac, nu vreau să plec de aici şi nici nu vreau să mă cert cu tine. Am într-adevăr încredere în tine, sau cred că am, dar majoritatea oamenilor ar face orice să pună mâna pe suma de bani pe care eu o ţin ascunsă.

— Mda, am auzit totul despre Blue Larry sau cum naiba îl chema. Şi încă ceva: după părerea mea, ai ceva bani, destul de mulţi dacă ai reuşit să-l convingi pe George Harris să mizeze totul pe tine.

Îşi desfăcu pistolul şi i-l dădu.

— De acum înainte e al tău. Oricând crezi că te trişez, ai dreptul să mă împuşti.

Ea-şi păstră mâinile pe hăţuri.

— Ce fel de joc strălucit e ăsta? Vrei să mă impresionezi,

Mac?! Vrei să-mi forţezi mâna, să-mi demonstrezi că pot să am încredere în tine?

Băgă la loc pistolul pe curea şi îşi reîncheiere cureaua.

— Haide!

El întoarse capul armăsarului şi porni pe potecă.

— Nu vom stabili nimic în felul acesta. Uite ce e, zise el peste umăr, tu iei banii şi eu o să ţi-i bag cu forţa în funduleţul ăla drăguţ al tău.

Călăriră în linişte şi descălecară la cabană.

— Du-te înăuntru. Am eu grijă de cai.

— Nu, te ajut. N-am vrut să te înfurii, Mac. Îmi pare rău.

— N-ai de ce. Eşti îngrijorată din cauza banilor. Şi eu aş fi dacă aş fi în locul tău. Las-o baltă!

Rămase tăcut cât timp luă şaua de pe cai şi le puse deoparte. Ea încercă subtil să spargă gheaţa. Se îndreptară apoi spre cabană unde el aprinse focul. Fără nici un cuvânt, ea se duse în cămară unde, ca să-şi umple timpul, începu să rearanjeze rafturile. MacGonigal aprinse focul în şemineu şi apoi se duse sus la mansardă şi-şi făcu treabă cu un articol la care lucra sporadic de vreo câteva săptămâni. Stătu în faţa claviaturii câteva minute, dar nu putu să înceapă. O auzi urcând.

— Mac, îl strigă ea încet. Mac, sunt un pic ţeapănă după mersul pe cal. Vrei să-mi faci puţin masaj?

Se întoarse şi o văzu în capul scărilor. Era goală, cu păru-i lung şi şaten deschis acoperind-o ca un evantai până la talie. MacGonigal îşi ţinu respiraţia şi se ridică, răsturnând scaunul. Ajunse la ea, apoi se dădu înapoi.

— Put ca un cal, zise el.

— Şi eu, replică ea, dar să nu-ţi închipui cine ştie ce, tot ce vreau e un masaj pe spate.

El îşi puse mâinile pe braţele ei şi-o trase uşor spre pat.

— Nu, zise ea, nu aici. Jos, pe rogojina din faţa şemineului.

El o ridică ghemotoc la pieptul lui. Ea-şi puse moale braţele în jurul cefei lui când începură să coboare. El traversă sufrageria cu ea în braţe şi-o puse jos, uşor pe pielea de urs. Odată ajunşi acolo, el începu să-şi descheie cămaşa.

— O, nu, zise ea, rostogolindu-se. Nu vreau aşa ceva. Doar un masaj.

El se uită la ea, la curbura frumoasă a spatelui, la fesele uşor ridicate, la picioarele lungi şi slabe şi la norul de păr şaten deschis care se revărsa în jurul ei. Îşi scoase cămaşa cu o

mişcare brutală şi-o aruncă departe, apoi se aşeză în genunchi, desfăcându-i picioarele şi-şi puse mâinile pe umerii ei.

Pierdu noţiunea timpului, complet absorbit de sarcina sa, pierdut în apropierea ei mătăsoasă.

— Ai face bine să-ţi scoţi blugii, murmură ea, mă zgârie.

El se ridică, îşi aruncă cizmele din picioare şi-şi scoase blugii şi boxerii. Gol, se aşeză din nou, desfăcându-i picioarele pentru a doua oară şi începu să-i maseze uşor tot corpul. Încordarea moale a muchilor spatelui ei sub acţiunea mâinilor lui îl fascina. Era parcă în transă, dar simţi erecţia şi felul în care acea parte a corpului lui se presa de fesele ei. Era într-o stare de euforie imaterială, o parte din el, fericită, masându-i uşor corpul şi cealaltă parte, sălbatică de atâta excitare, de abia stăpânindu-se.

Se dădu uşor în spate, mâinile fiindu-i acum pe fesele ei. Ea era întinsă, cu capul într-o parte, cu mâinile sub pernă, ochii închişi, faţa relaxată, ca şi cum ar dormi. El îi frământă şi-i masă uşor fesele, apoi îşi continuă drumul în jos, pe picioarele ei lungi, masându-i coapsele şi pulpele. Muşchii ei, la început încordaţi, erau acum moi şi relaxaţi. Masă uşor până ajunse iar sus şi-şi făcu loc între coapsele ei. Ea-l ajută, ridicându-şi şoldurile şi încet, agonizant de încet, el o pătrunse.

Amândoi mişcându-se în acelaşi ritm, ea-şi strânse la un moment dat un genunchi, apoi pe celălalt sub ea, aşa că acuma stătea ghemuită sub el. Într-un sfârşit, se ridică în patru labe. MacGonigal îngenunche în spatele ei, minunându-se de întinderea lungă şi delicată a spatelui ei, de cascada de păr care se revărsă când ea-şi ţinea capul într-o parte. Îşi puse mâinile pe coapsele-i late şi-o trase spre el, controlând atât mişcările ei, cât şi pe ale lui. Mâinile îi dispărură sub ea, de-a lungul stomacului spre sânii care atârnau în voie. Acum respiraţia ei era intensă şi putu să-i simtă apogeul orgasmului. El însuşi era de mult în afara oricărui control sau limite, învăluit în intensitate. O simţi cutremurându-se şi încet alunecând în faţă pe pielea de urs, el urmând-o, consumat, eliberat. O luă în braţe delicat, protector şi-şi puse buzele pe părul ei.

Mult timp stătură aşa întinşi pe pielea de urs, uitându-se la focul care arunca umbre scânteietoare în tonuri aurii şi roşietice pe corpurile lor. Sue mângâie blana aspră, culcând-o într-o direcţie, apoi ciufulind-o.

— Mac, tu ai ucis ursul ăsta?

— Mm-hmm. Ţi-am zis. Tot mai eşti supărată pe mine că l-am ucis?

Ea se presă în el.

— Nu. Încep să înţeleg de ce.

Se răsuci în braţele lui, îndepărtându-se un pic de el, dar rămânând tot în braţele lui protectoare.

— Povesteşte-mi cum a fost, cum l-ai ucis.

El se uită la ea, mângâind-o pe o parte şi pe coapsă.

— S-a întâmplat cam acum şase sau şapte ani. Eram în Alaska – foarte bună zonă de vânătoare acolo, mulţi urşi şi bruni şi grizzly.

— Asta-i brun sau grizzly?

— Ei bine, ăsta-i un grizzly, deşi se spune că urşii grizzly ucişi lângă coastă sunt oficial urşi maronii. Urşii maronii sunt acelaşi tip de urşi ca şi cei grizzly, dar în cele mai multe părţi, cei maronii sunt mai mari. Cred că-i din cauza peştelui pe care-l tot mănâncă.

Sue se bosumflă puţin.

— Şi ce fel de urs e până la urmă? Nici măcar asta nu-mi spui.

— E unul maroniu, unul mare. L-am vânat timp de o săptămână. Eram patru, am luat doua canoe, am vâslit trei zile, apoi am mers vreo cincisprezece mile şi ne-am aşezat tabăra. Erau semne de urs peste tot şi ceilalţi şi-au omorât ursul în primele zile. Am avut ocazia la un urs mai mic, dar apucasem să-l văd p-ăsta, aşa că am zis „pas”.

— Îl voiai pe cel mai mare.

Era ceva în tonul ei şi-n expresia feţei ce-l stimulă.

— Da, aşa e. De prima dată când l-am văzut îl voiam. Era foarte precaut, totuşi. Se ţinea numai prin arinii foarte deşi. Pe acolo e greu de urmărit, mai ales când ştii că e şi ursul pe acolo. Asta face pe oricine să devină precaut.

— De ce?

— Ei bine, nu vezi mai departe de câteva picioare. S-ar putea să mergi chiar spre el şi asta ş-ar putea termina rău.

— Dar erai înarmat. Aveai toate avantajele.

— Da, aveam puşca aia .30-06 de colo, zise el şi arătă spre puştile aranjate pe perete. Dar un urs maroniu e rezistent. Sunt nenumărate cazuri de urşi maronii care au înghiţit zeci de cartuşe de .30-06 şi au supravieţuit tipului care i-a împuşcat o oră sau chiar mai mult.

Sue se ridică şi se îndreptă aşa goală cum era spre peretele

unde erau rânduite puştile. Îşi puse mâna pe una dintre ele.

— Asta-i cea pe care ai folosit-o?

— Nu, cea de deasupra. Eu îi zic „Old Bill” după Old Bill Ruger. Ăsta e cel care le face. Sau compania lui le face.

Ea luă arma din perete şi-o examină. Patul de armă din lemn de nuc lustruit contrasta cu culoarea ca de miere a pielii ei şi MacGonigal simţi ceva ciudat înfierbântându-l pe dinăuntru. Ea puse arma pe umăr şi se prefăcu că ţinteşte un punct deasupra şemineului.

— E mare. Nu sunt sigura ca ma pot descurca. Ma înveţi şi pe mine să trag cu ea?

— Bineînţeles, zise el.

Ea se întoarse pe pielea de urs şi se aşează cu picioarele încrucişate, cu puşca în poală.

— Zi mai departe. Zi-mi cum l-ai ucis.

El îşi puse mâna pe coapsa ei goală şi-o lovi uşor.

— L-am urmărit într-o pădurice de arini. Îl puteam auzi că-i acolo înăuntru aşa că m-am dus după el. Unul dintre tipi veni cu mine ca ajutor. Ceilalţi rămaseră afară. Nu-ţi doreşti să fie prea mulţi oameni într-un loc aşa strâmt ca ăla. Dacă se întâmplă ceva, ei nu fac altceva decât să se împiedice reciproc. Oricum, l-am urmărit puţin. Se mişca de câte ori ajungeam prea aproape. Nu l-am zărit deloc, dar cred că eram o dată sau chiar de două ori la aproximativ zece metri aproape de el. Începusem să-l călcăm pe bătături. Urşii maronii au un temperament groaznic şi nu le place să fie înghesuiţi. Deodată, veni spre noi, strivind tufişurile. Am tras o dată – tot ce-am putut vedea a fost un smoc de păr – şi brusc era chiar între noi.

Urşii maronii pot fugi mai repede decât un cal şi sunt la fel de ageri ca o pisică, dar nu ştiu cum am reuşit să scăpăm atunci. L-a lovit şi Frank, ajutorul meu, rotindu-se şi răsucindu-se, oprindu-se la ţanc. L-am împuşcat de la aproximativ cincisprezece picioare. Cred că împuşcătura l-a încetinit pentru că am avut timp să reîncarc puşca. Imediat după aceea era călare pe mine şi tot ce am putut face a fost să-i îndes puşca pe gât şi să trag. Asta l-a terminat definitiv. După aceea eram ca vai de noi. Frank avea o mână ruptă şi pielea capului tăiată. Am încălzit nişte apă şi i-am cusut scalpul. Apoi a trebuit să jupuim ursul şi să împachetăm capul şi pielea. Cu tot echipamentul pe care-l aveam şi cu celelalte capete şi piei pe care le aveam de împachetat ne-au trebuit vreo patru drumuri să cărăm totul la

bărci. Şi bineînţeles că Frank nu putea să care nimic sau să vâslească. Era destul de greu pentru bătrânul Frank – de abia după cinci zile l-am convins să meargă la doctor. Şi acolo, o grămadă de hârtii de semnat.

Ea-şi puse mâna peste a lui.

— Şi aşa l-ai omorât, i-ai băgat puşca-n gură şi ai tras?

— Da. Dacă te uiţi atent vei vedea dinţii pe care i-a reparat cel care l-a împăiat şi care fuseseră împuşcaţi.

Ea lăsă deoparte puşca şi se ghemui spre capul monstrului şi examină cu atenţie gura animalului. MacGonigal o urmări cu privirea, savurând liniile pline de graţie şi fine ale corpului ei.

— Săracul urs, zise ea. Şi el a înţeles că nu-i de glumit cu MacGonigal.

MacGonigal râse şi-o apucă de gleznă, trăgând-o spre el. Îşi propti capul între sânii ei şi zise.

— Asta nu-i adevărat în orice caz.

Ea se uită în partea de jos a trupului lui şi zise surprinsă.

— În numele lui Dumnezeu, MacGonigal, nu te mai saturi!

MacGonigal nu-i răspunse; oricum avea gura ocupată.

Mai târziu, ea se hotărî să se ridice de pe pielea de urs.

— E aproape întuneric afară, zise ea. Îţi dai seama că n-am mâncat nimic toată ziua?!

MacGonigal se întinse.

— Îţi pasă?

— Da, chiar foarte mult! Poate că tu eşti obişnuit să nu mănânci regulat, dar această fată din faţa ta are nevoie de mese fixe.

El capitulă.

— O.K. Mă duc să îngrijesc caii şi tu fa ceva de mâncare.

Se ridică şi el şi-şi trase blugii şi tricoul, apoi se aşeză iar pe pielea de urs să se încalţe. Luă puloverul cu care mai fusese la cai şi care atârna în afara uşii şi plecă să vadă ce făceau animalele.

Aruncă un balot de fân la cai şi le aduse o porţie de mâncare în plus, hrăni găinile, amintindu-şi că nu se uitase dacă mai făcuseră ouă de vreo două zile, apoi închise şopronul şi grajdul. Când se întoarse, supa era deja pregătită şi-l aştepta pe masă. Se aşeză în faţa unei porţii de friptură cu cartofi prăjiţi, surprins să vadă că-i era deodată foame. Mâncară în tăcere.

Până la urmă Sue vorbi.

— Crezi c-ar trebui să luăm vreo decizie în legătură cu ce să

facem acum?

El termină de mestecat.

— Nu cred că ai nevie să decidem nimic chiar acum. Nu sunt tipul de om care să creadă că trebuie să faci ceva, chiar dacă e greşit. Hai mai bine să vedem ce se mai întâmplă.

Ea dădu din cap.

— O să dorm cu tine la noapte. Probabil şi mâine seară. Dar întruna din nopţile astea o să vreau să dorm singură. Câteodată simt nevoia să fiu singură, aşa sunt eu. Nu vreau să crezi altceva.

— Bine. Acum ceva vreme am înţeles că să fii cu o femeie, să-ţi placă de ea, să fii interesat de aceleaşi lucruri ca şi ea, să fii capabil să vorbeşti cu ea, toate astea sunt cele mai importante lucruri. Şi tot atunci am înţeles că a face dragoste cu cineva e mult mai bine atunci când respecţi pe acel cineva; îţi dă o cu totul altă perspectivă.

Ea se aplecă peste masă şi-i strânse mâna.

— Haide, iubire să spălăm vasele.

Se ridică şi-o ajută să strângă masa, apoi să pună apa la fiert. Cât timp dură aşteptarea, se tolăniră amândoi pe sofa, bucurându-se în linişte unul de compania celuilalt. Într-un târziu ea-l întrebă:

— Nu vrei să ştii de bani?

— Hai să nu abordăm subiectul ăsta; va crea certuri. Cred că pot să suport o ceartă, dar nu prea sunt sigur că m-aş descurca cu împăcarea care urmează.

Ea-l ciupi uşor.

— Nu face pe deşteptul, Mac!

El se trase un pic înapoi.

— Pe bune, continuă ea. Vreau să-ţi spun despre bani. Vrei să mă asculţi sau nu?

— Nu. Sunt dispus să ascult tot ce ai de spus, dar banii nu mă interesează. Ţi-am mai zis asta! Vorbeşte despre altceva.

— Acum vreau să vorbesc numai despre bani. Hai, Mac, am nevoie să vorbesc despre ei. Nu voi vorbi dacă într-adevăr nu vrei să mă asculţi, dar simt că trebuie să-ţi spun.

El oftă.

— Bine. Zi-mi. Dar să-ţi aminteşti, eu ţi-am zis că nu vreau să ştiu! Să nu vii mai târziu să mă acuzi că te-am iscodit.

— Nu voi veni. Îţi promit! Dar am nevoie de sfatul tău! Am aranjat destul de bine lucrurile, da, poate că tu poţi să evaluezi

ce-am făcut şi să găseşti eventualele scăpări.

El se instală comod pe sofa.

— Bine, te ascult. Dar vreau să ţii minte că am încercat să te opresc. În înţelegerea pe care o avem este vorba de un salariu hotărât, nu să mă introduci în toată povestea asta şi nu vreau ca mai târziu să mă acuzi că m-am băgat unde nu-mi fierbe oala.

— Te înţeleg, zise ea. O să ţin minte că eu am fost aceea care team rugat să mă asculţi. Dar se pare că voi avea nevoie de ajutorul tău pe o perioadă îndelungată şi cred că trebuie să ştii care e toată povestea. Când am ajuns pentru prima dată să lucrez pentru DeLisle, continuă ea, aveam o slujbă legală. Nu zic că am fost introdusă în partea dubioasă a afacerii, dar la început tot ce făceam era să am grijă de registrele legale – vânzările revistei şi chestii d-astea. Erau nişte reviste destul de vulgare, continuă ea, dar legale. Bineînţeles, ştiam că DeLisle învârtea nişte afaceri cam dubioase şi asta de îndată ce am început să lucrez pentru el. Nu aveai decât să te uiţi la el şi-ţi dădeai seama că n-a scos nici măcar un singur dolar în toată viaţa lui dintr-o afacere cinstită, poate doar din întâmplare său drept acoperire pentru altceva.

Oricum, încetul cu încetul am început Să iau în primire şi alte rapoarte.. DeLisle era un adevărat paranoic şi nu avea încredere în nimeni. Dar nu putea să se ocupe de registre el însuşi – era mult prea puturos şi dezordonat. Şi era paranoic. Şi în ceea ce priveşte fiscul, îi era teamă că ei ar putea găsi nepotriviri în afacerile lui şi că l-ar putea aresta. Şi ar fi putut foarte bine, să ştii. I-am arătat nenumărate defecte în registre care l-ar fi putut da de gol. Cred că atunci a început să aibă un pic de încredere în mine, când i-am demonstrat cât de vulnerabil era. A părut surprins că n-am folosit toate informaţiile alea ca să-l şantajez sau să-l denunţ în favoarea unei recompense. Oricum, încă de pe atunci ştiam multe despre el, până într-atât încât să fiu periculoasă pentru el. Pentru început, mi-a mai dat nişte treburi de făcut, majoritatea registre porno. Acuma să nu mă înţelegi greşit! Când am zis că n-am fost băgată sau atrasă în nimic, am avut dreptate. Dar atunci nu aveam nici o idee despre cât de rău era. Adică DeLisle nu numai că vindea şi cumpăra pornografie, dar o şi producea. Avea oamenii lui, o întreagă gaşcă de proxeneţi şi tipi care exploatau minore, care alergau de la o staţie de autobuz la alta, sau prin alte locuri de unde furau copii. Copiii fugari erau un fel de element de bază; proxeneţii şi ceilalţi

îi culegeau de pe străzi, aveau grijă de ei, îi băgau în afacere şi DeLisle îi folosea în filme şi-n celelalte treburi ale lui. Şi dacă vreun copil se întâmpla să nu coopereze, ei bine, aici intervenea Larry. Despre el n-am aflat decât mai târziu.

DeLisle mă voia de tot în afacere. Adică voia să joc în filmele lui, să mă culc cu el şi să-i conduc afacerea în locul lui. Întotdeauna s-a ţinut după mine. Nu sunt eu chiar pudică, ştii asta deja, dar el îmi făcea scârbă cu adevărat, îmi era fizic silă de el. Dar dacă n-aş fi fost atât de valoroasă pentru el, cred că ar fi obţinut ce voia. Avea metodele lui de a-i face pe oameni să-i facă pe plac, dacă înţelegi ce vreau să-ţi spun.

Ajunsă aici cu povestirea, Sue se scutură plină de dezgust şi pentru câteva clipe MacGonigal văzu roşu înaintea ochilor. Momentan era plin de ură faţă de cineva pe care nu-l văzuse în viaţa lui.

— Oricum, eram deja prea implicată. Adică nu am încălcat prea multe legi. Nu cred că aş fi fost condamnată, poate doar cu excepţia faptului că l-am ajutat să scape de taxe şi asta n-ar fi putut dovedi. Dar ştiam grămadă despre afacerile lui. Eram periculoasă pentru el. Cred că dacă aş fi încercat să-l părăsesc… ei bine, nu ştiam atunci nimic despre Larry, dar ştiam destul de multe ca să-mi dau seama că DeLisle nu m-ar fi lăsat să plec. Mă afundam tot mai mult. Toţi banii ăia din prostituţie, din pornografie, droguri şi o grămadă de alte afaceri ilegale şi cu caracter criminal treceau pe la mine. DeLisle m-a prezentat lui Nazario, care a încercat să mă facă partenera lui de sex şi ar fi reuşit până la urmă. Cu DeLisle m-aş fi descurcat, dar Nazario era altfel.

Cred că avea şi alte posibilităţi, pentru că n-a fost prea insistent. Dar de fiecare dată când mergeam la întâlnirea lunară de afaceri, felul în care se uita la mine… ştiam că mai devreme sau mai târziu… ei bine, trebuia să găsesc o cale de scăpare. Numai că era o problemă. Nu exista o cale de scăpare. Avea oameni peste tot, în toată ţara şi nu aveam unde să fug. Tot ce puteam să fac era să trag de timp şi să sper că pot face asta cât mai mult timp. Cu toate astea, ştiam că într-o zi Nazario o să mă aibă şi când se va sătura de mine, va începe să mă paseze în stânga şi-n dreapta prietenilor lui, ori nu puteam să accept aşa ceva.

Până la urmă, mi-am dat seama că banii sunt cheia problemei. Dacă aş fi avut destui bani, mi-aş fi putut cumpăra toată

protecţia de care aveam nevoie. Şi grămadă de bani treceau prin mâinile mele. Tot ce aveam de făcut era să tăinuiesc o parte din ei. Mi-a trebuit ceva timp să încep. Să fiu sinceră, mă gândisem la chestia asta de mult, înainte să-l cunosc pe Nazario. Dar el mi-a dat un motiv. DeLisle avea cam douăzeci şi şapte de companii şi le folosea ca să-şi spele banii. Unele dintre ele erau pe deplin legale companii cu care s-au încheiat contracte şi aşa mai departe şi altele care făceau parte de fapt din afacerile lui – tipografii, procesoare de film şi alte chestii de genul ăsta.

Oricum i-am mai aranjat câteva companii pentru el. Până să plec, avea şaizeci şi opt de corporaţii, unele dintre ele reale şi altele doar pe hârtie. Şi toate făceau afaceri între ele – circuitul banilor era într-adevăr complex – şi eu trebuia să fiu tot timpul la înălţime.

Când i-am aranjat corporaţiile, mi-am creat şi mie câteva. Am început să-i vând lui DeLisle. La început, cumpăram filme de la el, le depozitam, le lăsam să se treacă un pic, le schimbam titlurile şi apoi le vindeam prin altă companie – mai scump, bineînţeles. Pentru primele cumpărături am obţinut bani chiar de la DeLisle şi Nazario. Tot ce-a trebuit să fac a fost o plată de la una din companiile lor către alta – asta făceam tot timpul, oricum ei nu puteau să urmărească toate tranzacţiile. Dar când luam banii de la o corporaţie, îi circulam prin compania mea. Îi ţineam acolo o zi sau două, apoi îi plăteam lui DeLisle într-unul din concernele lui. Dar când făceam asta, începeam aceeaşi şmecherie cu o altă pereche de companii. Aşa că aveam tot timpul bani în registrele companiilor mele.

MacGonigal îşi clătină capul.

— Asta te-a făcut să speri în continuare.

— Într-adevăr. Odată, aveam peste treizeci de tranzacţii în deplină desfăşurare, fiind antrenate şapte din companiile mele şi cam vreo douăzeci şi cinci din cele ale lui DeLisle. Şi nu-mi puteam permite să fac vreo greşeală. Bineînţeles, aveam un plan de rezervă.

Cum aveam mai mulţi bani, cum îi puneam deoparte, astfel încât să pot face o depunere rapidă dacă s-ar fi întâmplat ceva. După câtva timp am început să mă extind. Am cumpărat câteva afaceri legale – am învăţat cum, lucrând pentru DeLisle. Am folosit până şi oamenii lui de pază, o dată sau de două ori, când o spălătorie pe care o deţineam a fost devastată. Musculoşii credeau că ordinele veniseră de la DeLisle.

Am deschis chiar şi o firmă de procesare a filmului. Am cumpărat echipamentul de la una din corporaţiile lui DeLisle şi l-am vândut mai multora, scăzând preţul de fiecare dată. El credea că era vorba despre o şmecherie să scape de taxe. Ultima companie care l-a cumpărat, era o companie falsă, existând numai în acte, pe care o creasem eu. Imediat ce am cumpărat marfa, am lichidat compania astfel încât să nu i se afle de urmă. Facturile erau greu de manevrat, dar unii din oamenii lui DeLisle îl jefuiau pur şi simplu. Ştiam toate astea, dar tăceam. Erau neîndemânatici şi l-am lăsat pe ei să-i descopere, cu ajutorul unei aluzii sau două d-ale mele. Apoi aranjam registrele să dovedească furturile. Bineînţeles, am făcut însemnări despre multe care nu erau furate. Cel mai nostim lucru dintre toate e că DeLisle nu mă lăsa niciodată, să mă ocup de numerar. Se lăuda lui Nazario: „E curată. Nu-i las niciodată pe mână bani în numerar. Şi proştii naibii râdeau de se prăpădeau. Îşi închipuiau că doar cu registrele, n-am cum să mă ating de bani. După o vreme, strânsesem ceva, aşa că am început să-i scot. Aveam câteva afaceri micuţe în care am investit banii – cred că degeaba le am acum, pentru că probabil nu voi putea apărea niciodată să-i iau, doar dacă George îmi aranjează o identitate nouă, care să nu poată fi descoperită.

MacGonigal îşi scoase pipa şi începu s-o umple. Aprinse un chibrit şi ţinu flacăra sub sferă, trăgând-o în jos în tutun. Pufăi de câteva ori, apoi bătu pipa ca să se îndese tutunul şi-o reaprinse.

— Nu mi-aş pune prea mari speranţe în George, dragă. Nu cred că-i în stare şi chiar dacă e, te va jecmăni de toţi banii.

— Nu, sunt cu mult mai deşteaptă decât George Harris. Pot să mă descurc foarte bine cu el.

— Poate că da. Dar va încerca, asta pot să ţi-o garantez! Dar s-ar putea să nu ajungi până acolo încât să testezi garanţia asta pe care ţi-o dau eu, pentru că, dacă te înhăitezi cu George, e ca şi cum te-ai sinucide, asta în caz că tipii ăia te caută. Dar tu fă ce crezi că-i mai bine, nu mă lăsa pe mine să te influenţez.

Ea se uită interogativ la el.

— Ai alte idei mai bune?

El pufăi din pipă.

— Vrei să spui, dacă mă ofer să-l înlocuiesc pe George, răspunsul e nu. Poţi să stai aici până când consideri că eşti în siguranţă să pleci. Apoi poţi să pleci sau să faci ce vrei. Francis Xavier MacGonigal nu vrea nici un sfanţ din banii tăi.

— Nici măcar dacă-ţi spun că sunt mai mulţi chiar decât crede DeLisle?! Nici dacă majoritatea sunt ascunşi în locuri de unde pot să-i iau în cea mai mare siguranţă?

MacGonigal îşi scoase pipa şi-o privi atent.

— Asta e cumva un fel de test? Dacă da, să ştii că nu muşc. Nu-ţi vreau banii, nu i-aş lua nici dacă i-ai avea grămadă pe masa din faţa mea! Dar dacă poţi să-i iei fără să prezinte faptul acesta nici un pericol, de ce dracu' nu fugi?! De ce nu-i iei şi să fugi din ţară?!

Sue zâmbi.

— E o mică problemă. Pot să recuperez cea mai mare parte din ei, dar peste ceva vreme. Trebuie să-mi găsesc altă identitate, în altă parte, o identitate care-mi va permite să fac tranzacţii mari fără să atrag atenţia asupra mea. Nu pot să telegrafiez pur şi simplu să-mi trimită patru sau cinci milioane de dolari de la cel mai apropiat oficiu poştal şi asta fără să atrag atenţia cuiva.. Or ei, tocmai asta vor căuta, pe cineva care n-are nici o afacere, dar are o grămadă de bani şi face dintr-o dată tranzacţii foarte mari.

— Dar cum dracu' să afle ei despre asta?!

— Simplu! Comerţul cu droguri posedă câteva bănci. Aşa că pot obţine informaţii prin căile normale. Imediat ce ies la suprafaţă, mă vor verifica. De asta trebuie să am o identitate plauzibilă, ca nu cumva cineva din lumea financiară să remarce toată treaba când iau banii.

— Şi cum naiba vei reuşi toată chestia asta? Nu, de fapt, dacă mă gândesc mai bine, nu-mi răspunde. Nu vreau să ştiu.

— Haide, Mac, îl tachină ea, nu vrei să ştii unde sunt banii? Nu eşti curios deloc?

— Ba da, sunt un pic. Dar pot să mă abţin în cazul ăsta.

— Bine, dar eu tot o să-ţi spun. Sunt în bănci, bănci ce sunt controlate de comerţul cu droguri. Şi majoritatea sunt în Bahamas.

El se ridică brusc.

— De ce dracu' i-ai pus acolo? Aici chiar că eşti în mâna lor.

— Ai dreptate. Dar am avut două motive: unul ar fi că băncile alea pot fi manipulate, de aceea traficanţii de droguri le şi deţin; şi al doilea motiv ar fi că nu mă aşteptam să fiu prinsă. Vezi tu, aranjasem un al doilea lanţ de companii, complet separate de cele pe care le-am folosit să-i storc pe DeLisle şi Nazario. Am ghidat banii prin ele în bănci. M-am asigurat că nimeni n-a luat la

ochi companiile alea, dar când voi începe să le drenez de bani, cineva tot va observa, aşa că va trebui să am o acoperire solidă.

— Dar nu va atrage atenţia faptul că sunt inactive acum?

— Nu, pentru că nu sunt inactive. Am aranjat lucrurile astfel. Încât să se facă în mod regulat depozitări şi retrageri de marfa. Totul se face automat, e doar o chestie de plimbare a bunurilor astfel încât să dea impresia de afacere normală.

— Aşa că ai pitit banii chiar sub nasul lor! Un plan extraordinar! Cu excepţia faptului că nu poţi ajunge la bani, remarcă el cu o urmă de sarcasm.

— Oh, o să-i am mai devreme sau mai târziu. Nu-ţi face probleme în privinţa asta. Dacă George nu mă ajută, o să găsesc eu altă soluţie.

MacGonigal suflă un nor de fum.

— Dar cu toată schema asta a ta perfectă, cum naiba de te-au prins?!

Ea se strâmbă de parcă amintirea ar fi fost dureroasă.

— Devenisem lacomă. Încasările începuseră să scadă şi Nazario începuse să-i facă zile negre lui DeLisle. Banii pe care-i luam eu explicau parte din ei, dar când povestea continuă, tipul începu să fie cu adevărat disperat. Nu-mi mai păsa. Credeam că acoperisem toate urmele, dar nu am luat în calcul şi faptul că era atât de paranoic. A început să verifice livrările şi ieşirile şi a găsit un loc pe care-l folosisem eu şi atunci totul s-a prăbuşit.. Era ca turbat! M-a chemat la el în apartament – nu m-am gândit la nimic pentru că am făcut multe afaceri la el în apartament – şi a început să ţipe la mine. Am făcut pe nevinovata şi am ţipat şi eu la el şi asta a fost greşeala mea. În camera alăturată era Blue Larry, care a venit în grabă când a auzit ţipete şi m-a pocnit de m-a lăsat lată la pământ. Când mi-am revenit, eram goală şi legată. Ştiam că mă vor omorî atunci, aşa că nu-mi mai păsa ce spuneam. Am recunoscut că-i luasem banii. Au încercat să mă facă să le spun unde sunt banii, dar n-am vrut să le zic nimic.

— Trebuie să fi avut curaj, să rezişti aşa!

— Nu, era vorba de faptul că ştiam că chiar dacă le spun sau nu, pentru mine va fi egal. De ce să le dau banii când ştiam că oricum mă vor tortura. Îţi zic, imediat ce mi-am revenit şi l-am văzut pe Blue Larry, am ştiut instantaneu cum se va termina totul.

— Dar George te-a scăpat.

— Da, George m-a scăpat. Şi să nu crezi că nu-i sunt

recunoscătoare pentru asta. Dar, în acelaşi timp, nu sunt nici nebună. Voi avea grijă să-şi primească răsplata, dar nu sunt de acord să-i dau toţi banii lui.

— Ei bine, cam asta ar avea el de gând, după câte îl ştiu eu pe George.

— Am şi eu planurile mele, zise ea ridicându-se. Chiar acum, planurile mele sunt ca tu să iei cădiţa şi s-o umpli cu apă caldă. Am să-ţi fac o baie sănătoasă înainte de culcare. Te-am minţit – oamenii care miros a cal nu mă excită deloc.

IV

— Precis ai vreo prietenă, Francis. E prima dată când îţi tai părul fără să ţi-l descurc la început.

MacGonigal, înfăşurat în pânza de la bărbier, stătea relaxat pe scaun.

— Pe dracu', Clarence, nu poate omul să vrea să arate decent măcar pe jumătate fără ca tu să nu începi cu tot felul de bârfe?! Chiar se întâmplă să am o prietenă, chiar mai mult de una, dar n-aş vrea să ştie tot oraşul.

Clarence chicoti. Era frizerul lui MacGonigal de mult timp. De fapt, îşi deschisese frizeria cu puţin timp înainte ca bătrânul MacGonigal să se retragă la ferma lui de vis din Ozarks după ani de hoinărit prin lume ca muncitor la sonde petroliere. MacGonigal, un adolescent pe vremea aia, venea la fiecare două săptămâni să se tundă şi asta până când a intrat în armată şi chiar şi atunci îşi făcuse un obicei din a se opri la magazinul lui Clarence pentru o tunsoare de câte ori venea acasă în permisie. Când John Francis MacGonigal a murit şi ferma lui micuţă a fost vândută pentru plata taxelor de moştenire, au urmat câţiva ani în care MacGonigal n-a mai dat ochii cu Clarence. Dar după ce-şi cumpără propriul său teren, trecea pe la el ori de câte ori venea să-şi supravegheze proprietatea. De când se retrăsese şi se mutase aici, trecea pe la el de fiecare dată când venea în oraş – ceea ce era destul de rar.

— Cam ar fi timpul să începi să te uiţi şi după fete. Îmbătrâneşti pe zi ce trece, ştii doar! Câţi ani ai Francis?

— Sunt cu 12 ani mai tânăr decât mata, curcă bătrână şi proastă! Dar mai am încă grămadă de mile de parcurs decât tine!

Clarence chicoti.

— La asta mă refer, băiete! Acum eşti tare şi mare, dar mai aşteaptă tu puţin să ajungi la vârsta mea.

MacGonigal rânji auzind asta. Clarence îi tot spunea cuvintele astea încă de prima dată când a venit acasă în permisie, de când era un biet soldat amărât, cu gradul cel mai mic. Dar Clarence

era un bătrân şi era aşa de mai mult de douăzeci de ani. Pieptul lui scofâlcit, şoldurile late şi burta mare îi dădeau aspectul unei bile care se rostogoleşte. Faţa lui acoperită cu vene foarte mici era ciupită ca de vărsat de vânt şi MacGonigal îşi amintea că a fost fascinat dintotdeauna de braţele lui. Erau lipsite de vlagă, cu pungi de grăsime pe dedesubt. MacGonigal chiar se întreba cum un om poate munci toată ziua cu mâinile alea la nivelul pieptului şi să n-aibă nici un pic de muşchi.

— Clarence, problema ta e că eşti puturos! Dacă ai lucra cu adevărat, burtica aia ar dispărea şi te-ai simţi cu douăzeci de ani mai tânăr.

Frizerul răsufla anevoie, foarfecele tăind mai departe.

— Da, Francis! Zici asta de mult şi vi se pare normal vouă, tinerilor! Dar noi bătrânii trebuie să fim mai atenţi. Acum tu eşti cel care trebuie să aibă grijă. Eşti tare ca piatra, nici măcar nu-ţi arăţi vârsta. Dar trebuie să fii atent! Nu te lega niciodată de o femeie tânără. Te va omorî cu siguranţă.

El îşi scoase prosopul de la gât cu un zâmbet înfloritor.

— Şi dacă te-ai încurcat cu două, cum zici acum, cred că data viitoare când te vei tunde, va trebui să vin eu la tine!

MacGonigal se uită curios la el.

— Ce înseamnă asta, Clarence?!

Fălcile deformate ale bărbierului se întinseră într-un rânjet.

— Va fi la pompele funebre! Asta-i singura dată când clientul nu vine la mine, ci trebuie să mă duc eu la el.

MacGonigal îşi căută portofelul şi îi întinse o hârtie de cinci dolari. Clarence, care fie că nu realiza cât de mult ar fi câştigat dacă s-ar fi numit stilist în aranjarea părului şi să ridice preţurile ca frizerii ceilalţi care practicau în locuri mai sofisticate, sau fie că ştia, dar nu îndrăznea, de teamă să nu fie numit gioarsă de om, încasă tranzacţia pe vechiul său registru de numerar şi-i dădu restul un pumn de mărunţiş.

— Aminteşte-ţi ce ţi-am spus, băiete! Femeile te bagă mult mai devreme în mormânt.

MacGonigal ieşi pe uşă, apoi se aplecă un pic înapoi şi zise:

— Da, dar mori frumos!

Lăsând uşa să se închidă în urma lui, începu să se plimbe ţanţoş pe stradă, fluierând chiar. Oamenii se întorceau să se uite la irlandezul acela cu barbă care fluiera „Garry Owen” şi MacGonigal îi saluta prietenos cu mâna, obţinând zâmbete în schimb.

— Unde ţi-e cimpoiul, Francis? Cântă-ne ceva!

MacGonigal îşi întrerupse fluieratul.

— L-am lăsat acasă, Charles! O să-l aduc data viitoare.

Merse de-a lungul străzi principale a micuţului oraş, salutând prietenii în dreapta şi-n stânga şi făcându-şi cumpărăturile în magazine diferite, lăsându-le apoi în cabina furgonetei sale ori de câte ori se înmulţeau şi nu mai putea să le care. Nu se deranja să încuie maşina. Nimeni n-ar fura într-un orăşel atât de mic şi nimeni întreg la minte n-ar fura de la MacGonigal.

De la magazinul de arme al lui Lancaster cumpără câteva cutii cu praf de puşcă, plus o varietate de gloanţe, majoritatea de calibru 30 şi 22. Depozită toate cumpărăturile lângă casa de marcat.

— Se pare că ai de gând să împuşti ceva, Mac.

— Da, Henry, cam aşa ceva! M-am gândit să mă întorc în Alaska să mai vânez ceva. Bine că mi-am amintit! Ai .338? 225 structură granulată, Nosler, compartimente cu camere învelite, dacă ai.

— Sună ca un medicament pentru un urs, Mac! Mi-ar fi plăcut să vin cu tine.

— Şi mie, Henry, dar cred că am deja un partener de vânătoare.

Henry râmji.

— Mda, am auzit. Cine-i norocoasa? Ştie în ce se bagă?!

MacGonigal îi întoarse râmjetul.

— Fir-ar să fie! Noutăţile circulă cam repede pe aici! De la cine ai auzit?

— De aici şi de acolo. Bineînţeles, n-am crezut până când nu te-am văzut. Nu pari a fi acelaşi om. Adică eşti pieptănat şi ai hainele curate.

— E din cauza bărbii, Henry, asta e!

— E pe dracu’ barba! Ai intrat pe mâna unei fiinţe grijulii. E bine, să ştii. Ajunseseşi până într-acolo încât începusem să mă îngrijorez din cauza ta.

— E bine să ştiu că-i pasă cuiva de mine.

Henry zâmbi şiret.

— Tuturor le pasă de tine, MacGonigal. Unora le e teamă că o să cazi într-o noapte de pe stâncă de beat ce eşti şi altora le e teamă că nu vei cădea!

Făcu o pauză.

— Ce mi-ai cerut? A, da! Cartuşe .338. Cred că mai am câteva.

Căută prin câteva sertare în spatele tejghelei şi scoase la iveală o cutie mică dar grea.

— O singură cutie. E bine? Vrei să omori mai mult de o sută de urşi?!

MacGonigal chicoti.

— Eşti nostim, Henry! Nu, vreau să omor doar unul, dacă într-adevăr mă duc. Dar vreau să am o încărcătură bună, precisă şi-o cartuşieră plină. Încărcăturile comerciale nu satisfac potenţialul maxim al cartuşului.

— Ei bine, dacă m-aş duce să vânez un urs, n-aş căra nici un arsenal pe care să-l fi încărcat eu însumi. Aş vrea cele mai bune mărfuri fabricate vreodată, zise Henry, notând vânzarea.

MacGonigal îi întinse o bancnotă.

— Am făcut greşeala asta odată. A trebuit să dau ursului puşca s-o înghită. Sunt prea bătrân acum pentru prostii d-astea. Clarence a avut bunăvoinţa să mi-o amintească.

— Clarence, cutra aia bătrână şi nebună! Ţi-o jur, Mac, e la fel de nebun ca tine!

MacGonigal îşi ridică cumpărăturile.

— Mda, probabil. Ai grijă!

Ieşi şi puse punga cu cumpărături alături de celelalte în cabina furgonetei. Urcă şi porni motorul şi plecă pe strada principală pavată cu cărămizi. În câteva minute, el urca deja dealul în afara oraşului, mergând pe drumul întortocheat care ducea sus în munţi. La ultima curbă, înainte de vârf, se întoarse aşa cum făcea de fiecare dată pentru a mai arunca o privire, ultima, oraşului rămas în spate. Era un fel de plecare simbolică a lui departe de civilizaţie, pentru că deşi oraşul număra doar vreo şase sute de oameni, pentru el reprezenta un mod de viaţă, care era de evitat la fel de mult ca şi cum ar fi fost cel din New York City.

Când se îndrepta spre ieşirea oraşului, Văzu două adolescente călărind pe marginea drumului. Încetini când trecu pe lângă ele, când auzi brusc un motor în spatele lui. În oglinda retrovizoare MacGonigal văzu o furgonetă verde rulând cu viteză. Făcea zgomot mult, claxonând şi scrâşnind din toate încheieturile. Cum furgonetă se apropia de cei doi copii, deraie un pic şi pasagerul se aplecă pe fereastră şi lovi scurt uşa, vociferând.

Caii se speriară şi aproape îşi aruncară copitele din spate. Furgonetă îşi continuă drumul, iar MacGonigal văzu foarte fugar o figură plină de coşuri, cu părul lung, blond şi încurcat.

Opri la marginea drumului.

— Copii, sunteţi teferi?

Cea mai în vârstă dintre ele îşi controla deja calul. MacGonigal apucă hăţurile celuilalt, oprind animalul şi lovindu-i gâtul. Apoi se uită după furgonetă verde care se îndepărta.

— Bag seamă că unii oameni nu se pot abţine să nu arate cât de dobitoci sunt.

Furgonetă îşi continuă drumul ceva timp, apoi încetini şi întoarse.

— Iar vin! Descalec până încetează toată prostia asta, zise fata mai în vârstă.

— Nu-i nevoie, îi răspunse MacGonigal. Or să se sature cât de curând, zic eu.

Luă o piatră şi merse până la drum. Stătu în faţa celor două fete, aruncând piatra dintr-o mână în alta. Şoferul îl văzu stând acolo şi încetini, ca şi cum n-ar fi ştiut ce să facă. Cincisprezece metri mai departe, furgonetă se opri. MacGonigal îi înfruntă cu privirea. Merse până la geamul din dreapta şi se uită dezaprobator la tânărul tras la faţă, cu părul lung, negru şi unsuros care conducea.

— Vă distraţi, băieţi?!

Şoferul nu-i răspunse nimic câteva clipe, apoi izbucni ursuz.

— Ce-ţi veni, idiotule?

MacGonigal deschise brusc portiera, vârî mâna înăuntru şi-l târî afară. Îl înghesui în tabla maşinii, îl răsuci, luându-l de guler până când i se schimbă culoarea feţei.

— Nu-mi plac oamenii care sperie caii – asta am. Clar?

Auzi portiera de pe partea cealaltă a autovehiculului deschizându-se şi una dintre fete scoase un ţipăt de spaimă. Îl îmbrânci în lături pe şofer şi se întoarse să-l vadă pe celălalt pasager al maşinii apropiindu-se şi ţinând în mână destul de jos, foarte ameninţător un cuţit.

— Aruncă-l, băiete, până ce nu ţi-l bagă cineva în fund.

Deodată şoferul îi imobiliză o mână, strigând:

— Prinde-l, Jerry!

Pasagerul se mişcă rapid, venind pe după cabina furgonetei, când încă MacGonigal se lupta cu şoferul. Nescăpând din ochi cuţitul, MacGonigal se învârti trăgându-l după sine şi pe şofer şi aruncându-l în cel cu cuţitul. Omul se clătină şi scăpă braţul lui MacGonigal din strânsoare. MacGonigal îi mai administră o lovitură puternică care-l zăpăci complet şi căzură amândoi,

încurcaţi unul de altul. MacGonigal nu le dădu timp să se ridice. Cuţitul căzuse din mână şi MacGonigal îl ridică de jos. Apoi îşi propti cizma pe mâna pasagerului şi se uită dispreţuitor la el.

— Ce mai zici, acum, băieţică?! Chiar vrei să ţi-l bag undeva?!

Nici unul din ei nu răspunse. MacGonigal se depărtă puţin şi-i lăsă să se ridice. Aruncă cuţitul în tufişuri.

— Acum băieţi, vă sfătuiesc să vă căraţi de aici şi să staţi departe de ţinutul ăsta, pentru că data viitoare când vă văd vă bat de vă ia mama dracu'.

Morocănoşi, cei doi urcară în furgonetă, oblojindu-şi rănile. Şoferul porni motorul, apoi se aplecă puţin pe geam şi strigă.

— O să plăteşti pentru astă, ticălosule! Ştim unde stai!

Apăsă ambreiajul şi furgoneta porni, accelerând. MacGonigal îi urmări cu privirea până ce dispărură din raza vizuală într-o curbă. Apoi se urcă la volanul propriei maşini.

Mergea încet, urmărind drumul dinaintea lui să vadă dacă nu cumva furgonetă verde oprise pe undeva. După o vreme, îşi îndreptă atenţia numai asupra drumului. Autostrada era un drum vechi, făcut acum aproape patruzeci de ani, fiind de fapt primul drum privat din tot ţinutul. Era mai strâmt decât ar fi trebuit să fie pentru a îndeplini condiţiile de siguranţă şi avea câteva curbe periculoase. Lui MacGonigal îi convenea. Venise chiar odată îmbrăcat în kilt şi cu cimpoiul să protesteze faţă de propunerea de a moderniza drumul. Datorită proiectului de modernizare, mulţi dintre vecinii lui şi-ar fi pierdut din pământul fermelor, până la propunerea a fost abandonată. Fiind considerat un efect secundar al acelei propuneri, MacGonigal a devenit de îndată faimos pe plan local şi a fost considerat drept ceva ca un fel de resursă naturală, cel mai ţicnit irlandez în captivitate. Începu să fluiere când trecu de drumul noroios care ducea spre locşorul lui. Brusc frână, alunecând periculos. În faţa lui erau propriile sale urme făcute când ieşise de dimineaţă, dar deasupra mai era un rând de urme. Văzându-le, se înfurie la culme şi lovi volanul cu pumnul.

— Fir-ar al dracului, George! Dobitocul nu putea să respecte planul nici dacă i l-ar fi desenat cineva! Trecuseră doar trei săptămâni de când o lăsase pe Susan şi se înţeleseseră că nu vor comunica deloc timp de şase luni şi atunci doar prin poştă. Şi acum apare din senin, fiind urmărit probabil!

Când ajunse la gardul proprietăţii, MacGonigal înjură şi mai mult. Poarta era deschisă, trasă înapoi astfel încât să permită

unui autovehicul să intre şi lăsată aşa. MacGonigal o luă ca pe o insultă personală şi începu să se gândească cu plăcere la ce-i va face lui George.

Deodată opri maşina cu o zdruncinătură.

— De ce mama dracu' s-ar întoarce Harris aşa de devreme?

Cugetă câteva clipe, încercând să găsească un răspuns plauzibil.

Nu găsi nimic. Din ceea ce-i spusese Susan, lucrul esenţial era să găsească o acoperire perfectă astfel încât ea să poată sustrage bunurile companiilor false fără să-şi atragă bănuieli. Or Harris n-ar fi putut face asta într-un timp atât de scurt. Sau poate că nu e Harris! MacGonigal se gândi la mai multe posibilităţi: una ar fi ca într-adevăr să fie Harris cu vreo schemă să scoată bani de la Susan; a doua s-ar putea ca Harris s-o fi trădat. Asta nu prea părea probabilă, din moment ce el a salvat-o, dar MacGonigal o luă în considerare ca fiind cel puţin teoretic posibilă, ţinând cont de felul de a fi al lui George Harris. A treia ar fi că s-ar putea să fie nişte oameni de-ai lui DeLisle sau Nazario. S-ar putea să-i fi găsit ascunzişul lui Susan. Din nou, după evaluarea lui Harris şi această propunere deveni tot posibilitate.

Ajungând aici cu gândul se opri. Mai erau multe explicaţii posibile pentru urmele din drum, care nu aveau nici un fel de implicaţii sinistre, dar erau altele tot atât de multe care aveau şi asta îi era de ajuns lui MacGonigal.

Acum problema era ce să facă?! Imediat MacGonigal alungă gândul de a conduce pur şi simplu mai departe şi de a vedea ce se întâmplă. Aşa că lăsă maşina acolo unde era, blocând drumul, să vadă cine era pe proprietatea lui. Opri motorul şi băgă cheia în buzunar.

Apoi se gândi la o armă. Din nefericire rămase doar cu gândul pentru că nu avea nici o armă în maşină. Stătu un pic, blestemându-se că era un irlandez fără minte, apoi coborî din maşină, închizând uşa după el şi blocând-o astfel încât să întârzie pe oricine ar fi încercat să fugă pe acest drum. Lipăind prin ierburile umede şi reci, el merse paralel cu drumul câteva sute de metri, apoi se depărtă, temându-se că oricine ar fi fost misteriosul vizitator ar fi putut lăsa pe cineva de pază lângă maşină.

Tăie drumul prin pădure şi urcă o pantă a văii, ţintind să ajungă într-un loc mai sus de cabană, de unde să poată vedea ce se întâmplă. Îşi croi drum uşor în susul dealului, evitând rocile

desprinse şi arbuştii deşi, pe cât posibil, până ce ajunse într-un loc de unde putea vedea capătul drumului. Trebui să se târască spre o rocă stratificată şi de acolo putu zări atât capătul drumului, cât şi cabana. MacGonigal se târî mai aproape şi supraveghe totul.

Se vedea o furgonetă verde parcată la capătul drumului. MacGonigal înjură încet cu năduf.

— Care va să zică, cretinii ăia voiau să încerce ceva?! Ar fi trebuit să-şi dea seama.

Îşi îndreptă apoi atenţia spre cabană. Nu era nici un semn de activitate, cu excepţia dârei de fum care ieşea din coşul casei. MacGonigal rămase întins pe rocă şi examină totul cu grijă, sperând să prindă vreo mişcare rapidă în spatele vreunei ferestre, măcar un semn care să-i spună ce se întâmplă. Dar nu era nimic!

Se depărtă de locul acela şi intră iar în pădure, furişându-se pe margini, croindu-şi drum spre cabană. Merse cam vreo sută de metri sau cam aşa ceva şi apoi se întoarse, venind dinspre vale, într-un punct din spatele ţarcului pentru cai, în afara razei vizuale a celor din cabană, sau din celelalte clădiri. Croindu-şi drum pe lângă marginea copacilor spre capătul îngrăditurii, văzu ceva care-i îngheţă inima. Un morman negru zăcea lângă poarta ţarcului. Era familiar, totuşi era un pic altfel. MacGonigal ştia ce era:

— *Ticăloşii mi-au ucis caii!*

O hotărâre neîndurătoare începu să se formeze înăuntru-i. Nici măcar nu îndrăzni să se gândească ce i-ar fi putut face lui Susan, dar el se decisese deja ce le va face.

Îşi îndreptă cu greu ochii de la cadavrul calului, pentru că-l distrăgea prea mult. Se ghemui şi examină cu cea mai mare atenţie zona, supraveghind pentru început terenul din apropiere, apoi cel din mijloc şi la sfârşit. Cel din spate, privind încet şi metodic fiecare zonă înainte de a trece la cealaltă. Remarcă un alt cadavru zăcând la marginea copacilor, de partea cealaltă a îngrăditurii. Nu putea fi sigur, dar bănuia că era Harry. Cel de lângă poartă era cu siguranţă Smoke.

Înaintă până ce ajunse la o fâşie descoperită de teren aflată între el şi camera harnaşamentului. Se uită la forma nemişcată a lui Smoke de lângă poartă şi apoi examină cabana. Nimic nu se mişca în spatele ferestrelor. Se uită cu mare atenţie şi la camera unde ţinea harnaşamentele. Nici o mişcare, nici acolo.

Să traverseze zona aceea descoperită ar fi fost un pericol, dar trebuia să şi-l asume. Odată intrat la harnaşamente, ar fi putut încropi vreo armă şi să încerce să se furişeze în casă. Se îmbărbătă şi deodată ţâşni spre uşă, cu umerii curbaţi deja, în anticiparea vreunei împuşcături din cabană. Dar nu se întâmplă nimic. Deschise uşa uşor şi intră. Timp de ceva vreme stătu acolo, parcă aşteptându-se să întâlnească pe cineva pândindu-l. Apoi trecu la fereastră, ghemuindu-se astfel încât să poată vedea afară, fără să fie văzut. Deodată auzi un zgomot deasupra capului. Ţâşni spre perete, lipindu-se de el.

— Mac? Mulţumesc lui Dumnezeu că ai venit!

Se uită spre pod.

— Sue? Tu eşti?

Ea se aplecă şi se uită în jos. Părul îi era în dezordine şi faţa murdară de noroi şi îngheţată.

— Ajută-mă să cobor. Aproape am degerat!

El îi luă mâinile şi o sprijini în timp ce ea puse un picior mic pe umerii lui, apoi alunecă în braţele lui. O strânse la piept câteva clipe.

— Dumnezeule! Credeam că te-au prins! Mi-era şi teamă să mă gândesc la asta!

Ea-şi îngropă capul în pieptul lui.

— Nu, i-am auzit venind. Tocmai dădeam de mâncare la cai. Mac, ai văzut ce le-au făcut cailor tăi frumoşi?!

El o strânse şi mai tare în braţe.

— Da, am văzut, scrâşni el printre dinţi. Aşteaptă numai să vezi ce-o să le fac eu.

Ea se trase încet din îmbrăţişarea lui.

— Sunt în casă, Mac. Au toate armele tale, plus pe cele cu care au venit. Ce-ai de gând să faci?

— Încă nu m-am gândit. Dar un lucru e sigur – nu pot rămâne în casă pentru totdeauna. Şi ei nu ştiu că suntem aici. Mai devreme sau mai târziu or să obosească de atâta aşteptat şi or să facă vreo greşeală, spuse cu ură MacGonigal. Deja au făcut câteva. Una a fost să vină aici şi alta să-mi omoare caii.

Ea se uită la el.

— N-ai nici o puşcă aici, nu-i aşa?

El se strâmbă.

— N-am, ca un prost idiot ce sunt, n-am nimic! Am vreo câteva duzini, dar acum, când am nevoie de una, n-am nici măcar un amărât de pistol de .22.

Faţa ei nu mai avea acum nici o expresie.

— Mai bine i-ai lăsa să plece, Mac. Te vor ucide.

El se uită spre ea, cu asprime.

— Să-i las şi să-şi facă de cap, nu?! Să fiu eu al dracu' dacă îi las pe ticăloşi să plece după toate câte au făcut!

— Mac, nu! Te vor omorî! Pe cuvântul, meu! Ştiu că pui mare preţ pe faptul de a te apăra tu singur, dar acum nu-i cazul! Lasă-i să plece!

El îi îndepărtă mâinile ce parcă-l implorau.

— Să mă ia dracu' dacă fac aşa!

Se îndreptă spre uşă şi se furişă afară, lăsând-o pe Sue privind lung după el. Se ţinu pe lângă zid şi ajunse la un colţ al camerei cu harnaşamente, unde acoperişul atârna în afară astfel încât forma o şură de lemn. Făcu o grămăjoară din lemne de foc, mare cât încheietura pumnului, din butucii stivuiţi acolo şi apoi se întoarse în cameră.

— Ai face bine să te întorci sus, în pod. În caz că nu reuşesc nimic, n-aş vrea să pună mâna pe tine.

— Nu, nu mă duc sus. Te aştept aici, dacă eşti aşa de hotărât!

— Hotărât, nu-i chiar cuvântul potrivit, scumpo!

O sărută cu tandreţe pe buze şi se furişă pe uşă, mergând în partea cealaltă a camerei. La colţ se opri şi se întinse lat la pământ. Apoi trase cu coada ochiului pe după colţ, înspre cabană. În caz că s-ar fi uitat cineva în direcţia lui, nu s-ar fi aşteptat să vadă un om la nivelul pământului, aşa că avea mai multe şanse de a nu fi detectat.

Răcoarea umedă îi cuprinse oasele prin hanorac stând aşa acolo, dar se mai uită vreme de cinci minute spre cabană, numai cu un singur ochi la vedere. Se vedeau trei ferestre pe partea aceea a cabanei, două de la dormitorul lui şi una de sus, de la etaj. Le studie cu atenţie. Nu se percepea nici o mişcare. Se târî înapoi şi se ridică în picioare. Fără să se mai uite la cabană, traversă curtea şi ajunse la mica verandă din spate, chiar în afara cămării. Urcă cu grijă pe terasă, atent să nu care cumva să calce pe vreo scândură care să scârţâie sau să fie văzut de la ferestre.

Odată ajuns pe terasă se ghemui jos şi alunecă pe lângă zid, uitându-se pe furiş pe ferestre. Erau în camera de zi. Rafturile cu cărţi fuseseră răscolite şi cărţile zăceau într-o grămadă mare în mijlocul casei. Mai multe lucruri fuseseră sparte şi puştile fuseseră date jos de pe pereţi. Era evident că aveau de gând să

le ducă la furgonetă şi să plece cu ele.

MacGonigal îi studie pe cei doi cu atenţie. Cel cu faţa plină de coşi era tolănit pe sofa, cu o sticlă în mână, ultima sticlă a lui MacGonigal de Irish Mist. Sub ochii lui MacGonigal, acesta duse sticla la gură şi mai luă o înghiţitură.

— Beţiv împuţit, gândi MacGonigal. Ticălos cu coşuri!

Celălalt îşi trăsese un scaun şi era aşezat în faţa ferestrei din faţă, de unde să poată vedea pe oricine s-ar fi apropiat pe drumul care urcă la cascadă. Avea o puşcă în poală.

MacGonigal se furişă înapoi şi încercă uşa de la cămară. Aceasta se deschise fără zgomot. O crăpă puţin şi intră. Uşa care dădea spre sufragerie era deschisă cam treizeci de centimetri. De unde stăteau cei doi neaveniţi nu-l puteau vedea intrând. Se strecură înăuntru şi închise uşa cu grijă. Simţi un miros puternic de ţigară cu droguri.

— Ei bine, îşi zise el şi-au făcut-o cu mâna lor, punk-eri dobitoci!

Pierduţi între alcool şi iarbă şi ce droguri or mai fi luat, nu se aflau chiar în cea mai bună formă.

Se deplasă înainte până ce ajunse chiar în spatele uşii. Aşezându-se în genunchi şi înclinându-se un pic în afară, aruncă o privire în cameră. Perechea de nelegiuiţi nu se mişcase. Acum tot ce avea de făcut era să aştepte. Mai devreme sau mai târziu or să se plictisească să aştepte atâta.

I se păru că aşteaptă de o oră. Picioarele îi înţepeniseră, se ridica tot timpul şi se ghemuia la loc, ca să le dezmorţească. Ocazional auzea zgomote înăbuşite şi mormăieli din conversaţia celor doi. Odată auzi o buşitură. Îşi dădu seama că era vorba de sticla de Irish Mist pe care o aruncaseră în şemineu. Schiţă un rânjet fără nimic comic în el. Ştia că începeau să devină nerăbdători.

Într-un sfârşit auzi pe unul dintre ei ridicându-se. Îşi luă poziţia lângă uşă, apucând mai strâns bâta. Îşi ţinu respiraţia când auzi o voce ştearsă zicând:

— Mă duc să văd dacă e vreo bere în frigider.

Auzea foarte clar paşii nesiguri traversând camera. Ridică bâta şi se pregăti să lovească. Era ridicol de uşor. Tânărul plin de coşuri intră clătinându-se în cămară şi MacGonigal îl lovi în cap cu încordare. Căzu grămadă, făcând zgomot în cădere. MacGonigal auzi scaunul celuilalt scârţâind.

— Jimmy? Jimmy? Totu-i în regulă?

MacGonigal auzi paşi apropiindu-se.

— Hai, frate, ce naiba, nu poţi să rezişti?! Trebuie să fim amândoi bine să-l aşteptăm pe ticălos să vină acasă.

Băiatul cu părul unsuros intră în cămară şi MacGonigal coborî din nou braţul cu bâta pe încheietura acestuia. Auzi osul trosnind şi o împuşcătură se irosi pe podea. Intrusul sări înapoi şi se aplecă, ţinându-şi mâna ruptă şi văicărindu-se. MacGonigal ieşi de după uşă şi-l înfruntă. Tânărul se uită la el, cu ochii plini de durere şi frică.

— Hei, mi-ai rupt mâna!

Îl văzu pe MacGonigal ridicând din nou bâta.

— Stai puţin! Ascultă-mă! Nu voiam decât să ne răzbunăm puţin. Nu voiam să facem nimic altceva!

Se îndepărtă. MacGonigal îl urmări, implacabil, cu bâta ridicată.

— Hei, ştii că ai putea ucide un om cu chestia aia?!

MacGonigal se gândi la caii săi, se uită drept în ochii lui şi coborî bâta pentru a doua oară, cu toată forţa. Simţi cum plezneşte craniul sub lovitură şi intrusul se prăbuşi ca şi cum ar fi fost lovit de fulger. MacGonigal se uită la el. Acesta zăcea ghemuit Îl întoarse cu piciorul. Ochii erau încă deschişi şi ieşiţi din orbite. Îi curgea sânge ca un izvor fără presiune din nas şi din urechi. Se întoarse în cămară şi-l examină şi pe celălalt. Era mort şi acesta.

Împinse cadavrele cu piciorul. Nici o reacţie. Se întoarse în sufragerie şi aruncă bâta în şemineu. Şemineul era plin de cioburi de sticlă. Simţea sticla spartă scrâşnind sub picioare în timp ce mergea pe pielea de urs. Se întoarse la cadavre şi se uită la ele.

— V-am făcut-o, ticăloşilor, zise el încet.

Se simţea ciudat de calm, ca şi cum ar fi trecut printr-o încercare foarte grea şi s-ar fi întors acasă viu şi nevătămat. Nu mai rămăsese pic de emoţie în el. Trecu peste cadavre şi ieşi nepăsător pe uşă, traversând curtea la fel de insensibil. Cum trecu de colţul încăperii cu harnaşamente o văzu pe Susan sprijinită de zid, cu ochii larg deschişi.

— Ce s-a întâmplat?

— S-a terminat.

— I-ai… ucis?

El nu răspunse nimic, dar ea îi citi răspunsul în ochi.

— Mac, n-am mai fost niciodată în viaţa mea aşa de speriată.

Dar… a fost necesar?

Furia explodă în el.

— Pe dracu', da, a fost foarte necesar! Ce credeai, că intru pur şi simplu şi îi rog să plece acasă ca nişte băieţi respectabili?!

Ea-şi feri privirea.

— Mac, nu mai ţipa la mine. N-a fost vina mea.

Simţi un val de furie necontrolabilă care începea să clocotească în el.

— Vrei să spui c-a fost vina mea?!

Vocea ei era nesigură, ca şi cum de abia se putea controla.

— N-am zis asta, Mac. N-am vrut să zic asta. Cred că-mi dau seama că trebuia să faci aşa ceva.

— Atunci ce dracu' mai vrei? Crezi că dacă i-aş fi lăsat să ne facă ce voiau, ne-ar fi lăsat în pace? Pe dracu'! Ticăloşii ăştia ne-ar fi ucis pe amândoi. Nu erau nimic altceva decât nişte punk-eri vicioşi care, dacă le-aş fi permis, ne-ar fi omorât cu mare drag.

Se uită la ea.

— Pe mine m-ar fi omorât cu siguranţă. Cu tine, ar fi fost un pic diferit. S-ar fi distrat un pic înainte.

Ea începu să tremure instinctiv. Se uită la el, cu ochii plini de lacrimi.

— Ştiu asta, zise ea cu o voce slabă, tremurătoare. Nu te supăra! Nu-ţi vărsa nervii pe mine. N-am dat vina pe tine pentru nimic.

— Pe dracu' nu!

Se opri şi-şi strânse fălcile cât putu de tare. Apoi respiră adânc.

— Îmi pare rău, Sue. Nu vreau să fiu aşa.

Făcu o pauză, apoi continuă cu o voce joasă.

— E doar că… pe dracu', nu ştiu ce e! Reacţie întârziată, cred! Haide să intrăm!

— Eu… nu ştiu dacă pot intra acolo. Ei sunt tot…; vocea i se stinse.

— Da, zise el afectuos, ei sunt tot înăuntru. Trebuie să-i scot.

O luă de mână şi-i strânse bicepsul.

— Trebuie să mă ajuţi, Sue! Ştiu că o să-ţi fie greu, dar am nevoie de ajutorul tău.

— Dar… ce am de făcut?

— Trebuie să scăpăm de cadavre. Şi să facem curat. O să-i duc undeva, dar nu trebuie să lăsăm nici o urmă.

Ea se holbă la el.

— Dar... n-ai de gând să chemi poliţia?! Adică, într-un caz ca asta... îşi vor da seama că a fost legitimă apărare, nu-i aşa?! Dar dacă încerci să ascunzi, totul va părea ca o... crimă. Nu-i aşa?!

— Nu va părea nimic, dacă am şi eu un cuvânt de spus. Şi dacă chem şeriful, vei fi şi tu implicată. Nu voi putea ascunde faptul că stai aici. Serviciul de informaţii va afla şi e posibil ca oamenii care te caută să afle.

— Şi atunci ce... ce-ai de gând să faci?

— Tâmpiţii ăia sunt plini de băutură şi de droguri astfel încât să fie socotiţi responsabili pentru moartea lor. Nu va fi deloc greu să fac să pară un accident.

— Un accident?! Ce fel? Nimeni nu va crede asta şi tot vor afla că locuieşte cineva cu tine, nu-i aşa? Adică se va face totuşi o investigaţie..

— Da, dar va fi departe de aici. Trebuie doar să fiu în stare să pregătesc o epavă foarte convingătoare. Odată făcute testele de alcool şi droguri şi găsite rezultatele evidente, nu vor căuta mai departe.

Ea se sprijini de perete.

— Ce vrei să fac eu? Nu sunt prea sigură că pot face multe. Nu ştiu cât de bine voi rezista şi cât timp!

O trase spre el.

— Au făcut o mare dezordine în casă. Tu trebuie doar să faci curat în timp ce eu mă ocup de cadavre.

Ea clipi.

— E foarte... îngrozitor înăuntru?!

— Cam!

El se opri.

— Adică nu! Îmi dau seama unde baţi. Dezordine, adică au rupt cărţile şi au spart lucruri, dar nu-i prea mult sânge.

Ea înghiţi în sec şi-şi îndreptă umerii.

— O.K., sunt gata!

El o luă de mână şi traversară curtea. Cânţi ajunseră la veranda micuţă, el spuse:

— Primul, cel cu coşuri, e în cămară, aşa că să nu fii şocată când deschid uşa. Celălalt e în mijlocul sufrageriei. Eşti pregătită?

Ea dădu din cap tăcută. El deschise uşa şi intra. Intrusul cu faţa plină de coşuri zăcea aşa cum îl lăsase, pe spate, cu o mână atârnată, inertă, pe piept. Sub cap era o baltă mare şi neagră de sânge. MacGonigal tăcu, uitându-se la el. O auzi pe Susan

intrând în urma lui şi-i auzi respiraţia.

— Eşti bine?

— D… da. Nu-i chiar aşa groaznic pe cât mă aşteptam! Celălalt e… e mai rău?

— Cam la fel! L-am lovit din faţă şi e cam… zdrobit. Dar nu-i rău. Dacă te simţi pregătită, mergem să ne uităm la el. Să fii atentă să nu atingi nimic care le aparţine. Va trebui să pun tot cu ce-au venit ei la loc în furgonetă – puşti şi alte chestii. Şi nu vreau să apară nici o amprentă pe ele.

Intrară prin uşa cămării şi Sue se uită în jur. Evită să se uite la cadavru.

— Cred că sunt în stare să curăţ pe aici, dar nu pot să-i ating.

— Nici nu va trebui! O să mă ocup eu de asta. Pentru moment, stai jos! Trebuie să fac nişte pregătiri şi apoi o să-i car de aici.

Se opri.

— O să fii în regulă cât lipsesc?

Ea se aşeză pe unul din scaunele de la masă, unde mâncau ei de obicei.

— O să fiu bine! Chiar că prefer aşa. Am nevoie de puţin timp singură… să-mi recapăt controlul. O, să fiu în regulă!

O lăsă în pace şi urcă la etaj. Se întoarse cu o pătură veche de armată şi o mână de saci mari de plastic. În buzunar avea o jumătate de duzină de arici de cauciuc. O pereche de mănuşi de ski era înfiptă în curea. Aruncă pătura pe spatele unui scaun şi se îndreptă spre primul cadavru. Îi ridică capul şi băgă sacul peste, strângând sacul cu banda de cauciuc.

— În numele lui Dumnezeu, cum poţi să faci aşa ceva?

El se ridică.

— Trebuie să opresc sângele cumva, să nu mai murdărească pe aici. Dacă te deranjează, nu te mai uita!

Intră în cămară şi repetă operaţiunea şi cu celălalt cadavru, apoi veni înapoi şi începu să taie pătura în fâşii cu cuţitul de buzunar.

Susan urmărea totul fără voia ei, irezistibil atrasă de fiecare mişcare.

Desfăcu cureaua primului om şi trecu o fâşie de pătură într-o parte între pantaloni şi curea, apoi peste fund şi în sus, ajungând din nou la curea şi formând astfel un fel de bandaj. Înnodă o a doua fâşie la capătul primei, transformând-o astfel într-un laţ fără capăt. Cu o bucată de frânghie legă un nod de bandaj şi trecu frânghia printre picioarele cadavrului, legând-o de curea. O

ultimă fâşie de pătură încolăci pieptul cadavrului, chiar sub braţe. Se îndepărtă şi examină ce făcuse. Cadavrul era înfăşurat bine într-un crud harnaşament.

MacGonigal mai trecu încă două fâşii de pânză prin harnaşament şi le lăsă să atârne. Apoi aşeză cadavrul într-o poziţie şezândă.

— O să am nevoie aici de ajutor, zise el.

Susan se ridică şi veni spre el.

— Ce vrei să fac?

— Doar să treci frânghia pe deasupra capului meu.

Ea ridică laţul de pătură şi-l lăsă să cadă peste gâtul lui. El îşi ridică mâinile şi ghidă frânghia spre frunte. Se dădu înapoi, apoi apucă fâşiile care atârnau şi le puse în jurul pieptului şi le înnodă.

— Ia-mă de mâini şi ajută-mă să mă ridic.

Ea veni în faţa lui şi-l ajută uşor să se ridice din poziţia aceea ghemuită, muşchii coapsei lui încordându-se. Cadavrul, aşa grotesc cum era, cu punga de plastic în jurul capului, arăta de parcă ar fi mers călare.

— Ies acuma, zise el. Poţi să-ţi începi treaba oricând, numai să fii pregătită.

Ea nu-i răspunse.

— Să te asiguri că nu atingi nimic de-al lor cu mâinile goale, o atenţionă el.

Păşi clătinându-se. Băţul cu care se ajuta când mergea pe munte era rezemat lângă uşă, un băţ de bambus de un metru optzeci lungime şi lat de vreo patru centimetri, cu. Capetele îmbrăcate în cauciuc. MacGonigal luă băţul şi ieşi.

— Mă întorc peste puţin timp şi după celălalt, strigă el.

Susan nu-i răspunse.

Cu ceva uimire, MacGonigal realiză că se înserează. Se uită la ceas – nu mai era decât o oră şi jumătate din lumina atât de folositoare a zilei. Ar fi avut timp să termine ce avea de făcut, dar n-avea în mod cert timp de pierdut. Merse încet pe poteca ce ducea spre cascadă, apoi începu să coboare. Era o coborâre lungă şi dureroasă. O ceaţă fină în aer făcea deplasarea alunecoasă. Cu ajutorul băţului, testa fiecare pas, sondând cu capătul de cauciuc, aşezându-l ferm, apoi sprijinindu-se de băţ când înainta. Pas după pas, distanţa se micşora.

I se păru că dură o veşnicie, dar până la urmă, ajunse la furgoneta verde. Încercă uşa pe partea şoferului. Era încuiată. Merse în spatele furgonetei şi trânti cadavrul fără nici o altă

ceremonie. Desfăcu harnaşamentul din fâşiile de pătură şi apoi căută prin buzunarele mortului. Găsi cheile şi deschise uşa, apoi aşeză şi corpul în scaun. Se duse pe partea cealaltă şi deschise uşa pasagerului, apoi se întoarse şi puse cheile în contact.

Ceva îl deranja totuşi. MacGonigal îşi dădu seama că maşina lui bloca drumul. Trebuia s-o mute. Se depărtă pe drumul de la intrare, ceaţa începu să se îngroaşe şi urcă în maşină. Când o porni, îşi dădu seama că planul său avea un defect. El scotea furgoneta verde afară, dar ar fi trebuit să vină pe jos acasă. Oftă uşor. Trebuia s-o roage pe Susan să-l ajute.

Trase în spatele furgonetei verzi şi se aşeză un pic, gândindu-se. Nu mai era nici o altă soluţie; locul pe care-l alesese pentru „accident” era cam la vreo treizeci de mile depărtare. Trebuia să meargă şi ea.

— Fir-ar, se gândi el, urăsc să-i spun şi asta! A trecut şi aşa prin prea multe!

Urcă uşor pe potecă, cu pătura atârnându-i pe un braţ şi cu băţul pipăind drumul înaintea lui.

Ajungând în capătul potecii, văzu că Susan aprinsese o lumină înăuntru. Era destul de întuneric acum, ca să remarce diferenţa. Trebuia să se grăbească să ducă şi celălalt cadavru la maşină înainte să fie prea întuneric să aibă încredere în proprii lui paşi pe poteca umedă.

Intrând în cabană o găsi pe Susan aranjând cărţile la loc în rafturi. Se întoarse spre el, ochii strălucindu-i anormal, o lumină forţată.

— N-au făcut atât de multe stricăciuni pe cât ai fi crezut. Uite!

Ridică cimpoiul. Era îngropat sub un maldăr de cărţi. Nu se gândise deloc la el, dar acum se cutremură. Îl luă şi-l verifică. Lemnul acela atât de fin îl îngrijora. S-ar fi putut sparge atât de uşor şi n-ar mai fi găsit niciodată un alt cimpoi Starke antic. Dar nu era nici o stricăciune. Puse cu grijă instrumentul pe raftul de sus.

— Sue, zise el încet, am nevoie de ceva ajutor. Cineva trebuie să-mi conducă furgoneta cât timp eu le-o conduc pe-a lor. Ştiu că ţi-am zis că mă voi ocupa singur de partea asta, dar se pare că nu mă gândisem la tot.

— Nu-i nimic, îi răspunse Sue.

Se părea că-şi revenise din şocul evenimentelor şi chiar cu o repeziciune remarcabilă. El se uită minunându-se la ea, neputându-se abţine să nu se gândească cât de aproape a fost el

însuşi să se prăbuşească, făcând greşeli stupide, ca de exemplu să uite că trebuie să se şi întoarcă de la locul „accidentului”.

— Nu putem uita nici de lucrurile pe care le-au adus cu ei, continuă el. Puştile şi tot restul, adică.

— Deja m-am ocupat de asta. Puştile, o cutie de bere, chiar şi mucul de ţigară pe care l-au aruncat pe podea, totul e împachetat. Acum, du-te şi pregăteşte-l şi pe celălalt, adăugă ea, arătând spre bucătărie şi eu o să-mi iau haina. Se întunecă în curând, trebuie să ne grăbim, adăugă ea după o scurtă pauză.

Din cămară el îi răspunse.

— Asta-i spre folosul nostru. Ne va uşura munca. Va ploua şi asta e la fel de bine! Dar trebuie să-l cobor pe ăsta la maşină cât mai e puţină lumină. N-aş vrea să cad şi să-mi mp gâtul.

Îşi întoarse atenţia spre cadavru. Ea-l mişcase puţin, târându-l într-o parte, astfel încât să poată pună puţin detergent peste petele de sânge. Toate astea n-ar fi păcălit un anatomopatolog judiciar, se gândea MacGonigal, dar deocamdată era suficient. Mai târziu avea de gând să scoată scândurile pătate cu sânge şi să le ardă. Se apucă să înfăşoare cadavrul. Când legă ultimul nod, Susan apăru în pragul uşii.

— Te ajut eu să-l ridici, se oferi ea.

Împreună aşezară cadavrul într-o postură şezând. Îl ajută să-şi bage fruntea în laţ şi-l trase de mâini în timp ce el se chinuia să se ridice. Obosise. Călătoria cu primul cadavru în spate îl extenuase mai mult decât se aşteptase. Ea îi înmână sforile care atârnau şi el le strânse în jurul centurii. Ieşiră amândoi pe uşă, dar brusc el se întoarse.

— Du-te şi adu-mi Colt-ul meu .357. Ia şi o cutie cu cartuşe.

Ea rămase nemişcată un timp.

— De ce? Ţi-e frică să nu ne întâlnim cu poliţia? întrebă ea vizibil alarmată.

— Nu. Numai că azi am fost prins într-o situaţie în care aveam nevoie de armă şi n-aveam nici una. Vreau să mă asigur că nu mi se va mai întâmpla.

Ea se întoarse şi intră în cabană, ieşind apoi cu revolverul în toc. Legă apoi arma aceea grea de cureaua lui.

— Ştii, dacă ai fi avut chestia asta azi, n-ar fi ajutat prea mult. N-am fi putut înscena un accident de maşină, cu corpuri găurite de gloanţe.

— Da, ştiu! Dar orice ar fi, o să am grijă ca pistolul să fie tot timpul cu mine. Întâi tragi, dacă te afli în pericol şi de abia apoi

să-ţi faci probleme cu legea.

Ea scoase o lanternă din buzunarul hanoracului.

— M-am gândit că o să ai nevoie de asta, zise ea. Se întunecă! Merg eu în faţă.

— Nu, replică el. Dacă alunec, o să cad drept peste tine. Urmează-mă şi foloseşte lanterna aia să luminezi drumul.

Ea merse în spatele lui puţin încovoiată, ţinând lumina la picioarele lui, în timp ce el verifica fiecare pas cu băţul.

— Se întunecă. Nu poţi să mergi mai repede?

— Ba da, pot! Pot să alunec tot drumul până jos şi să te las singură să explici prezenţa a trei cadavre. Asta vrei?

Ea nu-i răspunse şi el se simţi vinovat.

— Îmi pare rău. N-am vrut să ţip la tine. Trebuie să mă înţelegi. Sunt obosit.

— Ştiu, îl linişti ea. Şi eu sunt la fel.

Ajunseră repede la capătul potecii. MacGonigal trânti cel de-al doilea cadavru pe capota maşinii şi îi scoase legăturile. Apoi, ajutat de Sue l-au pus pe scaunul pasagerului lângă forma prăbuşită a şoferului.

— O.K., zise MacGonigal, tu iei maşina mea şi mă urmăreşti. O să merg încet. Să fii atentă cum merg eu prin locurile periculoase – ăsta-i un drum greu de parcurs, înşelător, în special pe vremea asta.

Pomi motorul şi aprinse farurile iar ea îi urmă exemplul, pornind celălalt motor. Apoi el porni, încet. Ploua deja, o ploaie măruntă, de gheaţă care acoperea parbrizul ca o pojghiţă. El dădu drumul la căldură şi porni şi ştergătoarele.

Mergea încet, cu un ochi la drumul din faţă şi cu celălalt la luminile furgonetei din spate. Simţea cauciucurile alunecând pe suprafaţa umedă şi unsuroasă a drumului murdar. Era îngrijorat că s-ar putea să se împotmolească. Furgoneta lui avea cricuri, obezi vechi pentru roţi cu lanţuri pe roţile din spate, care i-ar fi putut scoate din noroi dacă s-ar fi împotmolit, dar asta ar fi însemnat timp şi efort. Spera să nu se întâmple aşa ceva. Nu se simţea deloc în stare să suporte asta.

Ieşiră de pe proprietatea lui şi continuară să meargă, lăsând poarta deschisă. MacGonigal continua să supravegheze maşina din spate prin oglinda retrovizoare. Sue se descurca de minime, mergând exact pe unde trecuse el şi conducând cu îndemânare.

„E o femeie adevărată”, se gândi el.

Ieşiră la un drum pe care se putea circula mult mai bine. Se

simţi încurajat de faptul că trecuseră de un mare obstacol. Cadavrul şoferului tot cădea peste el, făcându-l să-l împingă dur cu cotul într-o parte. Dar acesta iar cădea. Se gândi la o modalitate să-l lege, dar efortul mental îl obosea prea mult. Ajunseră la podul de apă mică. Opri maşina şi coborî, mergând înapoi în lumina celeilalte maşini, îşi băgă capul prin fereastra lui Sue.

— Partea asta e mai grea. Trebuie să accelerezi şi să ţii motorul pornit. Nu te opri, orice s-ar întâmpla, altfel o să îneci motorul, lasă-mă pe mine să trec primul. O să te aştept pe partea cealaltă.

Ea dădu din cap şi el se întoarse la furgoneta verde, dând la o parte trupul inert al şoferului şi ocupându-i locul. Porni motorul, îl ambală şi traversă apa, cele două corpuri căzând grămadă peste el la fiecare zgâlţâitură şi rotire a roţii. Să tot fi mers vreo sută de metri de la mal, apoi se opri şi aprinse stopurile. Prin oglinda retrovizoare putea să vadă furgoneta îndreptându-se neregulat spre el. Luminile îşi mai pierdeau din intensitate atunci când apa le acoperea, dar maşina continua să meargă. În cele din urmă, ajunse în spatele lui şi opri. Ieşi încă o dată şi se îndreptă spre ea.

— O.K., cea mai grea parte s-a terminat. Acum, ţine aproape. O să merg încet.

Sue dădu din cap din nou. El se întoarse la maşină şi porni iar. Acum ploua mai rău şi frigul îi pătrunsese, nu glumă. Farurile formau fâşii argintii şi nu prea luminau mare lucru când îşi schimbau direcţia. MacGonigal era concentrat asupra condusului şi totodată se lupta cu cele două cadavre care tot cădeau peste el. De vreo câteva ori a trebuit să oprească şi să le împingă în capătul îndepărtat al cabinei, dar nu trecea mult până cădeau din nou peste el.

Ajunseseră la intersecţie şi el semnaliză stânga şi începu să ruleze pe drumul larg şi cu pietriş. În faţă zări luminile unei case. Pentru câteva clipe se gândi că locatarii casei ar fi putut observa cele două vehicule şi le-ar fi putut raporta. Dar alungă gândul iraţional. Prezenţa a două furgonete pe un drum lăturalnic de ţară nu era un lucru neobişnuit. Trecu de prima casă şi văzu lumina ştearsă din ferestre pentru o secundă prin ploaie. La autostradă opriră şi el coborî încă o dată.

— O să mergem pe autostradă vreo douăzeci de kilometri, apoi o să schimbăm direcţia. Nu-mi pierde urma, dar dacă se

întâmplă asta, trage pe dreapta şi aprinde farurile. O să vin să te caut.

Se întoarse în maşină şi porni. Drumul era acoperit cu gheaţă şi simţea cauciucurile derapând din când în când. Era foarte dificil de condus şi trebuia să se forţeze pentru a se concentra. Era liniştit doar la vederea luminilor maşinii condusă de Sue reflectate pe bara de protecţie din spate. Podul de la Turkey Creek era destul de avariat, aşa că încetini şi coborî prin râu. Femeia-i urma fiecare mişcare, fără nici o urmă de ezitare. El urca deja pe Brown Mountain. Trecură apoi de mai multe case cu luminile aproape estompate de ploaie.

La intersecţia de la Meadow Creek o aşteptă să se apropie, apoi întoarse spre drumul cu pietriş. Era destul de greu de mers, cu pârâul foarte aproape pe stânga şi un perete de stâncă dură pe dreapta. Mergea încet ca să evite derapările în stânci.

Podul de lemn cu o singură bandă de circulaţie ce traversa Meadow Creek era alunecos din cauza gheţii, scândurile pârâind, înălţându-se şi coborându-se sub greutatea roţilor. Acum era cu adevărat furios pe cele două cadavre pentru felul în care tot căzeau pe el. Le împinse enervat într-o parte cu o mână în timp ce cu cealaltă se lupta să ţină volanul drept.

Odată trecuţi de Meadow Creek îi aştepta acum o lungă şi abruptă ascensiune. Ici şi colo, el trebuia să oprească şi să dea înapoi ca să nimerească drumul extrem de şerpuit de fiecare dată când schimba direcţia. Până la urmă ajunse în vârful dealului. Aici drumul era un pic mai mare decât o potecă şi se îngrijoră. Erau atât de aproape! Ar fi fost o adevărată nenorocire să se înnămolească acolo.

Aşteptă o clipă în vârf şi se uită după luminile furgonetei, care tocmai lua ultima curbă. O urmări cum apare în vârf, hurducăindu-se la fiecare denivelare, apoi porni încet mai departe. Mai merseră o milă pe un drum cu o singură bandă, strâmt şi neîngrijit. El privea cu atenţie în stânga să vadă marele smochin care constituia de fapt destinaţia lor. Când îl găsi opri. Opri şi ea în spate.

— Dă-mi lucrurile pe care le-au lăsat în casă.

Sue îi dădu pachetul prin geamul maşinii.

— Mă ocup eu de aici încolo. Cam la vreo sută de metri e un teren care-ţi permite să întorci. O să-ţi semnalizez cu farurile când trec de el.

Tăcu o clipă.

— Te sfătuiesc să coborî când ajungi acolo şi să verifici locul cu lanterna înainte să întorci. N-aş vrea să te înnămoleşti acolo.

Aceste cuvinte fiind zise, porni furgoneta verde şi începu să se îndepărteze prin ploaia puternică încă vreun sfert de milă. Când ajunse la locul pietruit de care-i povestise lui Sue, îi făcu semn cu farurile şi apoi continuă să meargă, dar mai încet. Mai merse câţiva metri şi văzu autovehiculul ei oprindu-se. Atunci el se opri şi frână.

Aşteptă în maşină cu motorul pornit, urmărind dâra slabă a luminii lanternei ei examinând terenul.

După câtva timp auzi o portieră trântindu-se. Aşteptă până ce autovehiculul execută manevrele necesare. Când fu sigur că reuşise să întoarcă, ieşi din maşină şi se uită în jur. Poteca din faţa furgonetei verzi era aproape invizibilă – de abia o putea distinge în lumina farurilor. Merse înainte spre punctul unde pământul abia vizibil dispărea brusc. Se gândi că alesese bine locul. Steamboat Rock, şase sute de picioare deasupra Pârâului Meadow şi prăbuşirea ar fi fost aproape verticală. Era un loc destul de frecventai. Vara şi primăvara oamenii obişnuiau să vină aici la picnic. Nu prea mulţi, bineînţeles pentru că era destul de greu de ajuns aici, chiar şi pe vreme bună, dar priveliştea era spectaculoasă. Noaptea tinerii urcau aici să se giugiuleascâ. Dar nu pe vremea asta. Era prea frig şi umed.

MacGonigal se întoarse la maşină şi pregăti cele necesare. Scoase pungile de plastic de pe cadavre şi goli pachetul cu toate lucrurile lor în cabina maşinii, atent să nu lase amprente. Ca ultimă adăugire, pescui mucul de ţigară din pachet şi-l puse în buzunarul cămăşii şoferului, apoi îl smuci în poziţie şezândă. După care propti piciorul înţepenit pe pedala de ambreiaj şi motorul porni. Aprinse farurile şi se depărtă.

Portiera încă mai era deschisă pe partea şoferului. Lumina maşinii scotea la iveală din întuneric imaginea sinistră a celor două cadavre. MacGonigal adună pungile de plastic şi fâşiile de pătură şi le puse deoparte. Merse până la vehicul, asigurându-se că nu era nimic în spatele lui, vreun obstacol neaşteptat care să-l împiedice să ruleze. Se aplecă peste cadavre, băgând în viteză şi apoi sări.

Cu farurile stinse, furgoneta porni imediat, de abia lăsându-i timp să sară din cabină şi să trântească portiera. Rulă până dispăru din vedere în ploaie şi deodată zgomotul motorului se schimbă, devenind mai intens atunci când roţile din spate

părăsiră terenul. Auzi izbitura şi trosnetul lemnelor atunci când maşina se buşi de pământ.

I se păru o veşnicie până la izbitură. Cam pe la jumătatea căderii, motorul se oprise, dar MacGonigal auzea încă zgomotul copacilor rupţi şi metalul lovit. Aceste zgomote continuară parcă la nesfârşit şi în cele din urmă se stinseră. MacGonigal culese pachetul cu lucruri de la picioarele sale şi se întoarse.

Se terminase. O făcuse. Era convins că făcuse ce era de făcut. Acum exista Susan în viaţa lui şi nu-şi putea permite ca cineva să afle ce se întâmplase. Şi dacă totuşi s-ar fi aflat despre cadavre şi s-ar fi făcut legătura cu el... Rămase o bună bucată de timp în întuneric. Nu se mai auzea nici un alt sunet, decât bătaia regulată ca de tobă a ploii.

Ochii i se obişnuiseră cu întunericul, dar ploua mai tare acum, o adevărată ploaie cu găleata şi era îngrozitor de frig. Simţi frigul pătrunzându-i până la oase, ca şi cum ploaia i s-ar fi infiltrat în oase. Ridică legătura şi lipăi pe poteca strâmtă îndreptându-se spre lumina farurilor propriei furgonete. Deschise portiera şi se insinuă înăuntru. Susan se uită la el.

— Eşti ud leoarcă, Mac. Mai bine mă laşi pe mine să conduc.

— Nu, îi răspunse el. Cunosc drumul. Şi apoi, o să mă ţină treaz. Simt nevoia să dorm un an.

Se întoarseră la fel de încet cum plecaseră, MacGonigal luptându-se să ţină volanul sub control tot drumul. La întoarcere, drumul părea mai greu, dar îşi dădu seama că mai avea de făcut câte ceva la întoarcere.

MacGonigal trânti legătura înăuntru şi luă lampa cu petrol. Lumina ei gălbuie descoperea o privelişte deprimantă. Cu toate că Susan se străduise să facă curat, mai erau o groază de făcut. Puse lampa jos.

— Mai sunt câteva chestii pe care vreau să le fac acum. Du-te la culcare.

— Nu, Mac, dacă tu rămâi treaz, o să rămân şi eu. O să pun cărţile la loc în rafturi.

El mormăi ceva şi ieşi din nou în ploaie. În câteva minute se întoarse cu o încărcătură de buşteni şi o cutie mare de unelte. Fără nici un cuvânt, începu să scoată scândurile pătate de sânge şi să le arunce în foc. Când flăcările se înteţiră aruncă şi pungile de plastic, care se topiră imediat şi apoi fâşiile de pătură care arseră încet, înăbuşit. Se uită apoi cu regret la mănuşile de ski.

Erau nişte mănuşi bune, dar ştia că urmele de mănuşi puteau fi detectate la fel ca şi amprentele.

În timp ce focul ardea, el măsură şi tăie buştenii şi apoi refăcu pardoseala lipsă. În cele din urmă se aşeză şi-şi puse mâinile în şale. Se simţea obosit şi-l durea fiecare părticică a corpului. Susan veni lângă el cu o mătură şi un făraş.

— O să curăţ eu aici. De ce nu te duci să te culci?

Era obosit, extrem de obosit, extenuat chiar, dar ideea de a dormi nu i se păru deloc atrăgătoare. Era prea surescitat.

— Nu vrei ceva de băut?

— Ba da, dar nu mai am nimic! Au terminat-o pe toată.

La aceste cuvinte, MacGonigal îşi aminti de sticla de Irish Mist spartă în şemineu şi oftă. MacGonigal bea foarte rar, dar acum simţea nevoia unei tării.

Îşi umplu pipa, trăgând de timp cât ea-şi pierdea vremea, făcând mici adăugiri, îndreptări ici şi colo. Mirosul lânii arse şi a plasticului o făcu să strâmbe din nas. El scormoni focul, amestecând cărbunii, apoi aruncă încă un buştean, asigurându-se că au ars toate dovezile incriminatorii. Apoi se trânti pe sofa pufăind din pipă. Sue umpluse un sac de gunoi cu cărţile rupte, sticlele sparte şi alte amintiri d-ale intruşilor.

— Uită-te prin astea şi vezi dacă vrei să-ţi păstrezi ceva.

El nici nu se încumetă să se uite.

— Nu! O să ard ce se poate arde şi o să arunc ce rămâne mâine dimineaţă.

Ea mai zăbovi un pic, apoi zise.

— Ei bine, cam asta el Mă duc sus la culcare.

El o urmări urcând scările la etaj, cu un mare sentiment de regret. Era ceva atât de definitiv în gestul ei, ca şi cum ar fi marcat un moment hotărâtor în relaţia lor. Săptămânile trecute au mai fost seri în care ea se ducea pur şi simplu sus, în patul ei, sau dormea pe sofa şi el îi respecta hotărârea, ştiind că din când în când avea nevoie să fie singură, aşa că nu se simţea deloc respins. Dar în seara asta era cumva altfel.

Nu simţea nici o dorinţă sexuală, era prea extenuat, prea saturat emoţional. Dar în momentul dispariţiei ei în capul scărilor, simţi o tristeţe apăsătoare. Ar fi vrut să doarmă cu ea, ca o dorinţă mai mult spirituală decât fizică. Aşa că rămase acolo tolănit, fumând, cuprins de o stare ursuză. Până la urmă se ridică şi se duse la el în dormitor. Zăcu întins pe pat în întuneric mult timp, frânturi de gânduri invadându-i mintea. În cei patruzeci şi

ceva de ani ai vieţii sale, MacGonigal nu fusese străin de violenţă. Încet, încet începu să înţeleagă; niciodată până acum nu-l urâse pe cel pe care-l ucidea. Majoritatea fuseseră inamici fără chip, care purtau o uniformă diferită de a lui şi care voiau să-l ucidă. Dar cei doi tineri care zăceau acum zdrobiţi şi stâlciţi la poalele lui Steamboat Rock, îl introduseseră în lumea violenţei, într-un plan mai nou, mai personal. Îi invadaseră casa mânaţi de ură şi el îi ucisese tot din ură.

Deodată MacGonigal se trezi pe deplin, căutând sub pernă pistolul automat .45 pe care-l băgase acolo înainte să se dezbrace. Nu ştia ce-l trezise, dar era sigur că nu e singur. Scoase uşor pistolul de sub pernă şi, în cea mai desăvârşită linişte îi scoase piedica. Stătea încordat în întuneric, aşteptând, cu toate simţurile încordate.

Chiar în afara camerei se auzea un zgomot uşor. Uşa dormitorului se deschise încet. Ridică pistolul.

— Mac, se auzi o voce slabă; nu pot să dorm.

Trase piedica la loc şi puse pistolul pe măsuţa de lângă pat. O vedea vag în întuneric traversând în linişte camera. Dădu la o parte marginea cuverturii. Ea se furişă sub aşternuturi şi se înghesui în el. Era goală şi rece. El îşi puse braţele în jurul ei şi-o îmbrăţişă strâns pe femeia care tremura.

— De fiecare dată când închid ochii, văd… tot felul de lucruri.

El o mângâie până ce tremuratul ei se opri şi respiraţia îi deveni mai intensă şi regulată. Zăcea acolo în întuneric, ţinând-o în braţe, uitându-se în gol şi veghind asupra ei.

Era o dimineaţă mohorâtă, tristă. Ploaia îngheţase în copaci şi-n jgheaburile cabanei formând ţurţuri lungi. Gheaţa învăluise fiecare creangă a fiecărui copac. Uitându-se pe fereastră MacGonigal văzu mulţi buşteni mari rupţi sub greutatea gheţii.

„S-ar putea ca multe ferme să fi rămas fără electricitate”, se gândi el.

Mâna lui stângă, cea de sub capul lui Sue, îi amorţise. O retrase încet. Ea se răsuci şi se înghesui în el iar el o mângâie cu tandreţe pe spate. Zăcură aşa mult timp, oscilând între stări de trezie şi de somn. Mâinile lui hoinăreau pe trupul ei, tandru, deloc insistente. Ea se întoarse uşor, astfel încât să-i permită să-i atingă sânii mici, perfecţi şi el se simţi cuprins de o dorinţă liniştită, dar puternică.

Când terminară, el se uită spre ea.

— Sue, cred că am ceva să-ţi spun.

— Ştiu ce; nu trebuie să-mi spui.

— Ba da, zise el aplecându-se şi atingându-i urechea uşor cu buzele. Te iubesc.

Sue se îndepărtă puţin de el şi se uită drept în ochii lui.

— Serios, întări el. Te iubesc, repetă uitându-se la ea. Nu-mi pasă dacă tu simţi altceva, dar eu te iubesc şi trebuie să ţi-o spun.

Ea-şi puse mâinile cu delicateţe pe obrajii lui.

— Şi eu te iubesc, Mac, numai că nu sunt sigură ce se va întâmpla cu noi în continuare.

— Nu contează! Acum eu te iubesc şi asta mi-e de ajuns. Nici măcar nu-mi pasă dacă mă iubeşti. Dar vreau să ştii că te voi iubi mereu.

MacGonigal împinse la o parte farfuria şi se rezemă de scaun. Simţea un sentiment ciudat de mulţumire încărcat în acelaşi timp de bucurie şi spaimă. Se uită la Susan de parcă atunci ar fi văzut-o pentru prima dată. Ce avea ea de o făcea atât de frumoasă?! Era o femeie extrem de atrăgătoare, ştia asta încă din prima clipă în care a văzut-o. Era cochetă, graţioasă, aproape exotică, dar nu văzuse la nimeni până la ea strălucirea aceea deosebită.

Ea se uită la el gânditoare şi-i zâmbi. Apoi expresia feţei i se schimbă.

— Mac, ce ne facem cu caii?

Aproape uitase de ei. Acum evenimentele zilei şi nopţii trecute îl invadaseră. Se ridică de la masă.

— O să mă ocup eu de ei. Nu-ţi face nici un fel de probleme.

Îşi luă pufoaica şi-şi căută mănuşile. Apoi îşi aminti că le arsese în şemineu. Ieşi pe uşa din faţă şi stătu un timp pe verandă, respiraţia lui formând nori de aburi. Soarele se ridicase deja, făcând lemnele pline de gheaţă să pară nişte diamante. Îşi îndesă mâinile în buzunarele pufoaicei şi traversă terenul îngheţat, spre ţarc. Smoke zăcea acolo, cu coama lui lungă şi stufoasa acoperită de gheaţă. Soarele reflecta lumini multicolore în coama îngheţată.

MacGonigal se întoarse şi merse încet până la adăpostul unde-şi ţinea echipamentele şi deschise uşile duble.

Rezervorul de sedimentare al tractorului Farmall Cub era plin de combustibil – nici urmă de apă sau gheaţă în el. Urcă în scaun şi scoase din viteză, trase şocul şi apăsă experimental dispozitivul de pornire. Motorul horcăi un pic, apoi se puse în

funcţiune. Îl lăsă să se încălzească în timp ce el adună nişte lanţuri şi frânghii, apoi luă şi drujba. Urcă la loc pe tractor şi porni spre poarta ţarcului. Intră în ţarc şi închise uşa după el, din obişnuinţă. Se apropie de cadavrul lui Smoke respectuos. Se simţi cuprins de tristeţe când legă lanţurile de genunchii picioarelor dinapoi ale calului şi apoi de bara din spate a tractorului. Îl trase în afara ţarcului, din nou închizând uşa după el şi apoi în pădure, departe de cabană şi de izvor.

Dezlegă calul într-o vale mică, aflată la jumătatea drumului în sus spre munte, aşeză drujba lângă el şi se întoarse la ţarc. Harry zăcea între doi copaci, cu picioarele lui lungi larg întinse. MacGonigal avu mult de furcă până să-l lege de tractor. În timp ce se chinuia, văzu o mişcare rapidă printre copacii de la marginea ţarcului. Se uită cu atenţie. Era Josephine, micuţa iapă de rasă. Stătea în spatele copacilor, cu coada şi capul plecate. MacGonigal coborî de pe tractor şi merse spre ea, dar aceasta nu-l lăsă să se apropie. Îşi roti ochii şi fornăi, îndepărtându-se tropăind de el, ameninţătoare. Îi era frică să n-o sperie şi s-o facă să fugă drept în gardul de sârmă ghimpată, aşa că o lăsă în pace şi se întoarse la Harry.

Îl târî pe Harry lângă Smoke, apoi luă drujba şi începu să taie arbuşti morţi şi copaci căzuţi, îngrămădind lemnele în jurul celor doi cai. Lucră până ce drujba se înecă şi se opri din cauza lipsei combustibilului. Apoi se întoarse la adăpost, lăsă tractorul şi umplu un bidon de zece litri cu combustibil. Se întoarse iar la locul unde erau cei doi cai şi stropi lemnele cu benzină. Nu era sigur dacă lemnul îngheţat o să ardă, dar se dădu la o parte şi aruncă un chibrit. Benzina se aprinse într-o vâlvătaie. Mai stătu un pic până începu şi lemnul să ardă, apoi se întoarse la cabană.

Coborând din pădure, o văzu pe Josephine lângă iesle, mâncând încet. Sue era lângă ea, mângâind-o pe gât şi şoptindu-i ceva intim la ureche.

V

Timp de două zile, MacGonigal se obişnuise să se ducă în acel loc unde arseseră caii şi să mai taie lemne, să reclădească rugul, să-i ardă din nou şi din nou până ce orice urmă de cadavru să se piardă în grămada de cenuşă şi jăratic. Susan venea şi ea cu el, deşi lui îi era frică ca ea să nu găsească totul deprimant.

A doua oară când a venit, ea s-a aşezat pe un buştean şi a privit cum el clădea o movilă de vreascuri deasupra oaselor calcinate.

— De ce mama dracului a trebuit să împuşte caii?! Nu pot să înţeleg în nici un fel cum le funcţionează mintea aia îngustă a lor! I-ai umilit şi voiau să se răzbune. Dar caii nu le făcuseră nimic. De ce să ataci animale neajutorate?!

MacGonigal se aşeză lângă ea pe buştean şi urmări flăcările.

— La dracu'! Nu ştiu! De ce tâmpiţi ca ăştia fac ce fac?! Pentru ce să chinuieşti oameni, să-i terorizezi?! Ticăloşii ăştia doi ne-ar fi ucis pe amândoi şi după aceea s-ar fi lăudat, probabil!

Ea se apropie de el.

— Sunt bucuroasă că ai venit când ai venit şi că ai fost în stare să vezi imediat că ceva se întâmplă. Dacă ai fi venit direct la cabană şi ai fi intrat, te-ar fi omorât fără să clipească. Nici nu vreau să mă gândesc ce mi-ar fi putut face mie...

MacGonigal tăcu.

— Sue, zise el încet, am ceva ce trebuie să-ţi spun, dar dacă nu vrei, nu eşti obligată să mă asculţi.

Se uită la el, încurcată.

— Ce e, vreo confesiune serioasă, sumbră?

— Cam aşa ceva, răspunse el. Pe cel cu părul negru, cel care conducea când au speriat caii fetelor, l-am ucis cu sânge rece.

Se opri un pic ca să-i urmărească reacţia.

— Ăla cu coşi a intrat în cămară şi doar l-am lovit cu bâta şi a căzut. Celălalt a venit să-l caute... avea o puşcă. L-am lovit şi i-a scăpat puşca din mână, zdrobindu-i încheietura. N-ar mai fi putut face nimic atunci. A încercat să scape de mine, dar l-am prins şi i-am zdrobit craniul în timp ce încerca să mă convingă să n-o fac.

Nu eram obligat să-l ucid.

Sue tăcu un timp, apoi îi luă mâinile într-ale ei.

— Ai făcut ce trebuia, Mac! Ar fi încercat în altă zi. Dacă pot spune că am învăţat ceva, asta e că nu poţi niciodată să împiedici ceva ca de exemplu chestia asta a lor şi după ce au făcut-o, de obicei legea nu-i poate prinde sau chiar dacă îi prinde, nu le poate face nimic.

— Cam ai dreptate, dar nu pot să nu-mi fac griji. Am mai ucis înainte, dar niciodată cu atâta ură şi furie. N-a fost niciodată atât de personal, dacă înţelegi ce zic.

— Cred că da, zise ea, cuibărindu-se în braţele lui.

— Mi-era frică de tine c-o să vezi asta şi-o să-ţi dai seama că a fost un act deliberat. Şi când te-am rugat să mă ajuţi să mă debarasez de cadavre, gândeam c-o să fii dezgustată de mine, c-o să simţi că eram la fel ca ei. Şi cred că aşa a fost, pentru că te deranja tot timpul şi n-ai putut să dormi. N-am putut să dorm în noaptea aia pentru ceea ce făcusem. Era de vină stresul, încărcătura emoţională. Nu mă simt vinovată din cauza asta şi nu vreau să te simţi nici tu. Ei veniseră să ne facă rău şi tu te-ai ocupat de ei – în stilul lui MacGonigal. Mă simt în siguranţă cu tine. Să nu te schimbi niciodată!

Două zile mai târziu, MacGonigal urca poteca spre vârful cascadei. Sue l-a întâlnit acolo.

— Ghici ce am?! întrebă el râzând.

— Cai, răspunse ea. Te-am auzit venind şi m-am uitat pe fereastra de la etaj. Am văzut trailerul. De unde îi ai?

— I-am cumpărat de la un tip pe care-l cunosc, care creşte marfa bună. Suntem prieteni de ani de zile şi când i-am zis că vandalii mi-au împuşcat caii, mi-a făcut o ofertă bună pentru doi dintre cei mai arătoşi cai ce am văzut în ultima vreme. Vino şi uită-te!

Coborâră împreună şi Sue se apropie de trailerul mare, pentru cei doi cai. Lin cal brun cu cercuri albe la ochi şi foarte temător îi întoarse privirea.

— Ce fel de cai sunt?

— Cai americani pentru călărit. Asta-i o specie dezvoltată din cai arăbeşti. Armăsarii ăştia doi ar fi putut fi înregistraţi, dar nu-i nici un folos să înregistrezi un cal castrat.

— De ce?

Faţa lui MacGonigal căzu.

— Ei bine… ăăă… nu se pot înmulţi. Adică au fost tăiaţi.

— Au fost castraţi?! De ce?

MacGonigal nu-şi găsea cuvintele. Încercă să caute cuvinte să explice, dar era copleşit de râs. Până la urmă, prin pură voinţă, îşi îndreptă faţa şi zise.

— Scumpo, doar masculilor celor mai viguroşi li se permite să se înmulţească. Toţi ceilalţi sunt castraţi. Aşa se perpetuează sângele bun şi cel rău dispare.

— Ei bine, eu tot cred că-i o tâmpenie!

El râse.

— Uite ce e, o să duc armăsarii la locul lor şi o să-i obişnuiesc cu noua lor casă, dacă tu ne pregăteşti ceva de mâncare.

De abia terminase de dat fân la cai, când auzi zgomotul unui motor pe drumul spre cascadă. Sări din pod şi fugi spre casă. În timp ce tropăia pe verandă, uşa se deschise şi Sue apăru în prag, albă la faţă.

— E o maşină de poliţie! Am văzut-o de la fereastra de sus!

El o luă în braţe şi-o strânse de umeri.

— Probabil nu-i nimic, zise el cu o siguranţă pe care n-o simţea. Poate că Harvey Siler adună voturi sau ceva de genul ăsta.

— Nu crezi asta, zise ea cu vocea ridicată. Mac, au găsit cadavrele, ştiu asta! N-ar fi trebuit niciodată să ascundem faptul că i-am ucis.

— Nu puteau să le găsească aşa de repede şi chiar dacă le-au găsit, nu-i nici o legătură clară între cadavre şi noi. Poate au aflat ce au făcut ticăloşii pe autostradă şi verifică totul din rutină.

Vocea lui era de oţel şi foarte calmă.

— Ia-ţi pufoaica şi ieşi spre hambar şi ţesală caii. Fă în aşa fel încât să nu fii văzută din cabană. Nu vreau ca ei să ştie că eşti aici, dar nici nu vreau să mă prindă cu vreo minciună.

Ea intră şi-şi luă pufoaica. MacGonigal era îngheţat pe dinafară, dar măruntaiele îi fremătau.

„Dacă au găsit cadavrele?! Oare a văzut cineva pe drum cele două camionete şi şi-a amintit?!”

O aşteptă să iasă şi apoi deliberat îşi formă o imagine de aşteptare. Îşi luă pipa şi şi-o încărcă, o aprinse şi apoi luă manuscrisul unui articol.

Făcând loc pe masă, se aşeză şi începu să-şi recitească scrisul, cu o ureche la pândă după zgomotul paşilor. Avea o dorinţă incontrolabilă de a fugi la fereastră. Se lupta să se stăpânească,

forţându-se să se concentreze asupra manuscrisului din faţa lui, recitind cuvânt cu cuvânt. Găsi două greşeli de ortografie şi înjură în sinea lui, corectându-le cu creionul.

Concentrarea lui forţată îi reuşi, căci fu speriat un pic auzind paşi pe terasă. Puţin mai târziu auzi o bătaie în uşă.

— MacGonigal, eşti acasă?

Îi deschise uşa şerifului care aştepta în faţă. Harvey Siler era un om aflat la jumătatea anilor cincizeci, cu un burdihan care atârna peste cureaua Sam Browne, cu pungi sub ochii congestionaţi şi cu o guşă deformată. Purta o uniformă boţită, semi-militară, verde, cu cizme până la glezne care aveau nevoie de a fi lustruite şi o jachetă de aviator. Pălăria de campanie şi revolverul Smith & Wesson de poliţist de autostradă erau singurele lucruri curate aflate asupra lui.

— Intră, Harvey. Afaceri sau plăcere?

Siler tot mai gâfâia după urcuşul de la cascadă.

— La dracu', Mac, ar trebui să tai un drum până aici sus, la cabana ta. Poţi să faci atac de cord doar plimbându-te până aici.

Se uită în jur.

— Ai o casă drăguţă, Mac. Nu prea cred să fi fost înăuntru de când ai terminat-o.

MacGonigal se făcu că se gândeşte.

— Nu, nu prea cred, Harley! Ar trebui să mai dai pe aici din când în când.

Bărbatul mai în vârstă răsuflă anevoie.

— Uf! Devin prea bătrân să mai urc munţii. Urcatul până aici, aproape că m-a terminat.

MacGonigal îi oferi un scaun.

— Stai jos şi revino-ţi, Harvey. Tocmai îmi făceam cafea. Vrei?

Şeriful îşi coborî recunoscător şezutul bine umflat în scaun, mutând revolverul Smith&Wesson într-o parte, să obţină o poziţie mai confortabilă.

— Nu-mi strică. Poate ai şi ceva un pic mai tare?

MacGonigal rânji.

— Aş fi vrut eu! Aveam o sticlă de tărie, dar nişte copii au intrat într-o zi pe aici şi au băut-o. Au spart sticla de şemineu apoi.

Ochii şerifului se măriră uşor. Scoase carneţelul.

— Copii, hă?! Ştii cam cine erau?

Creionul îi coborî pe pagină. Se uită la MacGonigal îndeaproape.

— Ai cam avut ceva probleme cu copiii ăştia, în ultimul timp, pare-mi-se. Te-ai cam răfuit un pic cu ei înspre vestul oraşului.

„Hai că se apropie”, se gândi MacGonigal.

— Nu prea a fost nimic care să mă supere, zise el, cât putu de calm. Două fetiţe mergeau călare pe marginea drumului. Tinerii ăştia au venit şi le-au speriat special caii. I-am certat.

Şeriful se uită cu atenţie la el.

— Am auzit că a fost mai mult de atât. L-ai burduşit destul de bine.

MacGonigal se forţă să-i dea un răspuns care să nu-l angajeze la nimic.

— Auzi tot felul de lucruri, şerifule!

— Mda, răspunse acesta, dacă tinerii ăştia ar fi depus vreo plângere, ar fi trebuit să vin după tine cu un mandat de arestare. Ar trebui să fii mai atent cu chestii de genul ăsta. Ai putea intra în încurcătură.

Tăcu o clipă, uitându-se atent la MacGonigal.

— Nu te gândeşti să le faci aşa ceva şi copiilor care au intrat aici, nu-i aşa?!

— Nu, răspunse MacGonigal. Nici măcar nu ştiu cine sunt. Mă îndoiesc că se vor întoarce.

— Dacă se întorc, să nu-ţi laşi temperamentul ăla irlandez să izbucnească. Vrei să depui vreo plângere?

MacGonigal umplu două ceşti din ceramică groasă cu cafea.

— Nu, nu prea văd la ce-ar fi bună. Dacă aflu, o să vorbesc cu părinţii lor.

Şeriful căscă, băgându-şi la loc carneţelul de notiţe.

— Asta e tot ce pot face, oricum! Legea e groaznic de blândă cu copiii în zilele noastre. Asta e o greşeală, după părerea mea – îi învaţă că pot scăpa chiar şi dacă au comis vreo crimă.

La cuvântul „crimă”, MacGonigal strâmbă din nas. Îşi controlă vocea să pară calm.

— Ce vrei la cafea? Frişcă? Zahăr?

Faţa şerifului se crispă.

— Simplă. Nu-mi place, dar doctorul a zis că aşa e mai bine.

MacGonigal îi dădu ceaşca, apoi se aşeză în faţa lui, dând la o parte manuscrisul. Şeriful se uită un pic la hârtia manuscrisului.

— Scrii, hm?! Nu văd cum reuşeşti; trăieşti aici singur cuc, scrii toată ziua! Eu unul, n-aş reuşi!

— Nu-i chiar aşa greu, răspunse MacGonigal. Am ceva prieteni şi câţiva dintre ei urcă până aici, în ciuda căţăratului.

Şeriful luă o gură de probă din lichidul aburind şi apoi se strâmbă.

— Nu-i acelaşi lucru fără zahăr!

Continuă apoi.

— Aud că ai o prietenă. Cineva cunoscut?!

MacGonigal se forţă să zâmbească.

— Astea-s vorbele, şerife! Ştii după ce zicală mă ghidez eu: „Lasă oamenii să ghicească şi apoi la dracu' cu ei!"

Şeriful mai luă o înghiţitură de cafea, apoi se strâmbă iar.

— Da, întotdeauna ai fost foarte ascuns, răspunse el, punând ceaşca grea pe masă. Da' eu am venit să-ţi vorbesc despre un tip, George Coxley. Îl ştii?

Faţa lui MacGonigal rămase calmă, deşi inima îi sărise din piept la auzul întrebării.

„La dracu'", se gândi el, „au găsit cadavrele!" Mintea lui alerga în căutare de răspunsuri.

— Nu, răspunse el cu grijă. Nu cred să fi auzit de el vreodată.

Şeriful luă din nou ceaşca în mână şi luă o înghiţitură mai mare.

— S-ar putea să-l ştii sub alt nume: George Harris. Sună cunoscut?!

MacGonigal fu prins complet descoperit. Nu se aştepta la aşa ceva. Totul i se înceţoşă în minte.

„Ce mama dracu' avea George Harris de-a face cu toată treaba asta?!"

Ca să-şi mascheze deruta, îşi luă pipa şi încercă un spectacol elaborat de a o reaprinde. Până la urmă recunoscu.

— Da, am cunoscut un tip, George Harris. Am luptat cu el în Vietnam.

— Ai auzit de el recent?

MacGonigal pufai din pipă. Era pe deplin pierdut. Instinctul lui îi spunea că trebuia să existe vreo capcană pe undeva, dar nu-şi putea da seama unde anume.

„Ei bine", se gândi el, „cel mai bun lucru ar fi să spun adevărul, dar fără să ofer informaţii."

— Mda, răspunse el, a venit pe aici acum vreo lună sau cam aşa ceva.

Ochii şerifului îl fixau cu mare atenţie.

— Conducea un jeep roşu CJ-5?

MacGonigal se făcu că se gândeşte.

— Mda, zise el încet, da, cred că da, apoi tăcu. Ce a mai făcut

bătrânul George?

Acum era rândul şerifului să fie sfios.

— Ce voia?

— Nu ştiu. Bătrânul George e un tip ciudat. A lucrat pentru CIA, cred. Oricum, în Vietnam, n-a purtat cu regularitate uniforma armatei. Niciodată nu-mi spunea exact ce voia, doar obişnuia să se învârtă în jurul subiectului.

Şeriful era cu adevărat interesat acum.

— Şi în jurul cărui subiect se învârtea?

— Cam greu de spus. Ciudaţii ăştia se pricep foarte bine să nu spună nimic din ce i-ar putea compromite după aceea. Doar a vorbit, majoritatea timpului despre Vietnam! Mi s-a părut că mă sondează în privinţa unei slujbe.

— Ce fel de slujbă? Ai acceptat?

MacGonigal îi adresă şerifului o privire binevoitoare.

— Nu pot lucra pentru guvern, Harvey. Ar însemna să renunţ la pensia mea şi apoi nici n-ar merita timpul pierdut.

Ochii adânciţi în orbite ai şerifului străluceau acum. Se aplecă peste masă.

— Eşti sigur că era o slujbă pentru guvern? Ce tip?

MacGonigal tăcu.

— Nu mi-a spus nimic sigur. Mi-a zis mai mult sau mai puţin că avea un fel de serviciu de securitate. Când l-am refuzat, nu mi-a mai dat nici un fel de detaliu.

Şeriful se relaxă, faţa-i deformată arătând evidente urme de dezamăgire.

— Ei bine, asta e exact ce mi-au spus şi mie cei de la poliţia statului. Dar cum a venit vorba de chestia asta cu guvernul?

— Hm, zise MacGonigal, nici nu ştii cum să te mai porţi cu ciudaţii ăştia. Acum lucrează pentru guvern şi după un minut nu. Sau aşa zic ei. Dar l-am lămurit că nu vreau să fiu încurcat în nici un fel, în orice afacere avea să-mi propună.

Şeriful dădu din cap.

— Ştii vreun motiv pentru ca cineva să vrea să-l omoare?

La auzul acestei întrebări, MacGonigal, brusc parcă fu lovit de trăsnet şi înţepeni pe scaunul său.

— Ucis? George Harris? Când?

Şeriful îşi scoase carneţelul.

— Se pare că nu prea mult timp după ce l-ai văzut. După spusele poliţiei de stat, a închiriat jeep-ul ăla CJ-5 în Fort Smith sub numele de George Coxley. Avea şi permis de conducere şi

totul pe numele ăsta. Atunci când nu l-a înapoiat, jeep-ul a fost declarat furat. Tot ce le dăduse el era fals – permis de conducere, adresă, asigurare, totul. Poliţia a verificat totul. Oricum, după aproximativ o săptămână, în Missouri apare un CJ-5. Era pe lista cu vehicule furate, aşa că poliţia l-a reclamat. L-au verificat şi au găsit pete de sânge pe scaune, aşa că l-au cercetat cu atenţie, l-au studiat în întregime şi au trimis la laborator toate amprentele pe care le-au găsit. Unui set de amprente i-a fost găsit numele: George Harris. S-au apucat să caute primprejur, dar nu au putut găsi cadavrul nicăieri prin apropiere. Poliţia din Arkansas a obţinut o poză de-a lui Harris de la poliţia federală şi au dus-o la agenţia de unde a închiriat jeepul. Acolo a fost identificat drept Coxley, tipul care închiriase CJ-5-ul. Au mai verificat împrejurimile şi au aflat că domnul şi doamna George Coxley s-au cazat la un motel din apropiere imediat a doua zi după ce jeep-ul a fost închiriat. Acelaşi tip avea numărul de înmatriculare şi totul. A dat chiar şi aceeaşi adresă falsă. Au stat acolo o noapte şi apoi au plecat. Poliţia de stat s-a gândit că urmăreau ceva. M-au rugat să văd dacă descopăr ceva. Ei bine, nu prea mult după această rugăminte, a fost găsit un cadavru în Carrol County. Tipul fusese împuşcat şi îngropat în pădure. Laboratorul de criminalistică al statului a reuşit să ridice câteva amprente şi ghici cine s-a dovedit a fi individul?

— George Harris, răsuflă MacGonigal.

— Da, zise şeriful surprins. Se pare că te aşteptai.

— Nu prea eşti bun ca scriitor de romane, Harvey! N-ai nici un dram de suspans.

Şeriful îşi mută centrul greutăţii în scaun.

— Asta-i treaba ta, nu a mea. Oricum, tipul ăsta, Harris, sau Coxley e mort. Am verificat. Tipul de la motel zicea că el întrebase de un tip care cânta la cimpoi, că părea destul de nerăbdător să-l întâlnească, aşa că trebuia să fii tu. Acum, se pune întrebarea, cine l-a ucis şi ce-or fi făcut cu soţia lui?!

MacGonigal se gândi un pic.

— N-am ştiut că era însurat. Era singur când a venit aici.

— Ba era; când a ajuns la motel, era însoţit de o femeie, zise el şi-şi încruntă sprâncenele. Tipul de la motel nu s-a uitat la ea, aşa că speram să obţin o descriere de la tine.

MacGonigal adresă în mintea lui o tăcută rugăciune de mulţumiri îngerului său păzitor.

„Dacă tipul de la motel n-a văzut-o pe Susan, era aproape

sigur că nimeni de pe acolo n-ar putea s-o identifice. Harris o ascunsese în motel cât timp el a umblat şi n-a scos-o decât atunci când a dus-o la întâlnirea cu mine.”

— Ei bine, cred că nu pot să te ajut aici, Harvey. Cum ţi-am zis, era singur când a venit aici. Nici măcar n-a menţionat că era căsătorit.

— Nici măcar nu era, după câte am putea spune. Ceea ce ne complică problema. Cine era femeia şi unde este ea acum?

— Mi-e teamă că nu prea pot să te ajut în chestiunea asta.

Şeriful oftă.

— Ai vreo idee cine ar fi vrut să-l omoare? Oricine a fost, a vrut cu tot dinadinsul să-l omoare, dacă ar fi să ne luăm după raportul autopsiei. I-au rupt toate degetele şi l-au bătut destul de bine înainte de a-l împuşca. Ştii pe cineva care să-l fi urât?

MacGonigal se crispă.

— Harvey, oricine îl ştia pe George Harris îl ura. Şi tu dacă l-ai fi cunoscut, ai fi vrut să-l omori. Cred că până şi mama lui, dacă a avut vreuna, ar fi angajat pe cineva să-l omoare.

Carneţelul şerifului apăru din nou în mâinile acestuia, ca prin minune.

— Cum se face că l-ai urât atât?

— E o poveste lungă, Harvey! În Vietnam nimerisem într-un loc foarte periculos.

Nici nu termină bine de zis şi-şi trase tricoul şi-i arătă o cicatrice lungă care-i brăzda abdomenul.

— Vezi asta? Am obţinut-o în ultima zi în care am fost cu George Harris. Am ajuns într-un loc foarte periculos unde am fost împuşcat destul de grav. George a fugit şi m-a lăsat.

— L-ai urât îndeajuns de mult ca să-l ucizi?

— Harvey, l-am dispreţuit pe ticălos, dar nu l-am omorât! Nu mi-aş murdări mâinile cu George Harris. Cât despre cei care au făcut-o, n-am nici cea mai vagă idee.

Şeriful notă ceva în carneţel.

— Zici că voia să te angajeze?! Nu ţi s-a părut cel puţin ciudat ca un om să bată atâta drum tocmai din Carolina de Nord şi să-ţi ofere o slujbă? Vreau să zic, că ar fi putut să-ţi trimită o scrisoare!

O alarmă se declanşă în mintea lui MacGonigal. Carolina de Nord nu era locul unde Harris îşi întemeiase compania de securitate, asta doar dacă atât Harris cât şi Sue nu l-ar fi minţit. Nu credea că Sue a minţit, dar nu putea fi sigur de nimic referitor

la Harris. Mai sigur, şeriful se aştepta ca el să-l corecteze, dezvăluind astfel că ştie mai mult despre afacerea lui Harris decât declarase.

— Nu ştiu de unde a venit, zise el încet. A zis că era în trecere şi că s-a oprit să-şi viziteze un vechi prieten. Dar acum, că ai menţionat asta, pare ciudat într-adevăr!

— Da, ciudat. De ce ar fi făcut atâta drum să-i ofere o slujbă unui om care-l urăşte. Unui om despre care ştie că-i poartă pică.

MacGonigal ridică din umeri.

— Nu ştiu! Cum ţi-am zis, m-am gândit că lucrează încă pentru CIA, în ciuda faptului că el zicea că e pe cont propriu.

— Îhî! Şi unde ziceai că face afaceri?

Clopoţelul alarmei se declanşă din nou.

— N-am zis! Nu mi-a spus nimic. Tu mi-ai spus că lucra undeva prin Carolina de Nord.

Bătrânul nici măcar nu clipi.

— Îhî. Şi ce fel de slujbă era?

MacGonigal recunoscu tehnica. Să întrebi la întâmplare, să faci suspectul să piardă şirul întrebărilor şi direcţia investigaţiei şi să încerci să aduni toate nepotrivirile.

„Ei bine, Harvey Siler nu va găsi nici o nepotrivire în răspunsurile lui Francis Xavier MacGonigal.”

— Nu mi-a spus! N-am întrebat. Doar l-am refuzat!

— Îhî. N-ai fost nici măcar curios!

Mânia izbucni.

— Nu, la dracu’, n-am fost! N-am vrut să am nimic de-a face cu George Harris şi pot să-ţi spun că a fost al dracu’ de norocos că n-am pus câinii pe el, cu excepţia faptului că n-am câini!

Şeriful schimba imediat direcţia.

— N-a zis nimic de soţie?

— Nu, n-a zis. Dar poate dacă îmi spuneţi cum arată... poate că e cineva pe care o ştim amândoi.

Şeriful îşi clătină capul, făcând să-i tremure fălcile lui.

— Nu se ştie cum arată! Nimeni n-a văzut-o. Nici la motel, nici la serviciul de închiriere a jeep-ului.

MacGonigal, care nu lăsa niciodată să treacă pe lângă el o oportunitate tactică, preluă atacul.

— Şi atunci de unde ştiţi că a fost nevasta lui?

Bătrânul clipi din ochi ca o bufniţă. Răsuci propoziţia pe toate părţile, încet, în sinea lui.

— Hmm! Ei bine, recepţionerul de la motel zice că amândouă

paturile au fost folosite...

Vocea i se pierdu.

— Adică, vrei să spui că ar fi putut călători cu o femeie care să nu fi fost nevasta lui?

— Sau cu un bărbat.

Şeriful scoase carneţelul şi începu să mâzgălească ceva.

— Un bărbat! Ce te face să crezi asta?

MacGonigal se lăsă pe spate şi-şi puse mâinile sub cap.

— Ei bine, prima chestie ar fi că eu nu-l cred niciodată pe George Harris să spună adevărul. Dacă zice că cerul e albastru, aş şti fără să mă uit că e roşu. Dacă a înregistrat o femeie în camera de la motel, atunci trebuie să fie un bărbat cu el. Şi încă ceva, dacă ar fi fost o femeie, s-ar fi dormit doar într-un pat. Îl ştiu pe George şi asta s-ar fi întâmplat, doar dacă ea l-ar fi ameninţat cu pistolul toată noaptea.

Şeriful îşi lovi uşor dinţii cu guma de şters de la creion. Mişcarea îi făcu fălcile să tremure.

— Şi atunci, ce s-a întâmplat cu bărbatul ăsta? Ce-au făcut ucigaşii cu el?

MacGonigal îşi desfăcu mâinile şi se uită drept în ochii şerifului.

— Nimic. Poate că n-a fost decât un ucigaş şi ăsta a fost cel pe care George, l-a trecut drept soţia lui. Asta-i cea mai logică explicaţie!

— Hmm! Mda, admise şeriful, doar că au fost trei ucigaşi, conform analizelor de la laboratorul de criminalistică al statului.

MacGonigal se felicită în sinea lui.

„Nu numai că nu l-ai prins cu minciuna pe bătrânul F.X., dar ai intrat într-o capcană chiar tu, ticălos bătrân!”, gândi MacGonigal, aruncându-i şerifului o privire inocentă.

— De unde ştiu asta, Harvey?

Şeriful îi aruncă o privire bruscă, speriată şi vinovată în acelaşi timp..

— N-ar fi trebuit să zic asta! Să nu te apuci să povesteşti la oameni, Mac, e confidenţial. Ziariştii nu trebuie să ştie.

MacGonigal îşi menţinu privirea inocentă:

— Oh, nu voi spune nimic, Harvey! Doar mă ştii! Sunt un tip ascuns, cum zici tu. Dar cum se ştie că au fost trei ucigaşi?

Şeriful se uită la el serios.

— Dacă spui cuiva, Mac, o să te închid. Îţi zic, să nu sufli o vorbă!

— Fii liniştit, Harvey, zise MacGonigal, ridicându-şi mâna dreaptă ca pentru a jura.

— Ei bine, pentru început, era un tip care era stângaci. Mi-am dat seama de asta după felul în care l-a bătut. A fost împuşcat pe la spate, chiar în dosul urechii drepte, aşa că tipul care a apăsat pe trăgaci, trebuia să fie dreptaci. Şi erau două tipuri diferite de mucuri de ţigări lângă cadavru, plus un alt muc pe care l-am găsit în groapă. Erau urme de paşi pe fundul gropii şi astea erau de trei mărimi diferite. Trebuie să fi fost clar trei oameni!

Şeriful se aplecă în faţă, atâta cât îi permitea burdihanul.

— N-ar fi trebuit să-ţi zic toate astea, Mac, dar l-au aranjat bine de tot! Era bătut ca naiba! Medicul legist a făcut un raport pe care când l-am citit mi s-a făcut rău şi am acoperit pozele cu mâna tot timpul.

Vocea îi scăzu până deveni o şoaptă hârşâită.

— L-au ars, d-asta sunt trei mucuri de ţigări în jur. Nu există os pe care să nu i-l fi rupt. I-au băgat un băţ uite aşa de mare, (se întrerupse aici pentru a-i arăta lui MacGonigal braţul său gros) în popou. Vreau să zic că i-au făcut lucruri pe care nu mi le-am imaginat vreodată că cineva le-ar face altei persoane. Tipii ăia care l-au ucis sunt ca răi ca otrava. L-au tăiat şi i-au scos maţele ca unui purcel, cât timp mai era viu. L-au tăiat până şi testiculele.

Scoase o batistă şi-şi şterse fruntea.

— Îţi zic, e îngrozitor ce i-au făcut.

Pe faţa lui MacGonigal se putea citi îngrijorare…

— Nu prea îl aveam la inimă pe George şi ăsta-i adevărul, dar nimeni n-ar trebui să moară aşa.

— Da, răspunse şeriful, ştergându-şi sprânceana din nou, i-au tăiat testiculele şi le-au aruncat. Poliţiştii nu le-au putut găsi. Cel mai probabil au fost mâncate de vreun animal. Groaznic lucru să i se întâmple unui om! Groaznic!

— Dar cum se face că se poate aşa ceva, Harvey? Ce cred băieţii?

— Ei bine, la început, s-a crezut că a fost un psihopat, vreun obsedat sexual. Dar cu trei ucigaşi, ei bine, se pare că aveau ceva cu el, sau ştia ceva şi n-a vrut să le spună.

Îşi şterse fruntea din nou.

— Îţi zic, dacă era ceva ce trebuia să le spună, pun pariu că le-a spus.

MacGonigal simţi o dâră rece de sudoare formându-se la

subţiori.

„Mda”, se gândi, „îţi dau crezare, Harvey. Tâmpitul ăla de George le-a zis totul. Mă întreb dacă a ars harta aia, cum i-am zis. La dracu’! Trebuia să stau cu el cât o ardea!”

Tare, zise doar:

— Chiar n-au nici o idee cine ar putea fi?!

Şeriful dădu din cap.

— Îi depăşeşte! Dacă nu putem găsi un martor, cineva care să fi văzut ceva sau un fir cât de mic, suntem pierduţi. Se gândesc chiar, continuă şeriful aplecându-se puţin înainte, într-un mod conspirativ, că ar fi vorba de crima organizată. Ştii, Mafia. Ăsta-i felul lor de a trata lucrurile, concise el autoritar.

— Chiar aşa ţi-au zis cei de la stat? Nu-i nici o crimă organizată pe aici, nici una de care să ştiu!

— Ai fi surprins, zise şeriful, agitând un deget cam grăsuţ. Primim informaţii tot timpul, de la FBI, de la Biroul de Stat. Crima organizată e peste tot. Mulţi dintre ei sunt în Hot Springs. Şi mai e şi afacerea asta cu droguri. O grămadă de crimă organizată.

MacGonigal clătină din cap.

— Şi tu ai de-a face cu chestii d-astea zilnic?! Habar n-aveam!

Şeriful se lăsă pe spate, cu mâinile umflate împreunate pe burta-i imensă.

— Se întâmplă multe chestii fără ca mulţi oameni să afle. Nimeni n-are nici cea mai vagă idee prin ce trece un şerif. O să-ţi zic, adăugă el, mişcându-şi din nou burta, dacă oamenii ar şti ce trebuie să fac eu la slujbă, n-ar mai contracandida nimeni la următoarele alegeri.

MacGonigal zâmbi în sinea lui. Bătrânul Harvey, politician pe deplin!

— Poate îţi ascunzi lumina sub obroc, Harvey! Oamenii ar trebui să ştie ce fel de slujbă ai tu, să vadă ce fel de şerif au.

Şeriful păru gânditor.

— Mda, ar trebui să am grijă ca oamenii să fie mai bine informaţi.

Deodată, o expresie ciudată îi trecu pe faţă.

— Acum, dacă aş rezolva crima asta, ei bine, ar fi în toate ziarele! Oamenii ar şti cu siguranţă, atunci!

— Ai dreptate, Harvey! Trebuie să te apuci de treabă şi s-o rezolvi.

Siler se ridică precum un morman din scaun.

— Mda, ar trebui să mă pun pe treabă.

Îşi luă pălăria şi şi-o îndesă pe cap.

— Mulţumesc pentru cafea, Mac. Şi gândeşte-te. Dacă-ţi aminteşti ceva, orice, să mă anunţi, da?!

Tăcu o clipă. Apoi continuă.

— Vino direct la mine. La mine. Să nu te duci la cei de la stat, auzi?

MacGonigal îşi puse mâinile pe umerii grăsuţi ai şerifului.

— Aşa o să fac, Harvey. Dacă ei vin pe aici, o să le zic că am vorbit cu tine şi că ţi-am zis tot ce ştiu.

— Ei bine, zise acesta, nu prea cred să vină pe aici. Nu le dau chiar toate pistele pe care le-am descoperit, nici pe departe. Ăsta-i cazul meu.

— Dar dacă totuşi vin, insistă MacGonigal, o să le zic că am vorbit cu tine.

Şeriful se opri tăcut în uşă.

— Nu, să nu faci asta. Stai să văd... O să le spui că eşti ajutor de şerif. O să te trec eu în registre. Apoi spune-le că îi voi lămuri eu; să vorbească cu mine.

Îl conduse pe şerif până la capătul aleii care ducea în jos, spre cascadă, apoi stătu acolo ascultându-l pe bătrânul om gras împiedicându-se şi croindu-şi drumul. Pentru o clipă zâmbi în sinea lui, foarte satisfăcut.

„Ne-am descurcat minunat”, se gândi el. „Acum, dacă vin tipii de la stat să-şi bage nasul pe aici, nu mă vor deranja pe mine!”

Zâmbetul i se preschimbă într-o grimasă.

„George trebuie că le-a spus totul! Un om mult mai puternic decât el, ar fi cedat la ce i-au făcut... Pun pariu că le-a dat indicaţii detaliate despre cum să ne găsească. La dracu’! De ce nu. M-oi fi asigurat oare că a ars harta aia?!”

Încă îl mai putea auzi pe şerif târşâindu-şi picioarele.

„Poate”, se gândi, el, „că George a ars harta. Adică el a fost ucis de ceva timp şi până acum n-a apărut nimeni.”

Stătu să asculte, eliberându-şi mintea de orice gând. Când auzi zgomotul motorului maşinii poliţiei, se întoarse. Sue îl aştepta în faţa cabanei.

— M-am uitat din hambar. Ce voia? Au găsit cadavrele?

MacGonigal trase un scaun de sub masă.

— Toarnă-mi nişte cafea, iubito! Avem de discutat. Lucrurile au căpătat o nouă turnură.

Plină de nerăbdare, ea umplu cele două ceşti şi le puse pe masă.

— Ce e? I-au găsit pe ăia doi pe care i-ai ucis? Nu mă mai ţine în tensiune.

El îşi ridică ceaşca şi luă o înghiţitură.

— Nu, iubito, zise el încet, l-au găsit pe George Harris.

Ea tresări violent, vărsând cafeaua pe masă.

— George Harris?!

Vocea îi crescu vădind panica.

— Le-a spus despre noi? Despre mine? D-aia a fost aici? întrebă ea disperată, muşcându-şi buza de sus.

MacGonigal respiră adânc.

— Sue, George e mort. L-au găsit mort nu prea departe de aici. Şeriful a verificat motelul unde aţi stat şi a aflat că George întrebase de mine. D-asta a venit aici.

— Se ştie cine l-a ucis?

— Ei habar n-au. Dar ştim noi doi. George a fost torturat, bineînţeles ca să obţină ceva de la el. Singurul lucru pe care-l ştiu, e că oricine ar fi vrut să obţină ceva de la George e locul unde te afli tu.

Faţa lui Sue păli. Mâna îi tremura atât de tare, încât nu putea ţine nici ceaşca.

— Torturat?! Ţi-a zis ce i-au făcut?

— Mda, dar nu vrei să afli! Poliţia zice că au fost trei oameni. L-au bătut, i-au rupt o grămadă de oase, l-au ars, l-au chinuit în fel şi chip.

Ea-l privi fix, ochii semănându-i a două găuri arse într-o hârtie.

— Ce fel de chinuri? Trebuie să ştiu!

El se uită la ea.

— Nu te învinovăţi! N-a fost vina ta.

Ea luă ceaşca cu amândouă mâinile şi luă o înghiţitură zdravănă de cafea. Era caldă, se înecă şi scuipă, apoi îşi masă osul pieptului cu pumnul.

— Mac, trebuie să ştiu exact ce i s-a întâmplat! Trebuie! Spune-mi!

— Scumpo, nu-i vina ta! George a hotărât de unul singur să se bage în afacerea asta. Tu n-ai avut de ales.

— La dracu’, spune-mi! vocea ei fu aproape un ţipăt.

MacGonigal se uită dur la ea. Poate că era mai bine. Să fie dur, să-i spună totul şi poate că ea o să-şi revină. Apoi zise direct.

— I-au băgat un băţ în fund, unul mare, zicea şeriful, i-au scos maţele şi l-au castrat.

Un tremur o stăpâni dintr-o dată în tot corpul, un tremurat

brusc, de neoprit.

— Ăsta-i Nazario, îngăimă ea. A mai omorât un tip în partea de nord a New York-ului, tot aşa. Oamenii au vorbit mult despre asta. Ăsta-i unul dintre motivele din cauza căruia le e aşa frică de el. Când DeLisle se enerva din diferite cauze, zicea: „Nazario nu-mi va băga un buştean în cur!" Avea şi coşmaruri pe tema asta.

Sue se înfioră din nou.

MacGonigal luă o altă înghiţitură de cafea.

— Ei bine, lucru cert e că ştie unde eşti acum. Şi ştie şi despre mine. Sunt surprins că n-au venit până acum, dar poate că nu sunt aşa de curajoşi într-un ţinut deschis ca ăsta.

Ea-şi îngropă capul între palme. După un scurt moment se uită drept la el.

— Mac, trebuie să plec de aici! Nu te vor deranja pe tine – pe mine mă vor. Nu pot să stau aici şi să te implic în asta.

MacGonigal îşi puse ceaşca jos cu o bufnitură, se întinse peste masă şi-i luă mâinile într-ale lui.

— Crezi c-o să te las baltă tocmai acum?! Credeam că mă cunoşti mai bine acum. La dracu', te iubesc!

Lacrimi curgeau şiroaie pe obrajii ei.

— Şi eu te iubesc, Mac. Tocmai d-asta trebuie să plec. Nu pot să permit să ţi se întâmple şi ţie… ce i s-a întâmplat lui George…

Vocea i se stinse.

MacGonigal se ridică, ocoli masa şi-o luă în braţe. Picioarele n-o mai ascultau. El, pe jumătate o conducea, pe jumătate o căra spre sofa. Îi îndepărtă cu o mângâiere părul de pe faţă.

— Dragă Sue, nu te las şi nici tu nu mă laşi pe mine.

Când ea începu să protesteze, el o linişti uşor.

— Uite ce e, George a vorbit, le-a spus totul. Îl ştiu pe George. Şi-ar fi vândut mama sub presiune. Aşa că ei ştiu totul despre noi amândoi. Dar acum, pe mine mă caută de fapt; casa mea! Când o vor găsi-o, nu va mai conta dacă eşti şi tu sau nu, pentru că dacă tu nu eşti, vor încerca să-mi facă acelaşi lucru ca şi lui George.

— În numele lui Dumnezeu, Mac! Nu voi permite! Nu-i voi lăsa!

Îşi strânse maxilarul ferm, muşchii ieşindu-i în afară.

— Ai mare dreptate că nu-mi vor face aşa ceva. Vor veni aici, asta e maximul pe care-l vor face. Dar când vor ajunge aici, nu va mai fi George Harris cu care să se înfrunte. Va fi MacGonigal, pe teritoriul său.

Sue era un pic mai calmă acum.

— Ascultă, Mac, hai să plecăm de aici, amândoi. Hai să fugim undeva, departe, să ne piardă urma! O să obţin cumva banii şi o să fie totul în regulă. Dar trebuie să plecăm acum!

— Ai vreo idee unde anume? întrebă el cu un zâmbet. Dacă ne pot găsi aici, înseamnă că ne pot găsi oriunde! Dar avem două mari avantaje! Ştim că ne-au găsit şi ne aflăm pe teritoriul nostru. Nu voi irosi asemenea avantaje.

— Şi atunci, ce putem face?!

El zâmbi din nou.

— Îi aşteptăm să vină la noi şi le vom face exact acelaşi lucru ca şi celorlalţi ticăloşi care au venit aici. Numai că de data asta, o s-o facem mai bine şi va fi mai uşor, pentru că vom fi pregătiţi pentru ei.

VI

Faţa ei era scăldată de lacrimi. Arăta cumva de parcă ar fi fost mai mică şi mai neajutorată decât o văzuse el vreodată, dar îi apăru un nou ton în voce.

— Ce ne facem, Mac, cum ne pregătim pentru ei?

El îi dădu drumul din braţe şi traversă camera până la puştile de pe panoplie.

— Dacă vin după noi, vor sosi cu siguranţă pe drum în sus, cum au făcut şi ceilalţi doi derbedei. Primul lucru pe care-l vom face e să ne asigurăm că niciodată nu rămânem neînarmaţi. Nu vreau să ne mai prindă nepregătiţi!

Începu să dea jos armele de pe panoplie.

— O să purtăm cu noi pistoalele peste tot şi asta înseamnă chiar peste tot! Dar pistoalele nu sunt chiar aşa de folositoare într-o luptă, sunt doar uşor de cărat. Aşa că ne vom asigura că oriunde am fi, avem altceva aproape.

Îi dădu o puşcă cu ţevi scurte, de calibru 12.

— Asta va fi puşca de sus. De acum încolo, vom dormi la etaj şi asta va fi chiar acolo, astfel încât să ajungem la ea imediat.

Trase piedica şi începu să deşurubeze capul tijei de la siguranţă.

— Ce faci?

Scoase siguranţa şi scutură în afară o tijă lungă de lemn.

— Ăsta e opritorul unui cartuş, zise el, ţinând la vedere tija de lemn. Nu-i legal să vânezi cu o puşcă care are mai mult de trei şrapnele. Puşca asta Ithaca are cinci. Aşa că pentru a fi totul legal, trebuie să-i adaugi opritorul de cartuş. Sincer să fiu, nu prea mai îmi pasă acum de drăgălăşenii legale, aşa că-l scot, zise el, reasamblând arma. Adu-mi nişte şrapnele din sertar, o rugă, arătându-i sertarul. la o cutie cu cartuşe de patru şi una cu gloanţe cilindrice.

Ea deschise sertarul şi căută în el.

— Asta-i ce vrei? întrebă ea, ridicând o cutie.

— Da, asta e de patru! Acum caută o cutie cu eticheta de gloanţe cilindrice.

Sue căută din nou şi scoase o a doua cutie. El deschise cutia de patru şi începu să încarce puşca, punând în fiecare cameră un glonte rotund şi trăgând piedica înainte de a mai introduce încă patru cartuşe.

— Gloanţele astea de patru nu sunt chiar ce mi-aş fi dorit eu. Nişte alice mari ar fi fost mai bune, dar n-am nici unele încărcate. Eh, nu contează! În casă, o încărcătură de gloanţe d-astea, numărul patru, e la fel de mortală la fel ca orice altceva. Alicele erau doar pentru siguranţă, în caz că ar fi trebuit să tragem la mai mult de douăzeci de metri cu chestia asta.

Îi dădu ei arma.

— Ai grijă de acum! E încărcată! De acum încolo, totul va fi încărcat.

Ea luă arma ezitând uşor.

— Va trebui să mă înveţi cum s-o folosesc.

— Ăsta va fi primul lucru, imediat ce termin aici. Du-o sus acum, cât mai încarc eu câteva.

Femeia cără puşca sus, în timp ce el alese altă armă. Când coborî, el le aranjase deja într-o ordine foarte clară: Puşca Savage .99 o alesese drept puşca pentru camionetă, împreună cu o carabină de calibru .30, pe care o primise de la cineva acum câţiva ani. Carabina nu prea era cine ştie ce, dar era uşor de folosit şi scurtă. În caz de urgenţă, putea fi sigur că o va putea folosi dinăuntrul cabinei. Puşca .30-30 de la şa, se decise să o ţină în camera harnaşamentelor. Nu va păţi nimic acolo, cel puţin nu mai mult decât în toţi anii aceia de bălăngănit în teaca şeii şi va intra natural în teacă atunci când vor folosi caii. O puşcă veche Kar-.98, un articol al Armatei Germane, cu un Mauser de 8 mm vor fi de ajuns pentru hambar. Un Springfield va fi în cealaltă clădire. Pe lângă toate aceste arme, va fi o cutie de plastic cu cel puţin o sută de gloanţe.

— Arăţi de parcă te-ai pregăti să duci un adevărat război.

MacGonigal se uită spre ea.

— Dar aşa e! Când prietenul tău Nazario va veni să-l caute pe Francis X. MacGonigal, va avea de suportat un întreg război. Unul adevărat!

Începu să adune armele, apoi le puse jos grămadă.

— Pare-mi-se că nu-i o idee prea rea să avem aşa ceva cu o rază mai mică sus, zise el şi dădu jos de pe perete puşca Ruger modelul 77 şi-o puse pe sofa.

Cărară apoi armele afară şi le plasară în clădirile adiacente,

apoi se întoarseră la cabană. Modelul 99 şi carabina zăceau pe podea, aşteptând să fie luate şi duse la furgonetă. MacGonigal se-ndreptă spre rafturile cu cărţi şi scoase la iveală două pistoale. Îi aruncă ei unul, cu portarmă.

— Prinde! Şi pune-l la curea. Şi să nu te desparţi niciodată de el.

Îşi băgă şi el celălalt pistol la curea, apoi îi dădu o cutie de cartuşe 22 pentru puşca lungă.

— Umple chestia asta şi apoi o să exersăm puţin.

Ea desfăcu portarmul şi scoase micul Coif Woodsman automatic.

— Cum se încarcă?

MacGonigal i-l luă, desfăcu butoiaşul şi i-l înapoie.

— Simplu! Pui cartuşele aici, zise el arătându-i.

MacGonigal luă pistolul înapoi, îi inseră butoiaşul, împinse cartuşul şi trase piedica. Apoi i-l dădu.

— E încărcat acum. Tot ce trebuie să faci e să desfaci piedica, zise el arătând spre mâner şi să începi să tragi. Dar să ştii că e nevoie de foarte multă practică pentru ca să fii eficientă cu un pistol. Va trebui să ne ocupăm de asta.

Îşi încărcă propriul pistol, un Colt Python, îl puse în portarm şi luă cele două puşti, înmânându-i şi ei una.

— Haide, o să punem astea două în furgonetă şi apoi o să te învăţ cum să tragi cu pistolul.

Merseră pe potecă spre baza cascadei. Când ajunseră jos, MacGonigal căută ceva în buzunar în timp ce se apropiau de furgonetă. Siguranţele de la portiere erau lăsate şi geamurile închise.

— La dracu’! Mi-am uitat cheile. Ar trebui să fiu mai atent şi să gândesc ceva mai bine, nu ne permitem nici un fel de greşeală acuma.

Întorcându-se, o văzu pe Sue uitându-se ciudat la el.

— Mac, tu nu încui niciodată nimic. Eşti sigur că ai încuiat furgonetă?

— Bineînţeles că sunt sigur. Nu vezi că e încuiată?... îi răspunse el uşor iritat, dar vocea i se pierdu şi se transformă în tăcere. Se depărtă de furgonetă, coborându-şi puşca de pe umăr.

— Fugi repede în tufiş!

O împinse în afara potecii şi o ghemui în spatele unui bolovan. Stătură acolo câteva minute, apoi MacGonigal se târî câţiva paşi mai încolo, spre o nouă poziţie. Făcându-i semn lui Sue să

rămână acolo, îşi adună picioarele sub el şi sări brusc, sprintând de-a latul drumului, cu puşca la vedere.

Nu obţinu nici o reacţie. Nimic nu se mişcă în pădure. Se deplasă încet, în linişte, cercetând tufişurile. La trei sute de metri de locul pe unde traversase drumul, se întoarse. Examină cu atenţie suprafaţa drumului. Aproape ştearsă de urmele maşinii şerifului era o urmă de toc. Se uită la ea cu atenţie. Era nouă, ascuţită şi clară, fără urme de îngheţ în jurul ei. Trebuie să fi fost făcută în dimineaţa aceea. Traversă drumul şi se uită şi pe acolo. Descoperi mai multe urme, unele care veneau, altele care se duceau.

Se mişcă încet prin tufişuri. La câţiva paşi văzu ceva care-l făcu să se oprească şi anume un muc de ţigară zăcând pe pământ. Păşi înainte şi găsi o zonă de iarbă strivită la pământ. Peste tot erau urme de picioare şi mucuri de ţigări. Stătu un pic, cercetând zona cu ochii. Un muc de ţigară îi atrase atenţia şi expresia feţei se schimbă şi căpătă o încruntare acerbă.

— „Deci ăştia sunt”, se gândi el, „tot ăia care l-au ucis pe George. Sunt precauţi.”

Se întoarse la Sue, înconjurând tufişurile. Ea nu-l auzi venind decât când era la câţiva paşi de ea. Când în sfârşit îşi dădu seama că cineva era în spatele ei, Sue tresări, îndreptând carabina spre el.

— Doamne, Mac, era să te împuşc!

El luă carabina din mâna-i tremurândă.

— Aşa n-ai fi reuşit! Ai uitat să tragi piedica, zise el arătând spre piedica rotitoare din faţa trăgaciului. Trebuie să învârti asta în faţă ca să tragi. Dar asigură-te că ştii în cine tragi, mai întâi.

Ea-şi luă înapoi carabina.

— Ce-ai găsit?

— Multe, răspunse el. Ei sunt aici, aceiaşi tipi care l-au ucis pe George, doi care fumează ţigări şi unul care fumează trabuc. După ce-au terminat ce-or fi avut ei de lucru la furgonetă, s-au ascuns în tufişuri, chiar lângă drum şi au aşteptat. Cred că maşina şerifului i-a speriat şi au plecat.

— Ce ne facem acum?

El se opri un minut şi se gândi.

— Cred că primul lucru ar fi să te duc undeva unde să fii în siguranţă. O să te încui în cabană. Nu deschide la nimeni în afara mea. Dacă vine altcineva, împuşcă-l prin uşă. Eu o să mă întorc aici şi o să mă gândesc ce naiba i-or fi făcut furgonetei?!

Gura ei formă o linie fermă.

— Oh, nu! Nu o să aştept de una singură cât timp tu eşti aici. Rămân cu tine!

El ridică din umeri.

— Cred că e cam tot aia! Haide să ne întoarcem şi să luăm câteva lucruri.

Urcară din nou poteca şi strânseră o cutie de unelte, o lanternă şi o oglindă veche pentru bărbierit. Ajunşi înapoi la furgonetă, MacGonigal tăie un puiet cu cuţitul, apoi îl înclină şi legă oglinda de el cu sfoara din cutia de unelte. Ajutat de Susan, care ţinea lanterna, băgă oglinda sub maşină.

— Iată, zise el!

Ea ţinu lumina nemişcată şi-şi întinse capul să vadă. Un obiect mic de formă neregulată era lipit cu bandă adezivă de fundul maşinii, imediat lângă racordul ambreiajului.

— Ce e asta?

— Nu sunt sigur, zise MacGonigal desfăcându-şi pufoaica, dar pun pariu că e o bombă.

MacGonigal luă lanterna, se vârî sub maşină şi cercetă pachetul. Banda ascundea conţinutul efectiv, dar existau două baterii terminale care erau la vedere. De la ele, două fire izolate duceau la ambreiaj. Capetele firelor erau crestate. Un fir era legat de ramă, celălalt de racordul ambreiajului. Capetele crestate erau la o distanţă de aproximativ un ţol. Deschizând racordul, circuitul ar fi fost închis.

— Dă-mi un cleşte, apoi pleacă de aici! S-ar putea să explodeze ca dracu’!

Ea-i puse cleştele în mână, apoi fugi de acolo. El aşteptă până îi auzi paşii oprindu-se.

— Adăposteşte-te după ceva! O să încerc să dezactivez bomba.

Asigurându-se că ea e bine, plimbă lanterna pe suprafaţa pachetului. Unul dintre fire dispărea sub banda adezivă, pentru ca apoi să reapară înainte de a se uni cu terminalul. Îşi ţinu respiraţia şi tăie bucla dintre bandă şi terminal, apoi crestă firul, scoţându-l din terminal. Nu se întâmplă nimic. Începu să respire şi se apucă să desfacă banda. În scurt timp, ieşi de sub maşină cu dispozitivul în mână.

— Totul e în siguranţă acum. Poţi să vii să te uiţi!

Ea ţâşni din spatele unui bolovan mare şi se apropie. El ridică sus dispozitivul pentru a ea să-l poată inspecta.

— E primitivă şi simplă, dar ar fi funcţionat.

Dispozitivul consta dintr-o ţeavă scurtă, închisă la capete. În ţeavă era un bec de bliţ ordinar, cu folia de siguranţă decojită şi cu sticla spartă. De bec erau legate firele. Restul ţevii era plin cu o substanţă neagră.

— Praf de puşcă. Ar fi fost o adevărată explozie.

Ea cercetă dispozitivul.

— Mac, de ce ar vrea să facă aşa ceva? Adică, dacă ne ucid, n-or să mai afle niciodată unde sunt banii.

— N-au vrut să ne ucidă, adică, nu chiar complet. Probabil mi-ar fi explodat piciorul şi cam atât. Cred că s-au gândit să apară brusc şi să ne înconjoare imediat după explozie.

— Şi acum ce-o să faci?

— O s-o pun la loc, răspunse el.

Se adânci câţiva paşi în tufişuri şi goli conţinutul pipei, apoi înlocui sârma pe care o tăiase cu una cam de aceeaşi lungime şi culoare pe care o avea în cutia de scule. Se târî pe coate şi intră iar sub maşină şi relipi dispozitivul la locul lui. Apoi se trase afară şi-şi adună sculele.

— Să ascundem chestiile astea şi hai să aflăm de unde au venit ticăloşii ăştia.

Au ascuns cutia cu unelte şi celelalte lucruri în spatele adăpostului unde era furgonetă şi MacGonigal şterse apoi podeaua până când nu se mai vedea nici o urmă a cuiva care ar fi umblat la dispozitiv. Ridică puşca Savage şi zise.

— Haide! O să te învăţ să citeşti urmele.

— Crezi că ar trebui? Adică, ei ar putea fi oriunde, s-ar putea să ne aştepte.

— Bineînţeles că s-ar putea! De asta trebuie să-i găsim noi pe ei. Noi o să fim cei care o să-i urmărim de acum încolo, nu ei!

Merseră prin tufişuri şi ajunseră la locul unde cei trei ucigaşi aşteptaseră. Cu gura puştii Savage desfăcu desişul şi-i arătă locul.

— Vezi? Exact cum ţi-am zis. Au stat aici fumând şi aşteptând să le reuşească capcana. Acum, o să vedem unde au plecat de aici.

Porniră paralel cu drumul, MacGonigal întorcându-se din când în când pentru a verifica urmele. Cei trei oameni se ţinuseră de drum, fără să se depărteze de el, decât ca să se ascundă şi să aştepte – şi tot ceea ce era necesar devenea o confirmare întâmplătoare.

Când ajunseră la drumul de ţară, MacGonigal o lăsă pe Susan cu mult în spate, în pădure, în timp ce el cercetă drumul. Cei trei erau încă pe jos. Urmele lor erau acum un pic mai greu de citit pe acest drum, care avusese ceva trafic în ziua aceea, dar MacGonigal îşi dădu curând scama că se îndreptaseră spre podul de peste apa mică. Se întoarse la locul unde o lăsase pe Susan.

— Haide! Ştiu unde sunt.

Traversară drumul şi se adânciră în pădure, urcând un deal abrupt. Era frig, dar imediat urcuşul şi viteza mersului îi încălzi într-un fel foarte neconfortabil. MacGonigal permise o haltă, în silă, timp în care îşi scoaseră hainele groase şi le legară în jurul mijlocului. Se întoarse pe creasta dealului şi dădu tonul la un mers rapid, mergând în zig-zag printre tufişuri, aplecându-se aproape de pământ pentru a evita crengile care atârnau, alegându-şi drumul cu grijă printre bolovani, făcând nişte paşi uriaşi în zonele relativ libere. Susan se chinuia de zor să ţină pasul cu el şi carabina, care i se păruse o jucărie la prima ridicare în mână, acum i se părea o povară atârnând de umărul ei prin corzile de legătură. Dealul fusese la origine acoperit de un strat des de calcar, acum erodat în mici insule izolate care ieşeau la vedere pe creastă. Tocmai când MacGonigal îşi căuta drumul pe la piciorul unei astfel de insule de piatră, o auzi strigând.

— Stai puţin, Mac! Trebuie să mă opresc puţin!

Se opri şi-o aşteptă nerăbdător să-l ajungă.

— Poţi să mai mergi un pic?

— Ştiu un loc să ne odihnim mai încolo, o peşteră mică cu un izvor.

Ea încuviinţă din cap.

— Cred că pot să mai merg puţin, dar nu prea mult! Nu sunt obişnuită.

El râse uşor satisfăcut şi înaintă pe poteca îngustă, mărginită de un perete de stâncă abrupt. Nu mai mergea chiar aşa de repede şi se mai oprea din când în când să verifice dacă şi ea îl ajunsese din urmă.

În ciuda grijii arătate de el, în curând Susan îl pierdu din vedere. Gâfâind, ea încercă să mărească pasul. Dădu colţul şi-l găsi stând la gura unei peşteri joase. O dâră de apă curată, strălucitoare, curgea dintr-un colţ al gurii peşterii. MacGonigal păru sincer uşurat când o văzu.

— Începusem să-mi fag griji pentru tine. Eşti bine?

Ea îi aruncă o privire ucigătoare şi se trânti jos lângă izvor,

desfăcând carabina şi punând-o deoparte. Îşi scoase mănuşile şi-şi afundă mâinile în apa îngheţată. Era şocant de rece şi plăcută. Îi îngheţă într-o clipită gâtul, fiecare înghiţitură o durea, dar nu se putea opri din băut. Simţea de parcă înghiţea aer rece de munte, într-un târziu se opri, fie că se sătură, fie că ajunsese în acel punct în care nu mai putea bea apa rece – nu ştia exact care din două. Se aşeză deoparte şi-şi îndepărtă părul lung, şaten de pe faţă. MacGonigal îi luă mâinile într-ale lui. Erau reci ca gheaţa. Îşi desfăcu pufoaica şi ridicându-şi puloverul, îi îndesă mâinile ei în căldura subţiorilor lui. Ea se ghemui la pieptul lui.

— E foarte plăcut, dar sunt sigură că nu-i timpul pentru aşa ceva acuma, nu-i aşa?

El zâmbi, cu faţa îngropată în părul ei.

— Oricând e perfect pentru mine, asta dacă nu eşti tu prea obosită!

Ea nu-i răspunse. După o vreme zise.

— Sunt mult prea obosită, dar n-am de gând să-ţi spun nimic până ce mâinile nu mi se încălzesc la loc.

El râse, un râs înfundat, coborât.

— Eşti plină de ifosele alea de femeie, nu-i aşa? Cum de nu te-a găsit nimeni atâta timp?

Ea-şi mişcă degetele, gâdilându-l.

— M-au găsit. Nu aşa mulţi, dar să ştii că am avut doi soţi şi o aventură sau două, îi răspunse, sprijinindu-şi capul de pieptul lui. Te deranjează, Mac?

El îi mângâie părul.

— Pe dracu', nu! Aş fi un adevărat nebun să cred că o femeie frumoasă ca tine n-a avut în viaţa ei un bărbat din când în când. Ce nu pot să-mi dau seama e cum de te-au lăsat să pleci?!

Vocea ei deveni un pic mai sobră.

— Asta-i o poveste lungă, Mac. Lungă şi tristă. Cred că eu am fost de vină că am fost prea deşteaptă, prea… în fine. N-am avut întotdeauna „ifosele" astea de femeie, cum le numeşti tu! Credeam că o fată poate să aibă creier şi ambiţie şi că asta n-ar fi trebuit să conteze, nu pentru un bărbat adevărat.

MacGonigal o cuprinse de tot cu braţele.

— Nu contează, mai ales pentru un bărbat adevărat! Se pare că te-ai măritat cu nişte băieţaşi.

— Cred că ai dreptate, Mac! N-au putut suporta tensiunea de a fi căsătoriţi cu o femeie care era mai deşteaptă decât ei. N-am mai putut suporta eterna competitivitate copilărească şi nici să

mă prefac că pierd, să cedez tot timpul.

Urmă un moment de tăcere deplină.

— Tot aşa cum n-am mai suportat nici să mă bată, cu toate ca numai unul a făcut-o. L-am părăsit chiar de-a doua zi. Le-am spus tuturor celor care au urmat, că dacă vor încerca aşa ceva, îi voi ucide în somn.

— Ăsta-i un avertisment? Încerci să-mi spui ceva, Sue?

Ea-şi trase mâinile de sub puloverul lui şi îşi făcu de lucru, punându-şi mănuşile în degete. Până la urmă se uită direct în ochii lui.

— Ei bine. Da! Nu pentru că aş crede că ai face-o, Mac, dar dacă vreodată se întâmplă…

El îşi trase puloverul şi-şi înfăşură pufoaica, prinzând-o în jurul taliei.

— Am luat aminte; cred că acum ştiu ce nu trebuie să fac. Haide să mergem, dacă eşti pregătită.

Ea se uită la el, un pic panicată. Se ridică în picioare, folosind carabina ca pe o cârjă.

— Crezi că poţi?

Ea se ridică complet.

— Asta depinde de unde mergem, cât de departe e şi cât de repede mergem.

Sprâncenele lui se ridicară în semn de îngrijorare.

— Putem să mai aşteptăm un pic. Vino mai aproape şi o să-ţi arăt unde mergem.

Ea i se alătură şi se uită în vale. Cum frunzele erau căzute din copaci, drumul de ţară era vizibil pe întregul său curs de la poalele dealului îndepărtat. Ea îl urmări cu ochii cum şerpuia înainte şi înapoi, o curbă după alta, până ce dispărea în valea de dedesubt.

MacGonigal arătă cu gura puştii Savage.

— Ăla e podul de la apa joasă, chiar acolo.

Arătându-i, văzu că e dezorientată.

— Locul ăla pe unde am traversat pârâul pe o lespede de ciment, ţi-aduci aminte?!

Ea încuviinţă, aşa că el continuă.

— S-ar putea să nu-l vezi, dar acolo e un drumeag, de fapt o potecă mai mult, care merge paralel cu pârâul, de partea asta a lespezii. E un tip care are o cabană de vânătoare acolo – îşi petrece doar câteva weekend-uri pe an.

— Acum, după câte îmi dau eu seama, dobitocul ăla de Harris,

n-a distrus harta aşa cum i-am zis. Era o hartă pentru Supraveghere Geologică, la scara de 1 la 24000 şi arăta fiecare ridicătură, fiecare bolovan. Şi bineînţeles le-a zis tot ce ştia înainte să-l omoare. Aşa că ei ştiu unde suntem. Cu cea mai mare exactitate. Cu excepţia unui singur lucru, toate le merg de minune. Ei nu pot să folosească harta, cel puţin nu aşa cum ar trebui să fie folosită. Nu înţeleg mare lucru din hărţile cu drumuri şi natural sunt legaţi de drum. Ăsta ar putea fi motivul pentru care n-au încercat să ne atace în cabană, ăsta plus faptul că Harris a rămas foarte impresionat de posibilităţile de defensivă. Ştii că zicea că e „o adevărată fortăreaţă”?! Probabil că i-a impresionat şi cu poziţia de forţă a amplasamentului. De fapt, nu prea văd de ce tipii ăştia n-au venit cu maşina tot drumul, aşa ca nişte tipi de la oraş ce sunt, doar dacă George i-a avertizat că-i putem vedea şi auzi venind.

Îşi întinse mâna, arătând înspre valea de jos.

— Toate astea duc la un singur lucru; ei sunt aici. Au venit cât au putut cu maşina şi au ascuns-o la mică distanţă de intersecţie. Adică acolo jos, pe lângă cabana de vânătoare.

Ea se uită încrezătoare.

— Cât de departe sunt? Ne pot auzi?

— Nu prea cred. Probabil sunt la cabana de vânătoare, asta dacă s-au obosit să meargă mai în adâncime s-o găsească. Asta înseamnă că sunt la un bun sfert de milă de aici. Suntem deasupra lor şi în spatele lor. Mă îndoiesc sincer că aşteaptă pe cineva din direcţia asta.

— Ce facem acum?

El îşi puse mâinile pe umerii ei.

— Îţi aminteşti, n-am vrut să vii. Rămâi aici şi eu am să cobor să văd dacă sunt acolo.

— Şi dacă sunt?

— Depinde. Dacă nu-i am în lunetă şi nu pot să-i împuşc, o să aştept. S-ar putea vreo trei sau chiar patru ore.

— Şi dacă poţi?

— Atunci vei auzi cu siguranţă.

El scoase cartuşele de rezervă din buzunarele pufoaicei şi le verifică.

— Nu vor fi prea multe împuşcături. Nu voi trage până ce nu voi fi stăpân pe situaţie.

Se ridică şi începu să se îndepărteze, dar se opri când ea-l strigă.

— Stai, Mac! Nu rămân aici. Nu pot suporta tensiunea.

El îi aruncă o privire cam plictisită.

— O să fii în siguranţă aici, ca în oricare altă parte. Oricum, o să trebuiască să te las într-un loc când o să le cercetez poziţia şi ăsta e cel mai sigur loc pentru tine.

— Nu-mi pasă! Vin acolo cu tine.

El ridică din umeri.

— O.K.! Dacă ne întâlnim cu ei, piteşte-te! Apoi asigură-te că ai tras piedica la carabină. Dacă cineva se apropie de tine, ocheşte-l, ţine ochii deschişi şi trage. Dar să nu tragi în continuu. Dacă nu-l dobori din prima, repetă toate opţiunile şi trage abia pe urmă.

— În regulă! Şi să mă asigur că nu te împuşc pe tine.

— Asta e! Hai să mergem.

Începură să coboare. De acum încolo, MacGonigal se mişca încet, în linişte. Coasta dealului era terasată natural, cu straturi largi, plate ca nişte trepte uriaşe la fiecare treizeci de picioare în josul dealului. MacGonigal deschidea calea, ţinând mai mult aproape de linia dealului decât să meargă pe marginile ieşite în afară ale teraselor. Din când în când se oprea, ridicând mâna pentru a impune linişte şi stând nemişcat, ascultând doar.

Acum se mişcau mai încet, cu MacGonigal păşind încet şi în linişte spre, marginea fiecărei terase, ţinând aproape de pământ şi asigurându-se că silueta lui era ascunsă de crengi şi copaci înainte de coborâre. Trecea încet, cu grijă de la o terasă la alta, folosind bolovani şi dale de piatră mai mult decât potecile de căprioare sau fâşiile cu pietriş.

În cele din urmă, auziră foarte clar susurul pârâului. MacGonigal înaintă până la marginea terasei şi stătu acolo mult timp, întins pe burtă, cercetând. Până la urmă, se întoarse şi se târî pe jumătate spre locul unde-l aştepta Sue. O prinse de încheietura mâinii.

— Vrei să vezi unde sunt?

Ea dădu din cap şi se deplasă în direcţia lui, mişcându-se în spatele trunchiului unui nuc mare şi privi cu mare atenţie în jur. Cabana de dedesubt era cu mult mai mică decât a lui MacGonigal şi era făcută din buşteni care încă mai aveau coaja pe ei. Scoarţa începuse să putrezească şi să se desprindă singură, dându-i cabanei o înfăţişare scabroasă. Aparent nu exista nici un puţ ori vreo cisternă, pentru că un rezervor de cinci galoane era ridicat pe un stativ, chiar în afara cabanei, cu o

ţeavă pornind din el prin perete spre casă. Nu exista pajişte sau alt tip de curte. Ierburile crescuseră dese pe lângă ziduri, aşa că simplul fapt să ajungi la cabană, chiar pe timp de vară, era dificil.

Nu exista nici un fel de semn de viaţă în jurul cabanei. Ochii lui Susan obosiră tot încercând să pătrundă dincolo de ferestrele fumurii ale cabanei. Până la urmă, se dădu înapoi, apropiindu-se de MacGonigal.

— Crezi că sunt înăuntru?

— Nu. Nu e foc, nici fum care să iasă pe coşul sobei. Nu prea cred ca prietenii ăştia ai tăi să fie tipul de oameni care să stea în frig.

— Şi atunci, unde sunt?

— Nu ştiu. O să merg de-a lungul terasei ăsteia şi-o să verific drumul de la intrare. Şi tu o să rămâi aici – şi de data asta, fără nici o vorbă!

Într-o clipită dispăru, pierzându-se printre copaci şi încet ştergându-se din vedere ca şi cum ar fi fost o adiere a unui fum care dispare uşor. Susan îşi îndreptă atenţia spre cabană. Arăta părăginită şi părăsită, ca şi cum nimeni n-ar mai fi fost pe acolo de secole. Începu să-şi facă griji. Dacă MacGonigal se înşela?! Dacă ucigaşii erau în cabană, aşteptându-i chiar acum?! Poate că i-au auzit venind dinspre munte şi poate că chiar în aceste momente îi urmăreau. Se cutremură şi roti piedica de la trăgaciul carabinei.

MacGonigal înaintă cu o atenţie deosebită, ca şi cum ar fi urmărit o căprioară. Din când în când se ducea spre marginea terasei ca să se uite în jos, la intrarea drumului. Nu vedea nimic, dar cu toate astea, se apropia cu grijă de drumul de ţară. Acum era la fel de încurcat şi temător ca şi Susan. Fusese atât de sigur că erau acolo! Era singurul loc logic pentru a-ţi ascunde maşina. Până la urmă se decise să-şi asume un mic risc.

Coborî până la drum şi inspectă urmele. La intersecţie văzu ceva care îi confirmă încrederea în sine. Erau două tipuri de urme de cauciuc care duceau la drum. Le examină cu atenţie. Una era de la o maşină obişnuită de pasageri, cealaltă de la un vehicul de teren. Distinse locul unde maşina obişnuită s-a împotmolit şi a fost trasă afară de cealaltă maşină. Urcă din nou spre partea terasată a dealului şi se întoarse, încercând să facă puţin zgomot pe parcursul ultimei sute de metri faţă de locul unde o lăsase pe Susan. Ea se îndepărtase de locul acela avantajos şi se ridicase, văzându-l venind. O întrebare era vizibilă

pe buzele ei. El o aşează din nou jos, la adăpostul unui bolovan.

— Au fost aici, dar au plecat. Au două maşini şi amândouă au fost parcate acolo.

Ea se uită fără nici o vorbă la el.

— Deci nu ştim unde sunt acum?! rupse tăcerea Sue.

— Nu prea! Probabil s-au întors în oraş pe timp de noapte. E foarte posibil să se întoarcă mâine în acelaşi loc. Dacă aşa va fi, o să-i aştept.

Terminând de spus asta, el se ridică şi-şi şterse blugii de praf.

— Unde mergem? Înapoi acasă?

— Nu, răspunse el. Vreau să mă duc jos la cabană, să mă uit un pic pe acolo. Poate găsesc un loc excelent pentru o ambuscadă şi să termin cu ei chiar acolo.

Începu să se îndepărteze, sărind uşor peste terase, nepăsător la zgomote şi ea îl urmă încetişor. Îl prinse din urmă de abia la uşa cabanei.

— Uite, zise el rânjind şi arătând spre pământ cu ţeava puştii.

În faţa pragului era o grămadă de paşi.

— Au fost aici într-adevăr... şi vocea i se stinse; ceva îl încurca.

— Ce e, Mac? Ce nu e bine?

El se strâmbă.

— Sunt patru! La dracu'! Şi eu care tocmai mă obişnuisem cu gândul, de a ucide trei oameni!

Ea se uită la îngrămădeala de urme.

— Eşti sigur? Poate nu sunt tot ăia trei.

El se uită iritat la ea.

— Bineînţeles că sunt sigur! Uită-te şi tu, răspunse el şi îi arătă cele patru tipuri diferite de paşi, cu ţeava puştii, explicându-i diferenţele existente în aşa fel încât ea să le înţeleagă. Şi-n afară de asta, alţi oameni, n-au cum să fie! Prea se potrivesc toate. Cine altcineva ar veni aici de dimineaţă, ca să plece la prânz?! Dacă ar fi fost vânători şi-ar fi petrecut noaptea aici şi gheaţa ar fi acoperit câteva din urmele de cauciucuri sau de paşi. Dar aşa, nu se observă deloc gheaţă.

Îi arătă apoi şi uşa cabanei.

— Uite, au smuls şi uşa din balamale! Asta dovedeşte că oricine ar fi fost aici n-a fost în nici un caz proprietarul.

— Nu poţi fi sigur de asta, Mac! Tu doar faci supoziţii. Nu e neapărat necesar să fi fost Nazario cu gaşca lui, poate au fost hoţi sau vandali.

— Ei bine, vandali în nici un caz! Ferestrele astea ar fi fost o tentaţie irezistibilă. Cât despre hoţi, hai să intrăm să vedem dacă lipseşte ceva!

Cabana era învăluită de întuneric şi de un miros stătut. MacGonigal aprinse o lampă cu petrol şi o atârnă de un cui dintr-o grindă. Susan începu să cerceteze camera aceea micuţă. Era cât se poate de mohorâtă, cu mobilă veche deformată şi foarte aglomerată, evident vechituri netrebuincioase. Un bar primitiv umplea unul dintre colţuri şi erau câteva cutii goale de bere şi sticle într-o găleată de plastic. Mai erau unele, care se vărsaseră şi murdăriseră podeaua. O sobă acoperită cu un strat de bronz, trona în mijlocul camerei. Dar toată casa mustea de un miros pătrunzător.

Ea strâmbă din nas.

— Cel care locuieşte aici, trebuie să fie un nespălat! Pute de mori aici!

MacGonigal adulmecă aerul.

— Da, mirosul îmi spune că cineva a împuşcat o căprioară anul ăsta. Sau poate anul trecut.

Se întrerupse pentru a striga:

— Ia uită-te aici! Mucuri de ţigări şi trabucuri proaspete!

Susan urmări cu ochii mâna care-i arăta mucurile, se apropie apoi ca să observe mai bine şi alunecă pe podea. MacGonigal o prinse şi-o redresă.

— Ai grijă, scumpo, podeaua e umedă!

El se opri şi se uită în jos la locul acela alunecos. Făcu trei paşi uriaşi prin cameră până la sobă şi-şi puse mâna pe peretele ei. Era rece. Suspicios deschise uşiţa sobei şi se uită înăuntru. Nu găsi nimic. Se pare că fusese curăţată şi asta, cam de multişor.

— Ce se întâmplă, Mac?

— Nu sunt prea sigur. Doar dacă... de ce-o fi podeaua udă?

— Poate curge acoperişul! Sau poate au vărsat ceva.

Încruntarea lui crescu.

— Poate, dar nu e nici o urmă de gaură în acoperiş. Şi aşa frig cum a fost în ultimul timp, ar fi trebuit să îngheţe...

Neterminându-şi fraza, luă lanterna din cui şi-o plimbă pe tavan şi pereţi.

— Ciudat că au avut timp să verse ceva, dar n-au făcut focul în sobă. Ce naiba or fi făcut de au vărsat ceva?!

Se aplecă şi cercetă locul cu pricina, cu lanterna. Erau nişte puncte întunecate în apropierea lui. Îşi puse degetul pe unul

dintre ele şi mirosi.

— Sânge, găsi el răspunsul.

— Eşti sigur?

El nu-i mai răspunse, ci îşi ridică puşca şi ieşi pe uşă afară.

Susan îl urmă.

— Uite, zise el, arătând spre un punct negru de pe un tufiş mic.

Merse câţiva paşi mai departe, în jos, în direcţia râului. Se opri şi mai arătă ceva din nou, fără nici un cuvânt. Susan văzu un punct roşu întunecat pe o piatră. Câţiva paşi mai departe, mai descoperi încă unul. El le urmărea, cu ochii în pământ. La malul râului, le pierdu urma. Rătăci uşor în susul şi josul malului, cu ochii pironiţi în pământ.

— Se pare că au trecut dincolo, strigă el.

Păşi pe pietrele care formau o trecere destul de primitivă, călcând cu grijă pe pietrele alunecoase din cauza muşchiului depus pe ele. Susan îl urmări trecând râul, apoi cercetând în sus şi-n jos malul celălalt. La un moment dat îl văzu oprindu-se şi atingând cu corpul puştii un tufiş mic de alun turcesc. Susan, urmărind totul de pe partea cealaltă, strigă:

— Ce e?

El se ridică speriat, de parcă uitase de prezenţa ei.

— Mai mult sânge, răspunse laconic.

— Aşteaptă-mă şi pe mine! Vin şi eu!

Înaintă pe pietre, balansându-se într-un mod riscant cu carabina. Pe la jumătatea drumului, ea-şi pierdu încrederea în sine şi fu aproape să cadă, dar se redresă şi termină traversarea în fugă. MacGonigal nu făcu nici o mişcare, de parcă i-ar fi fost teamă că urma de sânge ar fi dispărut dacă ar fi plecat de lângă ea. Când în sfârşit apăru şi ea, el arătă spre stropii negri de pe tufa de alun şi apoi începu să caute în jur noi semne.

Cam la vreo zece metri mai încolo, găsi un singur strop de un roşu care se închidea la culoare, aflat pe o piatră. În spatele lui mai era unul şi la câţiva metri mai încolo, apăru încă unul. El urmărea drumul marcat de punctele roşii foarte absorbit, cu Susan urmărindu-i fiecare mişcare şi ţinându-se după el fără nici o vorbă. Vreo sută de metri, ea ţinu aproape de el, până ce el îi făcu semn să rămână acolo unde se afla. Se apropiau de o grămadă de bolovani care zăceau în dezordine, o adevărată harababură la cincizeci de picioare deasupra izvorului. El trase piedica puştii şi desfăcu pârghia încet, deschizând culata doar

atât cât să se vadă strălucirea reconfortantă de alamă a glonţului. Merse până la grămada de bolovani, apoi se opri brusc.

— Acum ştiu de ce erau patru tipuri de urme.

Susan i se alătură. Chiar în faţa ei văzu o cizmă ieşind la iveală pe după o stâncă. MacGonigal se deplasă într-acolo şi cercetă. Se ghemui dispărând astfel din vedere, apoi se ridică, clătinându-şi capul.

— E Henry Carberry, proprietarul cabanei. Săracul Henry! Trebuie să fi fost acolo când au venit ăştia. L-au ucis şi i-au târât corpul în pădure.

Se îndepărtă de cadavru.

— Hai să mergem. Trebuie să ne asigurăm că n-am lăsat amprente sau alte dovezi ale trecerii noastre prin cabană.

Dar ea nu se mişcă. El deja se grăbea să ajungă la cabană. În cele din urmă, ea fugi, îl prinse din urmă şi-l smuci de mână.

— De ce Mac? De ce nu chemăm pur şi simplu poliţia? Nu noi l-am ucis, ci Nazario! Dacă-l arestează pe Nazario, problemele noastre iau sfârşit.

El se opri şi se uită la ea.

— Nu tu mi-ai spus că Nazario a mai omorât şi alţi oameni?!

— Da… dar…

— Nici un „dar”! A scăpat cu faţa curată înainte, o să scape acum şi de crima asta. Ce dovezi avem noi că el l-a ucis? Urme de cauciucuri? Mucuri de ţigări? Ce dovezi credibile pentru curtea cu juraţi avem noi, chiar dacă-l prind?!

— Dar, Mac, el a fost aici! El l-a ucis!

— Sigur, el a făcut-o. Tu ştii şi eu ştiu treaba asta. Încearcă numai şi dovedeşte-o!

— Dar, Mac, nu putem pleca pur şi simplu, fără să facem nimic. Bietul om avea probabil o familie. Cineva trebuie să spună poliţiei sau cuiva despre asta.

Faţa lui MacGonigal se înnegri instantaneu.

— Bineînţeles că avea o familie! Şi ticăloşii l-au ucis ca pe un câine, doar pentru că le-a stat în cale.

Ea-l trase de braţ şi-l întoarse pe jumătate.

— Mac, mă duc eu la poliţie, dacă tu nu vrei! Nu o să-l laş pe omul ăla să zacă acolo pur şi simplu!

MacGonigal o apucă de umeri.

— Uite ce, Sue, nici mie nu-mi place toată tărăşenia asta. Dar fii înţeleaptă! Ticăloşii ăia ştiu unde locuim. Ne urmăresc. Şi ne vor prinde, dacă nu suntem extrem de atenţi.

Se aşeză pe pragul cabanei şi-o trase şi pe ea lângă el.

— Dacă raportăm asta la poliţie, ni se vor pune întrebări. În cel mai bun caz, va trebui să mă duc eu să depun plângerea. Asta înseamnă că tu o să rămâi singură. Pui pariu cu mine ce-o să ţi se întâmple cât lipsesc?

Faţa ei arsă de soare şi rumenă, păli dintr-o dată. El continuă.

— Dacă poliţia află despre tine, te vor lua ca martor cheie. S-ar putea chiar să te reţină drept suspect. Sunt mai multe crime acuma: Blue Larry, George şi acum Henry Carberry. Gândeşte un pic în felul lor – o grămadă de oameni din imediata vecinătate a ta a murit pe neaşteptate.

Ea nu-i răspunse, aşa că el continuă.

— Pe mine, mă vor acuza cu siguranţă de ascunderea probelor şi obstrucţionarea justiţiei. Şi dacă mai află şi de derbedeii ăia doi, or să ne adauge o acuzaţie de crimă la amândoi. Acum, indiferent de ce spui, indiferent de ce parte te arăţi, dacă ei fac legătura între noi. Şi chestia asta, vom fi băgaţi la răcoare amândoi. Chiar crezi că oamenii de tipul lui Nazario n-au cum să ajungă la un om, fie el şi închis?

— Şi atunci, ce ne facem, Mac, întrebă ea cu o voce ştearsă, învinsă.

— Trebuie să ştergem orice urmă a trecerii noastre pe aici… Nu, stai puţin! Am o idee mai bună. O să ne oprim peste deal la Lloyd MacCorkle. Lloyd are telefon. O să mă duc la el şi-o să-i zic că vânam şi că am observat că cineva i-a spart cabana de vânătoare lui Carberry şi o să-l rog pe Lloyd să-i comunice proprietarului. Asta o să explice prezenţa mea aici.

— Bine, dar Carberry e mort…

— Oficial, nu e. De fapt, acum nu e nici măcar dispărut! Dar familia lui va anunţa mai devreme sau mai târziu şeriful şi astfel vor şti unde să-l caute. Or să-l găsească, tot aşa cum l-am găsit şi noi, dar nu ne va implica. Harvey va veni iar să vorbească cu mine, probabil şi eu o să-i spun că vânam veveriţe şi am observat că încuietoarea era spartă.

El o apucă brusc de mână şi-o ridică în picioare.

— Avem mult de umblat înainte să se întunece. Ar cam trebui să ne punem în mişcare:

Coborâră la drum şi apucară pe un drumeag vechi de buşteni, acum de abia vizibil din cauza vegetaţiei crescute pe el. MacGonigal se deplasa rapid, dar se oprea frecvent pentru a-i putea permite lui Susan să ţină pasul cu el. Drumul pe care-l

aleseseră – mai mult decât o urmă şi asta ştearsă – nu era aşa de obositor ca cel parcurs până la cabana lui Carberry.

În cele din urmă, drumul cel vechi ajunse în vârful dealului şi urma circa o milă sau mai mult. Se bifurca şi se intersecta încontinuu, acolo unde trunchiurile arborilor bătrâni se adaptaseră potecuţelor dealului care o luau în jos, înspre vale, încât Susan se pierdu cât de curând, nemaiştiind în ce loc se aflau. Dar MacGonigal trecuse pe aici de multe ori şi urmă drumul corect. Ajunse astfel la un popas lângă o grămadă de bolovani pe lângă care cotea drumul.

— Uite, aici se bifurcă, arătă el. Drumul ăla duce înspre cabană, cam la o milă. În *caz* că se întâmplă ceva, ţine-te de drum. Mergi, pe drumul ăsta până se înfundă. Vei ajunge la o scurtătură. Coboară şi traversează valea înspre vest, urcă dealul acolo şi ţine-o tot aşa, spre vest. Vei ajunge la Pârâul Bear Pen. Mergi paralel cu el în aval, spre cascadă şi-o să ajungi acasă.

Zicând asta, porni pe drumul celălalt, dar după nici câţiva paşi, se întoarse.

— Nu pot să mă duc cu un puşcoci de 308 şi să zic că vânez veveriţe. Dă-mi pistolul tău.

El lăsă puşca Savage jos şi-şi desfăcu centura, dându-i ei revolverul mare Python şi luându-i micul Woodsman în schimb. Odată făcut schimbul, îşi reîncheiere cureaua.

— Aşteaptă aici o oră. O să mă întorc până atunci.

Se depărtă pe potecă, mişcându-se în largul lui, tropăind ritmat. După nici cinci minute ajunse la păşunea din spatele casei lui MacCorkle. Îşi făcu loc printre sârma ghimpată a gardului, dispreţuind poarta şi se îndreptă spre casă. Bătu cu putere în uşă. Timp de câteva secunde nu auzi nici un zgomot înăuntru, apoi o voce întrebă:

— Cine-i acolo?

— Lloyd, sunt eu! Francis MacGonigal!

Se auzi un foşnet uşor de picioare şi deodată uşa se deschise. Lloyd era un bărbat cam de cincizeci de ani, musculos şi ars de soare, cu un păr roşu, rar. Pielea capului era şocant de albă în contrast cu faţa şi gâtul, cu banda din interiorul pălăriei de paie veşnic întipărită pe frunte. Avea o puşcă în mâna lui stângă şi la vederea vizitatorului scoase la iveală o mână păroasă, pistruiată, pentru a-l întâmpina.

— Doamne, Francis, ai putea fi împuşcat dacă vii aşa pe drumul din spate! Toată lumea e cam nervoasă de când l-au

găsit pe tipul ăla!

MacGonigal se strădui să se simtă în largul său.

— Mda, am auzit despre asta, Lloyd! Tare ciudate lucruri se întâmplă zilele astea pe aici.

MacCorkle îl aprobă şi-l pofti să se aşeze.

— Ce te aduce pe aici la ora asta? întrebă MacCorkle şi fără să aştepte vreun răspuns o strigă pe soţia lui, o femeie subţirică ca o vrăbiuţă.

— Elsie, adu-ne două cafele, te rog!

MacGonigal se aşează în scaunul arătat, sprijinindu-şi coatele de masa de bucătărie.

— Nu pot să stau, Lloyd, deşi o să-i duc dorul mâncării atât de bune a lui Elsie. Eu am venit numai să-ţi spun ca cineva i-a spart cabana de vânătoare a lui Henry Carberry. Eram pe acolo şi am văzut lacătul spart. Am intrat şi m-am uitat un pic. Nu părea să lipsească nimic şi nimic nu era stricat, dar, poate nu te deranjează să-l suni pe Henry şi să-l anunţi?

— Nu, deloc, Francis! Dar ce naiba făceai tu tocmai acolo?

MacGonigal râse uşor.

— Vânam. Sau mai bine zis, hoinăream aiurea prin pădure.

MacCorkle oftă.

— Aş vrea să fiu în locul tău, Francis! N-ai servici, n-ai griji, doar stai să-ţi aştepţi pensia, să vânezi, să pescuieşti şi să faci tot ce-ţi trece prin cap!

— Francis MacGonigal, ai nevoie să-ţi găseşti o femeie de treabă şi să-ţi cauţi o muncă cinstită, intră în vorbă Elsie, în timp ce aşeza ceştile de cafea pe masă.

MacGonigal râse din nou.

— Dar muncesc, Elsie! Scriu şi asta nu-i deloc uşor. Cât despre o femeie de treabă, mi-e teamă că toate au fost deja luate, asta doar dacă n-ai de gând să te descotoroseşti de Lloyd, aici de faţă!

Elsie produse un sunet hârşâit cu limba.

— Ce să spun, ce muncă ai şi tu! Şi o să-ţi mai zic un lucru, Francis MacGonigal, dacă eu aş fi soţia ta, aş pune capăt felului tău de a fi, aşa moale, fără vlagă.

MacGonigal râse.

— Viaţa ta înseamnă că e un iad, Lloyd!

Lloyd zâmbi şi-o înconjură cu braţul pe Elsie care zâmbea tot atât de larg ca şi el.

— Există compensaţii, Francis! Există compensaţii!

MacGonigal îşi goli ceaşca de cafea şi se ridică de la masă.

— Cam trebuie să plec, ca să ajung pe lumină acasă. Am venit doar să vă spun de cabana lui Henry.

MacCorkle se ridică şi el.

— O să-l sun pe Henry chiar acum, zise el şi-l conduse pe MacGonigal spre uşă. Să ai grijă de tine, Francis, m-auzi?

— Da, răspunse MacGonigal. Şi voi la fel! Sa aveţi grijă unul de altul!

Apoi îi aruncă lui Elsie o privire pofticioasă şi îi spuse:

— Dacă n-are grijă de tine, ştii unde mă găseşti!

Ea roşi şi scoase un sunet pe jumătate de încântare, pe jumătate de exasperare.

— Francis, eşti cel mai haimana în zona dealurilor astea!

— Ştiu, răspunse MacGonigal zâmbind, în timp ce ieşea pe poartă şi se apropia de păşune.

Se întoarse pe drumul împădurit, în locul în care o lăsase pe Susan. Ea stătea ghemuită, înfofolită în pufoaică, cu puşca Savage şi cu carabina rezemate de buşteanul de lângă ea.

— Doamne, Mac, credeam că n-o să te mai întorci niciodată! începe să se facă târziu. N-o să mai găsim drumul de întoarcere pe întuneric.

MacGonigal îşi dădu seama că avea dreptate. Lumină nu mai era decât vreo jumătate de oră. O ajută să se ridice.

— O să ne grăbim, dar nu-ţi face probleme; o să găsim drumul înapoi fără nici o problemă!

Merseră pe drumul vechi, scoţând un timp foarte bun, deşi lumina se diminua repede. Până să ajungă la capătul drumului, aproape se întunecase.

— Ce n-aş da să ne fi gândit să luăm lanterna aia cu noi, zise Susan!

— N-avem nevoie de ea! Văd în întuneric ca o pisică, răspunse MacGonigal. Şi apoi, dacă am fi avut-o, am fi fost tentaţi s-o folosim şi asta n-ar fi fost o idee prea bună!

— Ce vrei să spui?

Vocea ei avea o anumită asprime.

— Adică, ştim unde au fost prietenii noştri, dar ei au fost acolo acum ceva timp. Nu se vor întoarce tot acolo. Gândesc şi ei la fel ca ceilalţi şi îşi dau seama că familia lui Henry Carberry se va îngrijora când acesta nu se va întoarce acasă. Cineva, probabil şeriful va veni să cerceteze. Ei ştiu asta, chiar dacă nu au aflat de faptul că l-am pus pe Lloyd să telefoneze. Nu se vor întoarce

acolo, aşa că va trebui să mă gândesc la altă desfăşurare a acţiunii.

Ea-l prinse de mânecă, lăsându-se în seama lui, s-o ghideze prin pădurea întunecată.

— Şi ce crezi c-or să facă?

— Ei bine, nu prea ştiu! Dar noi am fost cei care i-am căutat. E normal să ne aşteptăm ca şi ei să vină să ne caute, în special că ştiu unde locuim.

Ea se împiedică şi el o prinse.

— Doamne, Dumnezeule, Mac, crezi că ne aşteaptă la cabană?

— S-ar putea, răspunse el. E foarte posibil! Dar nu vom fi luaţi prin surprindere. O să ne purtăm ca şi cum ar fi acolo.

Nu mai vorbiră, ci se concentrară asupra drumului prin pădure. Era un întuneric ca smoala, dar luna care se ridica mai devreme le oferea o idee de lumină. Coborând dealul, văzură în faţa lor acoperişul cabanei şi al celorlalte clădiri strălucind argintiu.

— Arată atât de liniştit, Mac!

— Sper să arate doar asta, zise el trăgând-o aproape pentru câteva clipe. Dar ştiu la ce te referi. De asta m-am hotărât să mă stabilesc aici.

Coborâră şi când ajunseră la ţarc, văzură caii stând sub copacii din marginea îndepărtată a câmpului ca nişte forme întunecate în lumina lunii.

— Cel puţin caii sunt în regulă, remarcă Susan, neputându-şi opri un tremur amintindu-şi cum se pitise atunci când Harry şi Smoke au fost ucişi.

— Mda, răspunse MacGonigal, asta e o bilă albă pentru ei. Or să aibă nevoie de multe bile albe dacă îi prind în casă.

Îşi lipi degetul înmănuşat de buzele lui Susan ca să-i spună să tacă şi se îndepărtă de ea.

Ea-l putea vedea, o fantomă în lumina lunii, cu puşca ieşită proeminent în afară, apropiindu-se de camera unde ţinea harnaşamentele. Se ghemui la uşă, ascultând timp de cinci minute, apoi intră. Nu era lumină, dar el cercetă totul foarte atent, mişcându-se în linişte pe lângă harababura de harnaşamente, examinând locul pentru hrană, asigurându-se că nu era nici un pericol. Ieşi de acolo şi îi făcu cu mâna lui Susan. Ea veni repede spre el având grijă ca între ea şi cabană să fie întotdeauna încăperea cu harnaşamente.

MacGonigal observă cu satisfacţie că ea avusese grijă ca pe

timpul deplasării să ţină carabina ridicată şi sub control. Tremura când ajunse lângă el.

— Eşti bine?

— Mi-e frig şi mi-e frică, dar în afară de asta sunt bine! Chiar crezi că sunt aici? Nu e nici o urmă de lumină în cabană.

— Doar nu te aştepţi să ne avertizeze, nu?!

— Nu, răspunse ea. Bănuiesc că speram, doar! Dar chiar sunt aici?

— Există un singur fel în care să aflăm şi asta e să mă duc să verific. O să fii în regulă aici?

— Da! Mie mi-e frică pentru tine!

— Nu trebuie. O să cercetez cabana cât o să pot de discret. Dar vreau ca tu să rămâi aici. Dacă nu mă întorc în douăzeci de minute, pleacă cât mai rapid de aici! Dacă cineva îţi ţine drumul, lasă-l să se apropie şi împuşcă-l. Altfel, să nu te amesteci în nici un alt schimb de focuri!

Sue încuviinţă din cap, răsuflă adânc şi înşfacă carabina. El o sărută fugar şi se furişă afară din adăpostul camerei cu harnaşamente. Cabana se contura în faşă, întunecată şi fără viaţă, cu acoperişul strălucind gri-negricios în bătaia razelor lunii.

MacGonigal cântări în minte nevoia de a avea viteză în încercarea de a traversa terenul deschis şi nevoia de a păstra liniştea. Se decise că liniştea era preferabilă. Era puţin probabil să-l ţintească în întuneric, chiar dacă se mişca încet şi dacă va reuşi să le pice din senin pe cap, să-i surprindă, nici măcar n-ar mai avea timp să tragă.

Ajunse la terasa din spate şi se lipi de perete, ascultând. Cu urechea lipită de buştean, putea auzi orice sunet din cabană. Bâzâitul frigiderului şi al congelatorului se distingeau clar prin buştean. Nu auzi nimic altceva. Ascultă timp de cinci minute lungi şi agonizante, cronometrate pe ceas înainte de a admite că în cabană nu era nimeni.

— Ei bine, MacGonigal, băiete, se gândi el, ce e de făcut în continuare? Ticăloşii s-ar putea să fi pus vreo bombă în cabană, cum au făcut la furgonetă. La dracu', s-ar putea să fie în apropiere, aşteptând explozia.

Îşi aminti apoi că-i spusese lui Susan să plece în caz că nu se întoarce în douăzeci de minute. Era timpul să se întoarcă la ea şi s-o liniştească. Părăsi cabana fără nici o tragere de inimă şi porni înapoi spre camera harnaşamentelor, un plan conturându-se în mintea lui.

— Mac, tu eşti?

— Da! Nu cred să fie în casă, dar oricum o să am nevoie de ajutorul tău.

— Orice e mai bine decât să aştept aici!

— Tare mi-e că o să mai de aşteptat. Mi-am dat seama că e posibil să fi pus vreo bombă în cabană.

O auzi respirând agitat.

— Acum nu ştiu sigur dacă aşa e! S-ar putea să nu fie aşa! Dar nu strică să presupunem.

— Ştiu, Mac! Nu-ţi fă griji în privinţa mea. Nu mă gândisem la asta, asta e tot! Când te-ai dus la cabană, m-am gândit că o să intri, aşa cum ai făcut la celelalte trei clădiri. Mă bucur că te-ai gândit mai departe decât mine.

— De fapt, nu mă gândisem! Eram cât pe ce să intru, dar ceva m-a oprit. Mi-a trebuit câtva timp să-mi dau seama ce.

Tăcu o clipă.

— Acum uite cum facem: tu stai aici, tot aşa că atunci când am plecat să inspectez cabana. Eu o să mă duc să verific hambarul, apoi o să mă întorc. E o scară în hambar. O s-o duc prin curte şi o s-o proptesc de frontonul ferestrei dinspre nord. Tu o să trebuiască să mă acoperi şi să ţii scara cât timp eu urc. Nu cred că e posibil să fi pus bombă şi acolo!

Ea luă o poziţie în care să poată supraveghea colţul ce da spre hambar.

— În regulă, Mac! Aceleaşi reguli ca data trecută. Aştept douăzeci de minute şi trag în oricine se apropie de mine.

— Minunată fată! Mă bucur că eşti de partea mea!

Porni prin curte cu puşca pregătită, dar spunându-şi în sinea lui că nu e nimic în hambar pentru care să-şi facă griji.

— Fii atent, băiete, se atenţionă singur. Exact când îţi zici că nu sunt, atunci e cel mai probabil că or să apară.

Interiorul cavernos al hambarului era atât de întunecat, încât ai fi zis că e sub pământ. Nu exista nici măcar o idee de lumină. MacGonigal ascultă un pic, dar nu putu distinge alte sunete în afară de ocazionalele scârţâitori provocate clădirii de către vânt. Începu să pipăie drumul ca să intre, mergând pe lângă pereţi, pas după pas şi oprindu-se să asculte de fiecare dată. Dar nu era nimic.

Ajunse la piciorul scării care ducea în pod şi-şi scoase pistolul, micul Woodsman. Pe moment se gândi să-l schimbe cu Python-ul, dar se decise că ar pierde prea mult timp. Cu pistolul în mână,

începu să urce la etaj. Se simţea îngrozitor de vulnerabil în timp ce urca prin gaura podului, dar când se ridică în picioare, văzu că nu era nimeni acolo în afară de el. Se mişcă încet de-a lungul baloturilor de fan depozitate, cu micul pistol de .22 pregătit.

La capătul celălalt al podului, văzu pătratul palid al platformei de încărcare. MacGonigal se deplasă prin pod spre platformă. O rază a lunii se furişă înăuntru şi lumină uşor o dâră pe podea. La vreo zece paşi de fâşia luminoasă, MacGonigal se opri şi-şi ţinu respiraţia. Un mic obiect zăcea chiar la marginea luminii. MacGonigal se târî până la el şi-l ridică. Era un muc de ţigară. Se ghemui acolo, chiar în afara razei lunii, ţinând mucul între degetul mare şi arătător.

Erau acolo, sau fuseseră! Nu putea fi nimeni altcineva. Nimeni în deplinătatea facultăţilor mintale, n-ar fi fumat o ţigară într-un fânar, doar dacă era vorba de cineva care nu ştia nimic despre podurile pentru uscat fânul.

MacGonigal rămase pe vine, gândindu-se. Fuseseră acolo, într-adevăr! Chiar acolo sus, în pod. Platforma pentru încărcat fânul le oferea un câmp bun, clar de foc contra cuiva care ar fi venit pe drumul de la cascadă. Un om postat aici cu o puşcă, ar fi putut ţinti cu uşurinţă pe oricine s-ar fi apropiat de jos. Înseamnă că s-au întors după ce a plecat şeriful şi s-au hotărât să cerceteze casa. Negăsind pe nimeni acasă, au provocat o ambuscadă, dar au abandonat-o la căderea nopţii. Întrebarea era unde se aflau ei acum?!

O grămadă de întrebări îi treceau prin cap: Ce era cu capcana de la furgonetă? Oare îşi dăduseră seama că a dezactivat-o? Dacă da, înseamnă că înaintaseră cu un pas, pentru că aflaseră că au de a face cu un profesionist.

„Poate că ar fi trebuit s-o las aşa cum era”, se gândi el. „Poate dacă aş fi lăsat-o, ei s-ar fi dus s-o verifice şi ar fi sărit în aer.”

Îşi scutură capul, plin de regrete.

„Trebuia să fac o capcană la capcană, să las nenorocita aia de bombă unde era, dar s-o aranjez astfel încât să se declanşeze atunci când o vor atinge! Ei bine, Francis”, îşi zise în sinea lui, „degeaba te oftici acuma! Întrebarea e, oare ticăloşii or fi în pădure cu vreun telescop performant? Le-ar fi atât de uşor să ne descopere pe amândoi!”

Clătină capul.

„Nu!”, îşi zise în sinea lui. „Nu ar avea ei ceva atât de sofisticat! Până şi bomba lor era rudimentară! Componentele ei

puteau fi cumpărate din orice magazin cu articole de fierărie. Până şi el ar fi făcut ceva mult mai eficace, fără să folosească nimic mai complex decât materialele folosite de ei. Toate acţiunile lor de până acum arată că ei preferă apropierea simplă, directă. Dar bineînţeles, nu erau mai puţin periculoşi pentru asta!”

Scuturându-se brusc de gânduri îşi aminti de Susan. Se uită la ceas. Lipsea de optsprezece minute. Traversă rapid podul şi alunecă pe scară, alergând în mare viteză spre camera cu harnaşamente.

— Totul e în regulă?

— Acum, da! Dar au fost aici! Am găsit un muc de ţigară în podul pentru uscat fânul.

MacGonigal simţea tensiunea în aer.

— Eşti sigur că au plecat, întrebă ea.

— Pe dracu’, nu, nu sunt deloc sigur! Dar nu sunt la harnaşamente, nu sunt în hambar şi nu cred că sunt nici în casă. Dar asta n-o să ştiu sigur până nu intru în casă să văd. Aşa că hai să luăm scara aia odată!

Intrară în hambar, Susan oprindu-se la intrare, iar MacGonigal scoţând greaua scară extensibilă din lăcaş.

— Ia puşca Savage şi dă-te la o parte! S-ar putea să te lovesc cu chestia asta, continuă el, luptându-se să manevreze scara, astfel încât să o poată scoată pe uşă afară.

Ea-l lăsă să capete puţin avans cu scara şi nu ieşi de la adăpost decât în momentul când el ajunsese deja la cabană. MacGonigal propti scara de zid şi se întoarse s-o caute.

— Unde ai fost?

— Am fost la colţul hambarului. M-am gândit că dacă ei sunt pe undeva pe aici, or să te audă sau să te vadă cu scara aia, aşa că m-am gândit să aştept să văd ce se întâmplă.

MacGonigal zâmbi în întuneric.

— Aşa, fată! Începi să gândeşti ca mine!

Ea îl sărută rapid.

— Hai, urcă! Îngheţ aici!

El testă poziţionarea scării.

— Ţine-o dreaptă! Încep să urc.

Ferestrele de sus i-au dat puţin de furcă. Desfăcu foarte uşor ferestrele de protecţie contra furtunii, dar geamurile din interior nu se mişcau, în nici un fel. Până la urmă, înjurând ca pentru sine, MacGonigal sparse un ochi de geam cu latul pistolului

Woodsman, îndepărtă cu pistolul cioburile şi resturile de geam de pe ramă, apoi întinse mâna şi desfăcu încuietoarea. Împinse fereastra cu putere şi apoi pătrunse în casă.

Etajul era la fel de întunecat pe cât fusese podul cu fân, sau poate chiar mai întunecat. MacGonigal îşi pipăi drumul prin spaţiul gol, mâinile lui dând peste obiecte familiare – biroul lui, patul de rezervă, balustrada rustică din capul scărilor. În final, satisfăcut că nu era nimeni la etaj, deschise uşa de la cămară şi se împiedică de echipamentul de camping. Scoase o lanternă mică cu două becuri. Unul dintre becuri era protejat de un ecran roşu şi era greu de observat de către cineva din afară. Cu lanterna închisă într-o mână şi cu Colt-ul Woodsman în cealaltă, începu să coboare.

Jos nu era nici un sunet sau semn al prezenţei altcuiva, în casă. MacGonigal intră în cămară şi închise uşa în urma lui. Apoi, ţinându-şi respiraţia aprinse lanterna pe lumina roşie. De abia dădea puţină lumină, încât să poată spune că funcţionează, dar dacă era ţinută la câţiva centimetri de un obiect, contururile acestuia puteau fi distinse. Se aşeză în patru labe şi cercetă cu atenţie zona din jurul uşii cămării ce da în afară.

Odată cercetarea efectuată, lumină uşa, examinând cu atenţie crescută încuietoarea şi marginile uşii. Nu era nimic care să nu fie la locul lui. Spunându-şi că arta primei capcane arăta că are de-a face cu un inamic nu prea performant, el trase zăvorul, apucă mânerul şi deschise uşa încet, strigând-o încet pe Susan.

Ea se desprinse din întuneric şi intră în interiorul mai întunecat decât afară.

— Doamne, Mac, n-ai nici măcar o lanternă?

— Am una, cu lumină roşie. Dar e foarte slabă. Cred că orice altceva mai strălucitor n-ar fi aşa sigur. Închide uşa şi-o s-o aprind.

Ea închise uşa şi el aprinse lanterna micuţă.

— Să nu atingi nimic! Încă n-am căutat să văd dacă sunt capcane, cu excepţia locului ăsta.

— Îţi foarte mulţumesc, zise ea sarcastic. O să stau pur şi simplu aici, fără să respir şi-o să mă rog ca nimic să nu explodeze.

El era deja la jumătatea drumului spre sufragerie.

— Nu-ţi fie teamă, eşti în siguranţă acolo unde te afli! Dacă există vreo bombă, e probabil ataşată la uşa de la intrare sau legată de sistemul electric.

Plimbă lumina semiobscură pe podea, căutând sârme de care să te împiedici sau alte capcane. Imediat ce ajunse la uşă, o văzu. Era cu mult mai sofisticată decât cea de la furgonetă, dar tot aşa primitiv făcută. Era alcătuită dintr-un tub de plastic, probabil de la un trabuc foarte scump, legată de clănţăul uşii. Două sârme duceau de la capătul tubului la podea, unde erau legate la o baterie de şase volţi cu element uscat. În drumul său, unul dintre fire era deturnat într-un pacheţel care eră lipit cu bandă adezivă, chiar sub mânerul uşii.

MacGonigal examină şmecheria îndeaproape. În spatele lui o auzi pe Sue agitându-se.

— Ce e, Mac? Ai găsit ceva?

— Pe legea mea, da! Stai acolo, îi recomandă el şi se ridică încet de pe podea, îndepărtându-se. Du-te înapoi în cămară! Închide uşa, adăposteşte-te după congelator şi nu te mişca!

— Ce-ai găsit? E de rău?

— Destul de rău! E un dispozitiv pe care nu poţi să-l manevrezi. Nu sunt prea sigur, dar se pare că ce-au făcut ei e că au legat un tub cu o bilă de rulment în el de mânerul uşii. Dacă tubul e mişcat, bila se rostogoleşte şi închide circuitul.

— Poţi s-o dezactivezi?

— Cred că da! Se pare că e doar o singură baterie şi asta la vedere. Dar vreau să te ştiu pe tine în deplină siguranţă până să mă apuc de treabă.

Aşteptă până ce auzi uşa închizându-se după ea, apoi numără răbdător până la o sută, ca să-i dea timp suficient ei pentru a se adăposti. Apoi, cu micuţa lanternă în dinţi, se târî pe podea. Bateria se afla la vedere, aşa cum spusese. Tot ce avea de făcut era să o deconecteze. Transpira, deşi era frig şi mâinile îi tremurau când le apropie de baterie.

„Naiba să te ia, irlandez cu pas apăsat, pentru gafa asta atât de prostească” îşi zise el în sinea lui. „Chestia asta e prea simplă! Trebuie să fie ceva mai mult de atât!”

Îşi retrase mâinile şi începu să studieze aranjamentul. Totul era prea simplu. Se ridică în genunchi şi urmări din nou firele cu lanterna. Erau aşa cum le găsise prima dată. Se retrase pe călcâie şi se gândi. Ceva nu era în regulă. Aşteptaseră ca prima bombă să explodeze, ascunşi în tufişuri şi fumând ca să mai treacă timpul. Dar nu aşteptau deloc bomba asta a doua – doar dacă aşteptau îngrozitor de tăcuţi! Se mai gândi ceva timp. Prima bombă fusese o găinărie, cu o încărcătură de numai

jumătate din asta a doua. Studie încărcătura din nou. Era mare, destul de mare cât să conţină o jumătate de kilogram de praf de puşcă. Acum, e clar că nu voiau să ucidă cu prima bombă, aşa că de ce s-o facă pe asta atât de mare? Doar dacă erau siguri că n-o va afecta pe Sue.

Asta trebuia să fie! Au pus bomba asta doar pentru el. Ştiau că nu Susan va fi victima.

„Acum, Francis, băiete, gândi el, cum de au ştiut ei asta? Pentru că au aflat că ai dezactivat-o pe prima, iată cum! Şi-au format o idee cu ce fel de om au de-a face şi mizează pe asta. O.K., gândi el, hai să mergem mai departe! Ei se aşteaptă ca tu să ai grijă de ea. Dar numai dacă se aşteaptă ca tu să fii cel care găseşte bomba, pot fi siguri că nu va fi Sue cea care va deschide uşa. Aşa că se aşteaptă ca bomba să fie găsită.”

Îşi simţea pielea zbârlindu-se.

Dacă se aşteptau ca bomba să fie găsită, e clar că se aşteptau ca tu să încerci s-o dezactivezi. Aşa că, au pregătit o surpriză pentru tine!

Îşi îndreptă din nou atenţia spre bombă. Nu găsi nimic. Apoi dintr-o dată văzu ceea ce căuta.

VII

Era o întâmplare fericită că-l văzu. Firul care trecea prin tub spre încărcător era un pic mai gros decât celelalte fire. În afară de asta nu mai era nici un alt indiciu că dispozitivul ar fi altceva decât părea – un comutator simplu, dar periculos de moarte. MacGonigal fixă lumina pe firul cu pricina. La început se gândi dacă nu cumva era o iluzie optică, dar după câteva clipe îşi dădu seama că nu putea fi vorba de aşa ceva – pur şi simplu era mai gros decât celelalte. Studie dispozitivul încă o dată.

„Al dracu' de inteligent e, băiete", se gândi el. „Bateria de pe podea e un fals, o momeală. Adevărata baterie e în interiorul tubului, împreună cu micuţa bilă de oţel. Singurul lucru care-i dă de gol, e că au nevoie de trei fire care să iasă din tub, în loc de două, pentru că unul dintre fire e fals. Aşa că folosesc o bucată de fir cu dublă destinaţie, care arată aproape la fel ca cel cu o singură destinaţie, pe care l-au folosit pentru restul cablării. Foarte inteligent! MacGonigal, irlandezul mare şi prost, desface firele şi se apucă să dezactiveze şmecheria. Şi se aruncă în aer în timpul procesului. S-au gândit la tot, băiete! Te-au citit până la ultima picătură de sânge."

Se depărtă încet de dispozitiv. Pipăind mânerul în spatele lui, deschise uşa de la cămară.

— Totul e în siguranţă, acum, Mac?

— Nu, nu e! Prietenii tăi sunt nişte ticăloşi foarte deştepţi. Au vrut ca eu să găsesc chestia aia şi să încerc s-o dezactivez.

— Adică au pus capcană la capcană?

— Exact! Şi aproape că le-a mers! Am fost la un pas să fiu mort.

Ea pipăi în jur în întuneric să-l găsească. Lumina roşie, semiobscură, nu o ajuta prea mult.

— Trebuie să plecăm de aici, Mac!

— Credeam că am mai vorbit asta! N-avem unde să plecăm. Or să ne găsească, oriunde ne-am duce şi vor avea avantajul terenului necunoscut pentru, noi.

Ea-i smuci nervoasă mâneca.

— N-am zis să fugim. Doar să plecăm de la cabana asta! Ăsta e singurul loc pe care-l ştiu. Dacă ne mutăm, or să fie pierduţi şi n-or să ştie unde să ne găsească, aşa că nu vor mai fi în stare să mai planteze nici o bombă pentru noi. Apoi noi vom fi cei care le vom pune bombe.

— Acum pot spune că gândeşti ca MacGonigal! Mă întreb oare de ce zilele astea MacGonigal nu mai gândeşte ca MacGonigal!

— Gândeşti foarte corect, e doar simplul fapt că funcţionăm mai bine, ca o pereche.

— Îţi mulţumesc pentru votul de încredere, zise el grav. Te-ai gândit la ceva capcane anume pentru prietenii tăi?

— Nu, răspunse ea. M-am gândit să las asta în seama ta! La urma urmei, de ce te plătesc?!

MacGonigal zâmbi în întuneric.

— Şi eu care credeam că pentru corpul meu magnific. Încerci să-mi comunici că va trebui să-mi folosesc şi creierul?

— Dacă nu te-ar obosi prea rău!

— O să mă descurc, promise el solemn. Le plâng de milă acestor ticăloşi! Au dat peste o echipă de primă mână: MacGonigal şi Ennis.

— Cât timp te lauzi, ce-ar fi să te gândeşti la ceva de care cu adevărat să fii mândru?

MacGonigal se gândi câteva clipe. O jumătate de idee se formase deja în minte şi îi dădu ceva bătaie de cap. Într-un final zise.

— O.K., uite ce o să facem! Eu o să mă duc sus şi o să iau plita de camping, în timp ce tu o să pregăteşti un aluat. Vezi să fie îndeajuns să umple o tigaie pentru plăcinte!

— Aluat? Ce fel de aluat?

— Nu contează! Nu o să-l mâncăm. Dar va trebui să fie destul de tare, să-l coci bine! Un amestec gros de făină şi apă va fi suficient.

O lăsă mirată şi urcă la etaj şi începu să caute prin tot echipamentul lui de camping. Scoase toate lucrurile afară şi le aşeză pe podea, apoi coborî cu plita electrică. Ea pregătise deja o masă lipicioasă de făină şi apă într-un castron. El o examină la lumina lanternei minuscule.

— Perfect! Mai aşteaptă un pic şi va fi gata pentru copt.

MacGonigal ieşi pe uşa cămării şi se întoarse în câteva minute cu o formă mare şi goală de prăjituri şi două ceşti de cafea pline cu cuie şi cu tot felul de fierăraie.

— Amestecă astea în aluat şi toarnă-l în forma de prăjituri. Asigură-te că vei obţine un strat uniform pe fund şi apoi coace-l.

Ea se holbă la metalul ruginit din căni.

— Mac, ce înseamnă asta?

— Şrapnel sau fierăraie, dacă vrei să vorbeşti în limbaj tehnic. O să facem o mină.

— Asta nu-mi spune nimic! Ce e o mină?

Dar el era ocupat să aprindă plita. O puse pe podeaua cămării şi îi dădu drumul, având grijă de ea până obţinu o flacără albastră, constantă.

— E o mină dirijată. Le foloseam în Vietnam tot timpul. Uite cum funcţionează: aluatul ţine bucăţile de metal, cuiele şi şuruburile şi chestiile celelalte la un loc. Odată coaptă, o răcim şi adăugăm explozibil până ce forma de prăjitură se umple. Apoi o întoarcem pe o parte, cu fundul îndreptat spre personajele negative şi când explodează... bum! La revedere Nazario şi gaşca!

— Dar cum o faci să explodeze?

— Lasă-mă pe mine să-mi fac probleme în privinţa asta! Cunosc mai multe şmecherii cu explozibil decât prietenii noştri au îndrăznit să gândească! Tu doar coace-o frumuşel! N-am vrea ca oaspeţii noştri să capete indigestie!

Ieşi pe uşă şi se îndreptă spre adăpost, acolo unde era garat tractorul. Fără nici un fel de verificare preliminară, pătrunse în micuţa construcţie şi se îndreptă spre fund. Acolo erau stivuiţi mai mulţi saci cu azotat. Luă un sac gol şi puse câteva lopeţi pline de fertilizator în el, apoi ridică un butoi de gaz. Îl auzi agitându-se înăuntrul bidonului – era destul pentru a-şi duce la împlinire planurile. Se întoarse spre casă şi depozită atât sacul, cât şi bidonul pe terasa din spate. Apoi intră în atelierul lui şi adună o grămadă de lucruri: câteva bobine de sârmă izolată, o rolă subţire de sârmă de oţel, câteva unelte, un mosor pentru undiţă de pescuit, nişte bandă adezivă, o cutie de praf de puşcă FFFG şi trei lanterne mari electrice. Mai cotrobăi prin alte locuri, căutând alte mărunţişuri, pentru ca apoi să se întoarcă în cămară şi să cerceteze. Văzu imediat faţa lui Sue în lumina vagă a plitei când se aplecă asupra amestecului.

— Cum merge?

— Cred că e aproape gata! Vino şi spune-mi ce crezi.

El se apropie şi examină masa plină de cocoloaşe şi care formase deja o crustă în formă.

— E bine. Pune-i capacul şi pune-o sub pompă. Răceşte-o doar, dar nu băga apă înăuntru!

În timp ce ea se duse în sufragerie, el o urmă şi verifică ferestrele.

— Deci aşa au intrat şi au ieşit, zise el, ţinând lumina oarbă roşie pe fereastra de lângă uşă. Nu prea au dat dovadă de multă originalitate, nu-i aşa? Ei bine, să sperăm că tot aşa se va întâmpla şi mâine. Îşi coborî cutia cu cimpoiul şi căută în el scoţând un borcan măsliniu plin de stuf şi o cutie de tablă. Luă aceste lucruri cu el în cămară şi le aşeză pe podea, lângă plita pe care o opri. Ieşi şi adună lucrurile pe care le lăsase pe terasă, apoi o strigă pe Susan.

— Vino şi luminează-mi, te rog!

Ea luă lanterna şi o ţinu în aşa fel încât lumina să-i bată pe mâini şi pe lucrurile cu care lucra. Mai întâi deschise borcanul măsliniu şi-l scutură până ieşi afară tot stuful, alegând trei tuburi pentru bas ale cimpoiului, bucăţi de stuf mai mari decât arătătorul. Deschizând cutia de tablă, el scoase un băţ de ceară roşie şi îi înmuie capetele pe ochiul încă fierbinte al plitei. Acestea fiind făcute, sigila cu grijă capetele celor trei tuburi de stuf, potrivindu-le cu grijă la capăt, în timp ce ceara se întărea. Şi asta fiind făcută, tăie trei lungimi de sârmă izolată, îi desfăcu puţin capătul şi legă strâns fiecare capăt al fiecărei sârme cu firul de oţel.

— Asta pentru ce e, Mac?

El zâmbi.

— Se numeşte „punte”. Sârma de oţel e prea mică şi are prea multă rezistenţă pentru a transporta curentul. Aşa că atunci când e pornit curentul va străluci roşu-aprins. E chiar probabil să se topească, asta dacă curentul circulă mult timp, ceea ce nu va fi cazul.

Luă apoi cutia cu praf de puşcă FFFG şi umplu fiecare tub al cimpoiului cu el, apoi înghesui cu grijă capetele unite ale sârmei izolate în tuburile cimpoiului. Apoi luă ceara roşie şi o topi din nou pe ochiul plitei şi sigilă fiecare capăt al fiecărui tub descoperit, făcând astfel un pachet rezistent la apă din fiecare tub.

— Iată, remarcă el, explozive la fel ca cele făcute de Compania Hercules Powder odată.

Ieşi din nou şi aduse înăuntru sacul şi butoiul. Turnă nitrogenul în cutie, apoi picură gazolina în ea, amestecând mixtura până

deveni o pastă cleioasă.

— Cam atâta cu asta! Iată mina noastră cu trei capete explozibile. Hai să lăsăm gazolina să se evapore puţin înainte de a o asambla.

O ridică şi pe Sue şi-o conduse încet spre scări.

— Acum, zise el, s-ar putea să stăm câtva timp în pădure, aşa că ar fi bine să ne pregătim.

Începu să caute prin grămada de lucruri de pe podea, s-o sorteze, indicându-i ei ce obiecte să pună fie într-un rucsac fie într-un sac mare pentru expediţie. Împachetară hrană cât pentru două săptămâni, un cort, saci de dormit, plita, ustensile de gătit şi haine de schimb. La sfârşit, legă cei doi saci la gură.

— Ia rucsacul şi hai să ducem marfa afară, comandă el.

Ea îi respectă ordinul, găsind că rucsacul era o încărcătură uşor de mânuit, deşi solidă.

MacGonigal ridică sacul greoi pentru expediţie şi-l propti pe umeri, apoi luă binoclul din cui şi-l agăţă de vârful cadrului. Până să termine, Susan era deja la jumătatea drumului spre ieşire. El o urmă, cureaua de mijloc neprinsă a sacului bălăbănindu-se.

Lăsară sacii afară şi MacGonigal ridică forma de prăjituri şi băgă cele trei tuburi, lăsând firele să atârne în afară peste porţiunea îndoită pe jumătate a marginii cutiei. Apoi îi fixă capacul. Înghesui câteva obiecte în buzunar, zicând.

— Hai acum să instalăm capcana.

O conduse pe Susan spre faţa cabanei şi o puse să stea în picioare pe verandă, chiar lângă fereastră şi să-i lumineze cu lumina aceea roşie. Depărtându-se cincisprezece metri el alese un copac mic şi legă mina fabricată cu o sârmă de crenguţă. Uitându-se peste forma de prăjitură făcu ultimele aranjamente pentru ca aceasta să fie îndreptată exact spre fascicolul acela de lumină roşie, apoi o fixă definitiv. Cu ajutorul briceagului tăie crengile micuţe de lângă tufişuri şi le aranjă înjurai minei, legându-le şi pe ele cu o sârmă.

Era mult prea întuneric pentru a-şi verifica într-un mod eficient opera, dar spera că ascunsese orice dispozitiv destul de bine, astfel încât să nu fie defectat.

Următorul lucra de pe „agenda” sa fu să măsluiască dispozitivul de tragere. Luă o bobină de sârmă izolată, o desfăşură printre frunze pe lângă fundaţia cabanei şi pe sub terasă. Cu o rangă desfăcu o scândură chiar în faţa ferestrei şi plasă un întrerupător sub scândură, îl presă şi ascultă declicul,

apoi îl scoase, îl dădu la cap, scoase sârma de sub terasă şi îi ataşă întrerupătorul, pentru ca apoi să-l poziţioneze uşor la loc.

Întorcându-se la mină, despică o a doua lungime de sârmă, lăsând capetele să atârne şi le duse spre poteca care înconjura casa. Înfăşură o foiţă de metal de braţele unui uscător de haine, model de primăvară, apoi introduse o bucăţică de lemn între ele, pentru a le separa. Bucata asta de lemn era ataşată unei lungimi a aţei de pescuit care se întindea uşor pe potecă, la înălţimea gleznei. Un om care s-ar fi împiedicat de aţa de pescuit, ar fi tras bucata de lemn în afară, folia de metal care acoperă braţele ar fi făcut contact şi dispozitivul ar fi detonat.

Locul pentru firul-capcană era stabilit chiar la marginea zonei de explozie a minei. MacGonigal spera că dacă ucigaşii ar fi trecut de terasă, ar fi destul de apropiaţi astfel încât mina să-i doboare pe toţi atunci când primul s-ar fi împiedicat de aţa de pescuit.

Revenind la copac, MacGonigal meşteri o a treia capcană, de data asta dintr-o cursă de şoareci. Puse două dintre baterii pe cursa de şoareci şi declanşă încet siguranţa. Greutatea bateriilor ţinea siguranţa deschisă, dar când bateriile erau mişcate, cursa se închidea într-o clipă, completând cel de-al treilea circuit. MacGonigal lăsă la vedere firele ce duceau spre cele două baterii ale capcanei pentru şoareci, dar ascunse firul ce ducea spre a treia baterie şi ascunse şi bateria respectivă sub o stâncă.

Odată munca fiind terminată, se retrase încet şi ocoli cu grijă cabana. Susan îl aştepta la uşa din spate.

— Totul e pregătit. Intra să încui uşa din spate pe dinăuntru şi o să ies tot pe unde am intrat. Îmi va lua ceva timp, pentru că mai am nişte lucruri de făcut înainte de a pleca. Ai răbdare, te rog!

Intră şi încuie uşa, apoi se uită prin cameră. Fereastra prin care au intrat ucigaşii era vizavi de panoplie şi mai rămăseseră câteva piese de valoare acolo. Le dădu jos şi le mută lângă colţul şemineului, unde placa masivă a acestuia le oferea protecţie împotriva fragmentelor de metal proiectate de mină.

Apoi urcă la etaj şi coborî cu un ceas deşteptător vechi. Desprinse învelişul din plastic şi-l puse deoparte, în timp ce rupse minutarul şi-l înlătură, apoi îndoi limba care arată ora, într-un anume unghi. Puse la loc geamul ca să verifice dacă limba care arăta ora îl atingea puţin, dar putea totuşi să se mişte. Potrivi limba la 12 şi întoarse ceasul. Făcu o gaură mică în plasticul

ceasului cu vârful cuţitului, apoi înşurubă un bolţ de lemn în locul acela şi înlocui învelişul de plastic. Îl aranjă astfel încât bolţul să fie la aproximativ 1:30. Luă o lungime de sârmă izolată din buzunar şi-i desfăcu capătul. Un fir îl legă de clopoţelul ceasului, celălalt de bolţul de lemn. Apoi, ţinându-şi respiraţia, tăie firul principal al capcanei ataşate de uşa de la intrare. Puse cap la cap firele ceasului cu cele ale circuitului şi le legă de bateria de pe podea, apoi fugi la etaj şi ieşi pe fereastră.

— Eşti aici, Sue?

Ea-l strigă uşurel. El o căută în întuneric şi îi spuse:

— Dă-mi oblonul pentru furtună, vreau să-l pun la loc, ca să nu devină suspicioşi în caz că se apropie din direcţia asta.

Se luptă cu fereastra s-o aşeze la loc, apoi coborî pe scară, o trase şi-o aşeză pe umăr.

— Unde-o duci, îl întrebă ea.

— De unde am luat-o. N-am de gând să le las nici un singur indiciu ticăloşilor.

Cără scara grea prin curte şi-o fixă la locul ei, apoi se întoarse la sacul lui. Era rezemat de unul din stâlpii de susţinere al terasei. Ridicându-l îşi dădu seama cât de obosit era. Se uită la ceas. Era aproape două dimineaţa.

— Doamne, am trebăluit toată noaptea! Hai să căutăm un loc de cort, să ne punem sacii de dormit.

În spatele lui, Susan răspunse uşurată.

— Chiar mă gândeam când o să zici asta? Cât de departe trebuie să mergem?

Ridică sacul pe umeri, îşi legă cureaua de mijloc, apoi îşi luă puşca.

— Nu chiar aşa departe! Peste deal şi un pic mai jos. E un loc adăpostit acolo. E la fel de bun ca orice loc mai depărtat.

Îşi târâră picioarele obosiţi, îndepărtându-se de grupul de clădiri, fără ca măcar să se mai uite înapoi şi începură să urce dealul, târşâind în sus pe potecă, spre locul unde arseseră caii. Le venea greu să meargă prin întuneric. Poteca era acoperită cu pietre desprinse, ei erau obosiţi şi sacii erau grei. Se împiedicau la fiecare pas. Mirosul rugului persista în nările lor, un iz stătut ce aducea a moarte, uşor înţepător. Era deprimant la culme şi îi descuraja. Sacii erau grei, mult mai grei decât cei pe care îi căra MacGonigal de obicei şi pe deasupra mai erau şi prost încărcaţi. Binoclul atârna obositor de cureluşă şi MacGonigal îl dădu jos şi-l trecu pe după gât. Dar nu realiză nici o îmbunătăţire. Îşi deschise

fermoarul de la pufoaică şi vârî instrumentul cu tot cu trusă înăuntru. Era prea voluminos ca să-i permită să încheie fermoarul şi în plus îl încurca la mişcări. Într-un final se opri şi dădu jos sacul din spate.

— Îţi mulţumesc ţie, Doamne! Mă întrebam când ai de gând să te opreşti.

— Încă n-am ajuns! Ăsta e doar un loc unde să ne odihnim puţin.

— Doar să ne odihnim?! îl întrebă ea cu o voce ridicată. Dar cât mai e până acolo?

— Cam o milă. După ce trecem dealul ăsta, jos, de partea cealaltă. Acolo e un mal abrupt şi mai înalt care iese puţin în afară şi oferă un bun adăpost, zise el şi-n timpul ăsta dezlegă sacul şi înghesui binoclul în el.

— Mac, nu sunt sigură că pot să rezist până acolo. Ai idee numai cât am mers astăzi?

El se gândi un pic, apoi răspunse.

— Cam douăzeci de mile. S-ar putea chiar mai puţin.

— Douăzeci de mile? Nici nu e de mirare că nu-mi mai simt picioarele.

El se arătă îngrijorat.

— Ai cumva băşici? Ia scoate-ţi bocancii!

Îngenunche lângă ea, cu lanterna aprinsă pe lumina roşie luminându-i picioarele, în timp ce ea-şi scotea încet bocancii de călătorie. Îşi trase uşor şosetele şi fluieră încetişor când văzu băşicile. Cea de la piciorul drept îi cuprindea clar tot călcâiul ca un balon gros de piele umplută cu ser, în timp ce piciorul stâng avea un complex de mici băşicuţe, strânse în jurul călcâiului şi pe lateralele piciorului. Trecându-şi uşor degetele mâinii. Printre degetele ei de la picioare, simţi băşicuţe şi acolo. Îi sprijini cu grijă picioarele de rucsacul ei şi căută în buzunarul lateral al sacului mare de expediţie, de unde scoase o pungă mare din plastic, prinsă cu un cauciuc.

— Asta-i trusa lui MacGonigal în caz de nevoie, zise el arătându-i-o.

O desfăcu şi scoase o cutie ca de chibrituri, dar etanşă. De acolo scoase un ac pe care-l sterilizâ cu un chibrit şi pe care-l folosi apoi ca să înţepe bătăturile.

— Ar fi trebuit să-mi spui de când le-ai simţit prima dată. Acum s-au făcut foarte mari!

Se opri, conştient că o demoraliza.

— Dar pot să le vin de hac. Nici măcar nu o să ştii că le-ai avut atunci când o să-mi termin treaba! Bătrânul doctor MacGonigal te va vindeca imediat!

Stoarse uşor băşicile, uscându-le de tot pe cele mai mici şi acoperindu-le cu bandaje. Cât despre cele mai mari, nu avu acelaşi succes. Le înţepă şi pe ele, dar lichidul curgea încet, picătură cu picătură. Până la urmă îşi scoase briceagul şi despică fiecare băşică. Lichidul ţâşni ca o apă caldă, revărsându-se pe degetele sale. Luă o bucată de tifon din sacul de plastic, o înmuie în antiseptic, apoi o puse peste băşicile acum dezumflate de pe piciorul stâng. În cele din urmă luă o bucată pătrată de moleschin şi-o puse peste tifon. Făcu la fel şi cu celălalt picior, apoi îi puse şosetele, având grijă să nu deranjeze stratul de moleschin şi-o încălţă cu bocancii.

— Aşa. Le-am aranjat! Ridică-te şi vezi cum te simţi!

Ea se ridică sprijinindu-se de mâinile lui.

— Parcă aş merge pe cuie şi ace!

— Asta va dura ceva timp! Dar până mâine, nici n-o să-i mai dai atenţie!

Îi ridică sacul şi-o ajută să şi-l pună, apoi îi înmână carabina. Plin de părere de rău, îşi ridică propriul sac şi-şi încheie centura. Pipăind după Savage, deodată se auzi o bubuitură puternică din direcţia cabanei.

— Ce a fost asta? Parcă ar fi fost... Mac, i-am prins!

El clătină din cap.

— Nu, scumpo, asta a fost bomba pe care au pus-o ei la uşa de la intrare. I-am ataşat un ceas înainte să plecăm.

— Ai aruncat cabana în aer? Propria-ţi casă? Dar, Mac, de ce?

— Nu-ţi fa griji, casa e în regulă. Va trebui să înlocuiesc uşa de la intrare şi tocul şi vor fi ceva stricăciuni înăuntru, dar n-ar trebui să fie nimic serios.

— Dar de ce ai făcut asta?

— Ei bine, ei speră să venim acasă şi să dezactivăm chestia aia. După cum au plănuit, eu trebuia s-o găsesc şi să încerc să o dezactivez, cum ţi-am şi spus de altfel. Aşa ca atunci când vor veni mâine şi vor vedea uşa de la intrare explodată şi aruncată pe undeva prin curte, or să se gândească că le-a mers planul şi poate vor fi destul de dobitoci să-l facă să funcţioneze pe al meu.

Se întoarse şi-şi reluă urcuşul încet peste deal, Susan şchiopătând în urma lui. Merseră încet în zig-zag, urcând panta abruptă, urmând o potecă şerpuitoare ce de abia era vizibilă

chiar şi pentru MacGonigal, cu toată lăudăroşenia lui asupra aptitudinii sale de a vedea în întuneric. Luna apusese şi era prea întuneric pentru el să poată face mai mult decât a menţine un sens general al direcţiei în timp ce înainta cu greutate, pipăind poteca cu vârful bocancului. Pietrele desprinse se rostogoleau enervant sub picioarele lui şi alunecă de câteva ori, recâştigându-şi echilibrul cu o înjurătură mormăită de fiecare dată.

În cele din urmă ajunse pe creastă. Greutatea sacului îl trăgea înapoi şi-şi dădu seama că orele astea lungi, efortul, faptul de a fi nemâncat – pentru că nu mai mâncaseră de la micul dejun – îi stoarseră aproape complet puterea. Picioarele parcă îi erau de cauciuc, cu sârme roşii, fierbinţi, ce-i treceau prin muşchii coapsei, cu genunchii tremurându-i de fiecare dată când îşi mişca piciorul. Se aşeză şi începu să-şi maseze picioarele, concentrându-se cu predilecţie asupra coapselor, gambelor şi genunchilor. Undeva sub el o auzea pe Susan luptându-se cu urcuşul. Bocancii ei tropăiau, lovindu-se de pietrele desprinse şi picioarele lui sufereau din simpatie pentru ale ei. Conştiinţa nu îi dădea pace, pentru că ştia că ea era într-o stare mult mai proastă decât el. Cu un oftat, îşi desprinse sacul din spate şi începu să coboare dealul.

— Lasă-mă să-ţi duc eu un pic chestia aia, se oferi el, desfăcând cureaua legată de mijloc a rucsacului şi luându-l din spatele ei.

Ea protestă slăbită.

— Pot să-l duc, Mac! Şi tu ai sacul tău de dus.

El îi ignoră protestul şi luă sacul pe umeri, târşâindu-şi picioarele pe potecă, mergând mecanic. „Al dracu’ sac e greu, mult prea greu pentru cineva aşa de slab ca ea. Trebuia să-mi dau seama când am împachetat”, se gândi el. Alunecă pe o piatră şi era cât pe ce să se rostogolească, salvându-se în ultima clipă datorită unui puiet care creştea lângă potecă şi pe care-l prinse cu putere. Forţa alunecării îl răsuci pe jumătate, astfel încât se lovi de Susan.

— Mac, eşti mai rău decât mine! Dă-mi sacul!

El ridică din umeri.

— Las’ că merg încet! Îl duc până în vârful dealului şi tu o să-l cari restul drumului. Nu-i aşa departe, e mai puţin de un sfert de milă.

În vârf dădu jos sacul din spate şi se aşeză şi el, cu spatele

rezemat de un bolovan. Scoase gamela din buzunarul lateral al sacului de expediţie şi îi deşurubă dopul.

— Vrei apă?

Ea luă gamela fără o vorbă şi bău cu lăcomie. Într-un final o dădu la o parte.

— Nu prea ţi-am lăsat şi ţie, recunoscu ea cu vinovăţie.

— Nu e nimic! Îmi trebuie doar să-mi umezesc buzele. E un izvor puţin mai încolo, ţi-am zis de altfel şi vom avea apă destulă când vom ajunge acolo.

Luă gamela şi sorbi încet. Estimă că mai rămăseseră câteva guri sănătoase. Înghiţi încet şi cu părere de rău înşurubă dopul la sticla de plastic. Nu mai era mult până la locul pe care-l alesese, dar era îngrijorat din pricina lui Susan. O scurtă pauză la jumătatea drumului, o înghiţitură de apă, ar putea fi exact ce îi trebuia ca să îi ridice un pic moralul. Se gândi un pic la asta, sarcastic. Şi moralul lui era coborât rău de tot. Iată unde se afla într-o noapte friguroasă de toamnă, gonit din propria-i cabană de o adunătură de ucigaşi. Expresia feţei sale era cruntă. Ori el, ori ei! Ziua de mâine va fi al naibii de neplăcută.

În cele din urmă se ridică în picioare. Îşi legă din nou sacul în spate, aplecându-se înainte pentru a muta greutatea în partea de sus în timp ce prindea cureaua de mijloc. Îşi ridică şi Savageul şi-l agăţă cu susul în jos de marginea sacului, asigurându-se că telescopul nu se lovea de cadru. S-ar putea să aibă nevoie a doua zi de telescopul ăla. Îşi verifică încărcătura aplecându-se în laterale, rotindu-şi corpul într-un cerc mic, apoi ridică şi sacul lui Susan.

— Dă-mi-l, Mac! Pot să-l duc!

Era greu să vadă în întunericul ăla, dar avu impresia că Susan de abia mai mergea. Scurta pauză i-a permis să se întremeze şi circulaţia i se intensificase în picioarele ei jupuite şi obosite. MacGonigal ştia exact ce simte Sue. Următoarea sută de metri însemna o adevărată agonie. După asta, picioarele or să-i amorţească din nou şi va putea merge mai mult sau mai puţin normal. Dar ea nu ştia asta şi MacGonigal o compătimea.

— O să-l duc eu! Mai e puţin. Şi-n afară de asta, picioarele te dor deja, poate. Aşa se întâmplă întotdeauna după o pauză. O să-ţi duc eu rucsacul până ce picioarele tale or să-şi mai revină un pic.

Porni să coboare încet dealul, îndoit aproape pe jumătate din cauza încărcăturii. Încercă să socotească cât căra. Un fanatic ce

poartă totul în spate, ca MacGonigal, îşi făcea bagajul la sânge. Ştia că în mod normal, sacul de expediţie cântărea cam cincizeci de livre, iar rucsacul cam douăzeci. Cu cortul, echipamentul adăugat, hainele şi mâncarea, bănuia că ar fi cântărit ceva mai mult de patruzeci de kilograme. Numai gândul la cât căra îi făcu genunchii să se îndoaie. Locul ăsta de cort ar face bine să fie cât mai aproape!

Poteca cobora brusc şi era greu să-şi păstreze echilibrul. Îşi târşâi picioarele înainte, cu rucsacul bălăbănindu-se de mâna stângă, cu dreapta oprindu-şi puşca din balans, căci se mişca odată cu fiecare pas. Auzea paşii neregulaţi ai lui Susan în spate.

— Cum mai e?

— E bine. Pot să duc sacul acum.

— Lasă, zise el, ar fi mai mare deranjul să ţi-l pun în spate.

— Cât mai e? întrebă cu o notă de exasperare în glas.

— Doar câţiva metri. Deja aud izvorul, minţi el.

Se opri pentru câteva clipe pentru a-i permite să-l prindă din urmă.

— Nu vrei nişte apă? întrebă el.

— Nu, vreau să ne mişcăm ca să ajungem odată! Să nu te mai opreşti. Nu cred că o să mai pot să pornesc dacă te opreşti!

El porni cu greutate. Pe dreapta simţea un perete de stâncă, conturându-se ameninţător. Acum chiar că erau aproape! Auzul i se ascuţi ca să prindă susurul izvorului şi în cele din urmă îl auzi pierdut.

— Aproape am ajuns! Doar câţiva paşi, murmură el peste umăr.

Ea nu îi răspunse, dar auzi cum îşi ţâra picioarele. Mergea un pic mai bine acum.

Deodată, chiar la câţiva metri în faţă, apăru micul izvor! El se întinse şi atinse stânca proeminentă.

— Am ajuns, concluzionă el.

În spatele lui, ea se prăbuşi la pământ. El puse rucsacul jos şi se descotorosi şi de sacul de expediţie. Când se întoarse spre Susan, aceasta tremura fără să se poată controla.

— Mac, mi-e foarte frig!

„Oboseala”, se gândi el. „MacGonigal, fetiţa ta e într-o stare proastă!”

Începu să dezlege sacii, scoţând întâi izoprenul, apoi perniţele spumoase ca nişte celule închise. Îndesă în sacul uşor şi-l scutură, înfoindu-l ca să sporească efectul de izolare.

— Scoate-ţi bocancii ăia şi bagă-te aici! O să-ţi fie bine!

Mâinile îi tremurau şi coordonarea era atât de proastă, încât nu-şi putea dezlega şireturile. MacGonigal o descălţă şi o băgă în sacul de dormit. Corpul ei subţire era parcă de gheaţă. Trase în jurul ei gluga şi îi strânse cureluşa, apoi îi puse un sac plin cu haine de schimb sub cap.

— Trebuie să şi mănânci ceva, fată! Corpul tău are nevoie de combustibil, să încălzească sacul ăla.

Scoase mica plită Svea, mare cam cât o ceaşcă de cafea, o pregăti şi o aprinse. Sfârâi un pic, apoi se stabiliză la un zumzet constant, satisfăcător. Umplu o oală de aluminiu la micul izvor şi o puse la fiert în timp ce căuta în sac după mâncare. Până să fiarbă apa, pregătise deja o ceaşcă plină de ciocolată instant, amestecată cu lapte praf şi un castron de plastic plin cu fulgi de ovăz. Turnă apă caldă în amândouă şi le amestecă. Luă un borcan de plastic plin de miere şi puse din belşug în fulgii de ovăz, adăugând şi margarină dintr-un tub.

— Iată ceva care te va întrema cât de cât.

O ajută să se ridice în fund, mâinile ei fiind în sacul de dormit, gluga ţinându-se încă pe cap. Îi dădu o înghiţitură de ciocolată, având grijă să n-o ardă. Apoi îi dădu să mănânce cu linguriţa fulgii de ovăz.

— Nu vreau să mănânc tot. Păstrează-ţi şi tu!

— Mai e destul! Mănâncă cât vrei. Ai nevoie să mănânci mult ca să te refaci după efortul depus azi. O să mai fac un rând după ce-l mănânci pe ăsta.

Ea începu să mănânce mai lacomă şi MacGonigal îşi întrerupse treaba doar ca să mai pună apă la fiert. Continuă să o hrănească şi să îi dea înghiţituri de ciocolată. Până la urmă ea zise.

— E destul, Mac! Nu mai pot! Acum tot ce vreau e să dorm.

O lăsă pe spate şi se asigură că sacul era confortabil, că perniţele de puf şi sacul de dormit o izolau de pământ. Până să termine, ea deja adormise. Trecu lumina roşie a lanternei pe faţa ei. Era secătuită şi subţire, arăta într-adevăr obosită şi stoarsă de vlagă. Părul ei lung, şaten ieşise pe alocuri de sub glugă şi-l băgă cât putu la loc. O sărută uşor pe ochi.

„Săraca Susan, să sperăm că ne vom descurca şi mâine.”

Apa fierbea deja şi luă ceaşca şi farfuria şi-şi pregăti cina, consumând-o încetişor. După aceea spălă ceaşca şi farfuria cu apă rece de la izvor şi le lăsă să se usuce. Opri plita Svea, îşi desfăcu propriul sac de dormit şi-l scutură, apoi îşi scoase

bocancii şi se băgă în sac, închizând fermoarul şi trăgând şi gluga.

La început, nu putu să adoarmă. Se mişcă cu sacul de dormit până ajunse aproape de Susan. Îi simţea corpul lângă el, băgându-se în el prin straturile de puf şi nylon. Se presă şi mai mult în ea şi ca un reflex, ea îi răspunse, mişcându-se spre el. Zăcu mult timp cu ochii deschişi, holbându-se în noapte în ciuda oboselii.

Undeva acolo în întuneric, erau trei ucigaşi căutându-l pe el şi pe această femeie. Nu vor avea pace până nu-i vor găsi, sau până când el nu-i va opri. Se gândi la mina pe care le-o pregătise. Trăgaciul al treilea îl făcea să se simtă bine. Într-un fel sau altul, tot o vor declanşa! S-ar putea să nu-i doboare pe toţi, dar oricum, era un început. Încet, încet, muşchii săi încordaţi începură să se relaxeze, închise ochii şi adormi.

Visele îi fură agitate şi se trezi de câteva ori. Simţea de parcă o forţă întunecată, sinistră se războia cu el, supraveghindu-l din întunericul apropiat, aşteptând să lovească. Oricât încercă, nu putu găsi nimic prevestitor în visele lui. Se simţea gol şi vulnerabil. Până la urmă se forţă şi ieşi din sacul de dormit şi căută prin echipamentul stivuit Colt-ul Python. Luă cu el revolverul acela mare în sacul de dormit şi începu să se simtă mai bine. De abia spre zorii zilei căzu într-un somn adânc, fără vise.

Îl trezi un zgâlţâit frenetic. Pe jumătate treaz, se luptă să răzbată dintre straturile profunde de somn.

— Trezeşte-te, Mac! Trezeşte-te!

Ochii lui nu se putea concentra, aşa că clipea încontinuu pentru a face imaginea mai clară. Bâjbâi în sacul de dormit după revolverul greu.

— Ce… ce e? Vine cineva?

Ea îl zgâlţâi din nou, cu putere şi insistenţă.

— Trezeşte-te! A explodat! Am auzit!

Îi trebui ceva timp până ce cuvintele să pătrundă în creierul lui confuz.

— Ce ai auzit? Mina, zici? Ai auzit-o?

— În numele lui Dumnezeu, da! Tu nu? A fost ca un tunet!

Bâjbâi după cureluşa de la glugă şi-şi desfăcu fermoarul de la sacul de dormit. Era complet îmbrăcat, în afară de bocanci şi pufoaică. Frigul dimineţii îl cuprinse şi îi limpezi capul. Se ridică, cu sacul de dormit ghemuit încă la picioare.

— A explodat?! Chiar acum?!

— Da! Asta încerc să îţi spun! Ah, Mac, crezi că i-am prins?

El îşi scutură capul cu putere ca să alunge şi ultimele rămăşiţe de somn şi trase sănătos în piept aerul rece îmbătător al dimineţii.

— Nu ştiu! Am face bine să mergem să ne uităm.

Se uită la ceas. Era de abia ora şapte. Ieşi complet din sacul de dormit şi-şi căută bocancii. Erau ţepeni de frig. Îi trase în picioare, încercând să-şi oblige mâinile la fel de ţepene să-l asculte şi să-şi lege. Şireturile. Îşi puse şi mănuşile în mâini şi se ridică, încheieturile îi trosniră. Se simţea înţepenit de tot. Susan ieşise din sacul de dormit şi stătea în patru labe pe faţa lucioasă a sacului de dormit care zăcea într-o dezordine totală şi înghesuit în locul în care dormiseră.

— Eşti în stare?

Se ridică în picioare încetişor. Era încă în şosete.

— Nu ştiu dacă pot să-mi iau bocancii... Oricum va trebui, Mac, dacă ei sunt acolo, nu îi putem lăsa să ne scape!

MacGonigal sorta lucrurile, legându-şi la centură marele Python, verificând Savageul să se asigure că e încărcat cu un glonte în fiecare cameră. Înghesui în buzunare încărcătoare de rezervă şi luă o cană cu apă rece de la izvor. Bău până la fiind, apoi o umplu din nou şi îi dădu şi ei.

— Bea şi eu o să văd dacă pot să-ţi pun bocancii.

Ea se aşeză şi el încercă să îi îndese picioarele umflate în pielea ţeapănă a bocancilor.

— Nu merge, remarcă el. Poate dacă îţi dau jos şosetele alea groase...

Îi scoase şosetele şi se uită la picioare. Erau de două ori mai umflate. Îşi împinse degetul mare în carnea de la gleznă. Apăru o urmă care dispăru încet, încet când îşi îndepărtă degetul. Căută în rucsac o pereche de şosete mai subţiri şi i le puse, apoi încercă să-i bage din nou bocancii. De-abia intrară.

— Nu va fi prea comod, scumpo! Poate ar trebui să rămâi aici. Eu mă duc să văd ce s-a întâmplat.

Ea îi aruncă o privire fioroasă.

— Nu-mi pasă cât de incomod va fi! O să merg cu tine! Nu pot rămâne aici, aşteptându-te. Trebuie să ştiu ce se întâmplă!

O ajută să se ridice în picioare şi îi dădu pistolul Woodsman .22 şi carabina. Apoi scoase binoclul cu husă din sac.

— Crezi că poţi?

— Da, nu-ţi face griji din cauza mea! Hai să mergem.

Atârnă binoclul de mâna stângă şi luă Savageul. Rigid, merse câţiva metri în susul potecii, lăsând echipamentul aşa cum era. Se simţea rău şi epuizat, dar ştia că rigiditatea se va duce de la sine. Corpul lui tânjea după mai mult somn şi ochii îi erau împăienjeniţi de somn, dar depăşi momentul cu hotărâre. Se uită în spate după Susan care şchiopăta de zor.

— Mergi în continuare, strigă ea. Pot să continui! O să te prind într-o clipită.

El dădu colţul peretelui înalt şi abrupt şi o aşteptă, ascultând şchiopătatul încet şi târşâit, ea încercând să-l prindă din urmă. În puţin timp, apăru şi ea. Mergea ciudat, punând un picior în faţa celuilalt, fără să calce cu vârful picioarelor în afară. Ştia că picioarele o dureau îngrozitor. O aşteptă să ajungă lângă el.

— Nu trebuie să vii cu mine!

— Ba uite că vin! N-avea grijă, o să-mi fie bine numaidecât. Stai un pic să mi se obişnuiască picioarele cu mersul.

El mormăi un pic, apoi o luă înainte încet, uitându-se spre ea cum şchiopăta. Ea îi făcu semn să meargă mai departe, dar el se opri.

— Nu e nevoie să ne grăbim. Dacă i-am prins, înseamnă că or să fie acolo când ajungem. Dacă nu, au fugit oricum!

Merseră pe o potecă întunecată, o cărare pentru căprioare, care trecea chiar pe sub vârful dealului, având peretele abrupt ca un acoperiş. În faţa lor era un dâmb de piatră ridicat peste copacii desfrunziţi.

— O să urcăm pe aici, zise MacGonigal. Ar cam trebui să putem vedea ce se întâmplă acolo din vârf.

Le trebuiră cam cinci, şase minute să parcurgă suta de metri până la deal şi MacGonigal îşi întoarse peste umăr Savageul, uitându-se în sus la îngrămădirea de pietre, gândindu-se pe ce drum să urce. Nu era prea sus, doar vreo cincizeci de picioare, sau cam aşa ceva. Dar era greu de urcat pentru cineva cu încheieturile înţepenite, îi era rău şi încă mai era obosit din cauza evenimentelor zilei precedente.

— Încerc să urc pe aici. Crezi că poţi să urci după mine?

Sue se uită la masa de piatră şi cu greu reuşi să-şi ascundă expresia deprimată a feţei.

— Dacă tu poţi şi eu pot!

El se uită la ea, apoi începu să urce, cu puşca Savage atârnată de-a latul spatelui.

La început era uşor, croindu-şi drum prin crăpătura masei de piatră şi împingându-şi corpul în sus, dar în curând muşchii săi contractaţi începură să protesteze. Găsi un loc de popas la aproximativ trei metri înălţime şi făcu în aşa fel încât să obţină o poziţie şezândă. Se uită în jos. Susan privea în sus la el, efortul putându-i fi clar citit pe faţă. El îşi desfăcu puşca şi făcu o coardă lungă din cureaua în stil militar a puştii şi o balansă în josul crăpăturii din stâncă.

— Apucă asta! O să te ajut să te ridici.

Ea se îmbărbătă şi se opri un moment ca să se adune, apoi se uită în sus.

— O să fie mai uşor de aici încolo?

— Sper! Dar să nu urci direct sub mine; dacă pic, n-are sens să ne prăbuşim amândoi.

Legă la loc cureaua armei, îşi dădu arma pe spate şi începu iarăşi să urce, suind modest, dar promiţător. Mai urcă vreo zece picioare şi ajunse la un şanţ ca un fel de potecă, care ducea spre vârf. Strigă la Susan.

— Odată ajunsă aici, ai reuşit!

Ea se uită la el, muşcându-şi buza şi aşteptă până ce îi coborî din nou cureaua. Dura mai mult aşa şi o dată el chiar crezu că a pierdut-o. Picioarele ei scăpaseră din dispozitivul de ridicare şi alunecase de pe rocă şi numai înşfăcarea curelei de piele a puştii o oprise din cădere. Atârna cu braţele întinse deasupra capului, picioarele atârnându-i în gol în timp ce încerca să găsească ceva pe care să se sprijine. Într-o secundă groaznică, MacGonigal îşi imagină că ea ar scăpa din mâini cureaua şi că ar plonja în fundul prăpastiei, o căzătură ce i-ar rupe toate oasele, dar îşi reveni când văzu că Susan reuşise să se caţere pe stâncă. Rămase acolo mai mult timp ca să se odihnească. MacGonigal, văzând faţa ei palidă, chinuită, se temu că se terminase totul, că şi-a pierdut capacitatea de a se mişca. În cele din urmă, ea trase zdravăn aer în piept şi începu să se caţere.

— Aşa e până sus. De ce nu treci tu în faţă? Dacă aluneci, te-aş putea prinde!

Sue şchiopăta şi urca sprijinindu-se de colţurile dure ale stâncilor, MacGonigal împingând-o din când în când. După circa douăzeci de picioare, deveni mai uşor şi ajunseră imediat în vârf; o degajare sărăcăcioasă de pietre de aproximativ trei metri înălţime care formau un triunghi rudimentar. De acolo de sus puteau vedea întreaga vale a Pârâului Bear Pen şi chiar mai

departe, pe drumul districtual.

— E superb aici, Mac! Ar trebui să te gândeşti să pui prize ca să te sprijini în ele, sau ceva care să uşureze căţărarea.

El replică dur.

— Dacă ar fi fost uşor, n-ai mai fi apreciat priveliştea. Şi apoi, noi am venit aici cu o treabă.

Îşi desfăcu binoclul şi-l îndreptă asupra văii. Cabana era chiar la vedere, ca şi clădirile adiacente. MacGonigal scrută cu grijă priveliştea, binoclul său 10x50 aducându-i totul foarte aproape. Se uită prin curte şi la clădirile adiacente, amintindu-şi de bărbatul care fusese în podul cu fân. „Aici sus, îşi aminti el, suntem ţinte excelente pentru un ţintaş de elită, dacă cineva s-ar uita încoace.” Gândul îl făcu să se ghemuiască lângă o stâncă.

— Stai mai în spate! Camuflează-te! Nu trebuie să ne vadă.

Ea se dădu mai înapoi şi se ascunse în spatele unei îngrămădiri de gresii. MacGonigal îşi reluă observarea. Nu se mişca nimic, cel puţin, nimic care să se vadă. Uşa de la intrare zăcea aruncată pe terasa din faţă. Răsuci rotiţa care regla imaginea până ce totul deveni vizibil până la cele mai mici detalii. Văzu şi tocul uşii explodat şi atârnând în deschizătura unde fusese uşa. Toate ferestrele de pe acea parte a cabanei erau sparte şi peste tot erau cioburi, aşchii de lemn verde pe suprafaţa decolorată de vreme a buştenilor, dând cabanei o înfăţişare pistruiată.

„Ei bine, îşi zise în gând, cel puţin a funcţionat drăcia aia!”

Micul puiet de care legase mina era retezat la jumătate. Se vedea clar ciotul strâmb şi spintecat ca o mătură ruptă zăcând în faţa cabanei. Cercetă cu atenţie zona exploziei, dar alte stricăciuni în afară de cele evidente ale cabanei şi ale arbuştilor din apropiere nu găsi şi nici alte rezultate ale minei.

— Ce vezi, îl întrebă Susan nerăbdătoare, i-am prins?

El îşi coborî încet binoclul de la ochi.

— Nu ştiu! Nu e nici un cadavru la vedere! S-ar putea... e posibil ca vreun animal să fi nimerit în capcană, sau poate vântul a declanşat-o...

Se târî lângă el şi îi smulse binoclul din mână.

— Lasă-mă să văd! zise ea răsucind rotiţa de reglare a binoclului şi cercetând cabana şi împrejurimile:

— Nu văd nimic!

— Uită-te la uşa de la intrare. Se vede unde a explodat. Vezi urmele alea pe pereţi? Sunt de la mină. Se vede şi puietul de

care am legat-o; e rupt în două.

Ea tăcu mult timp, ţinând, la piept binoclul şi coatele înfipte în gresia de sub ea. Până la urmă vorbi.

— Mac, dacă ar fi fost vreun animal, n-ar fi trebuit să zacă acolo?

— Poate a reuşit să fugă! Poate a fost vântul! O creangă lovindu-se de sârmă… Putea fi orice!

Dar ea bătu cu pumnul în rocă, ferm.

— N-a fost „orice”, Mac! A fost Nazario. Sau unul din oamenii lui. Asta trebuie să fi fost!

MacGonigal îi luă binoclul.

— Poate că aşa a fost! Dar ce s-a întâmplat cu el?

Se uită lung la peretele scrijelit.

— E imposibil să nu îi fi atins! Cel puţin pe unul dintre ei! Pânza de schije proiectată de mină e prea mare pentru ca un om să scape neatins.

— Poate…

Dar sunetul unui motor pornind o întrerupse. MacGonigal căută cu binoclul în jur sursa sunetului. În câteva clipe o mişcare fugară îi captă atenţia; un autovehicul de teren, un Scout gri, ieşea din tufişuri cam la vreo jumătate de milă în josul văii. Se uită cu atenţie la el cum intra pe drumul de acces, venind din direcţia proprietăţii sale. Lăsă deoparte binoclul şi luă Savageul, fixându-şi coatele şi depărtându-şi picioarele, cu călcâiele proptite de stâncă. Era cam prea departe, mai mult de vreo nouă sute de metri. Poate chiar o mie! N-ar fi nimerit, în nici un caz o ţintă aşa de rapidă ca Scout-ul! Cu părere de rău, coborî ţeava puştii. Vru să ia binoclul, dar era la Susan.

— Trage, Mac! Trage! Ei sunt! Sunt sigură!

El îi luă binoclul.

— E prea departe, scumpo! Nu i-aş nimeri cu siguranţă! Şi apoi, nu ştiu sigur dacă ei sunt.

Urmări Scout-ul intrând pe drumul districtual şi îndreptându-se spre sud, un nor mare de praf ridicându-se în urma lui. Rămase nemişcat până ce maşina dispăru din vedere. Când în sfârşit dispăru după unul din dealurile îndepărtate, se răsuci pe spate şi se uită la Susan.

— Trebuia să-i împuşti, Mac! Aşa ar fi ştiut că nu se pot juca cu noi fără să-şi rişte pielea!

— Dacă într-adevăr a fost unul dintre ei cel care a declanşat mina, ştiu deja lucrul ăsta. Dar n-avea sens să trag, doar ca să

ratez! Şi dacă i-aş fi lovit, sunt sigur ca dracu' că s-ar fi dovedit a fi vreo familie, căutând un loc de picnic.

— Cred că ai dreptate! Dar ştiu că ei au fost. De abia aşteptam să îi umpli de gloanţe! Am fost aşa de dezamăgită când ai lăsat puşca jos.

— Mda. Ei bine, ar cam trebui să coborâm de aici. Hai să ne întoarcem la tabără să mâncăm ceva şi să ne gândim ce să facem în continuare.

Coborâră pe lângă perete, MacGonigal în frunte şi pregătit s-o prindă pe Susan în caz că ar fi alunecat şi ar fi intrat în el. La capătul şanţului se aşeză şi aranjă cureaua de la puşcă astfel încât să o coboare pe Susan încet. Când în sfârşit ajunseră pe pământ, uitându-se la vârful ce se ridica deasupra capetelor lor, Susan remarcă.

— Poate că n-ar fi trebuit să coborâm! Nu crezi că cineva ar fi trebuit să rămână acolo să supravegheze în continuare?!

MacGonigal ridică din umeri.

— Posibil! Dar am fi prea departe acolo sus să facem ceva, doar să ne vadă ei mai bine. Şi e riscant! De jos de la cabană se vede clar oricine e aici sus. Se profilează pe cer. Ne-am asumat un risc urcând acolo şi nu cred că ar trebui s-o mai facem.

Se întoarseră la tabăra lor improvizată. MacGonigal luă apă de la izvor şi prepară o nouă rundă de ciocolată caldă şi fulgi de ovăz, în timp ce Susan împachetă sacii de dormit şi îi puse la loc în husele lor. Peste umăr, MacGonigal îi zise.

— Nu îi împacheta, încă! E foarte probabil să dormim tot aici la noapte şi oricum, cred că o să îţi petreci ziua în tabără.

Ea se uită la el furioasă.

— Ce înseamnă asta? Ţi-am zis că nu rămân aici şi gata!

MacGonigal încercă s-o facă să înţeleagă.

— Uite ce e, Sue, picioarele tale nu vor suporta drumul. O să mă încetineşti şi eu n-o să pot merge în anumite locuri, din cauza ta. Şi apoi, nu te gândeşti la ziua de mâine?! Dacă te odihneşti şi le permiţi picioarelor să înceapă să se vindece, mâine vei putea merge. Dacă nu, vei fi complet imobilizată. Şi atunci ce-o să te faci?

— Şi tu ce o să faci în caz de pericol? Ai nevoie de mine să te supraveghez şi să-ţi asigur spatele.

— Ba da, am nevoie de tine! Dar probabil că azi nu! Mâine sigur o să am şi vreau să fii în formă.

Ea nu îi răspunse, dar îl urmări în timp ce scotea fulgii de ovăz cu o lingură mare şi îi punea într-un castron şi îi amesteca cu miere, dându-i ei castronul.

— Gândeşte aşa, continuă el, noi nu ştim ce-or să facă ei în continuare. Probabil nu vor încerca nimic azi, dar mâine va fi o cu totul altă poveste. Trebuie să fim pregătiţi pentru ei şi nu vom fi dacă ne suprasolicităm în halul ăsta!

Ea-şi ridică lingura, aşezându-se cu picioarele încrucişate şi cu castronul în poală.

— Bine, Mac! Voi sta aici, ca o fetiţă cuminte. Dar tu ce o să faci?

El înghiţi o lingură plină de terci din fulgi de ovăz.

— O să cobor şi o să cercetez cabana, să încerc să-mi dau seama ce s-a întâmplat acolo şi ce e probabil să facă ei în continuare.

Îşi termină masa şi strânse vasele.

— Lasă că strâng eu, se oferi ea.

— Nu, nu! Tu bagă-te la loc în sacul de dormit şi ridică-ţi picioarele pe ceva. O să strâng eu. Vreau să te odihneşti, ca mâine să fii pregătită.

Ascultătoare, îşi scoase hainele groase şi se băgă în sac. MacGonigal o urmări, simţindu-se răscolit la simpla ei vedere. Când se băgă în sac, îi trase fermoarul, apoi îi puse un sac plin cu haine sub cap şi rucsacul sub picioare. O sărută în fugă pe frunte.

— Somn uşor! Mă întorc repede.

Îşi luă puşca şi binoclul şi părăsi tabăra, urmând aceeaşi potecă ca la venire, ţinând aproape de peretele de piatră. Apoi tăie peste culmea dealului şi coborî pe partea cealaltă, adăpostit tot timpul şi căutând să fie acoperit de tufişul des, cât mai mult posibil. Până la urmă ajunse într-un punct mai jos şi îndepărtat de deal de unde îşi putea vedea aproape toată fermă.

Se ascunse după un bolovan şi se aşeză pe pământ, sprijinindu-şi coatele pe genunchi şi începu o cercetare vizuală sârguincioasă a zonei. Nu era nimic pe drumeagul de lângă el. Îşi mută privirea spre terenul din mijloc, verificând clădirile şi adăposturile. Iarăşi nimic! Examină terenul îndepărtat, copacii de partea cealaltă a văii. Nu se mişca nimic, cu excepţia câtorva animale mici. Caii păscuseră iarba maronie din ţarc, nepăsători la evenimentele ultimelor două zile.

Acordă o atenţie deosebită hambarului. Nu putea uita faptul

că fusese clar folosit ca post de observare sau loc al unui ţintaş de elită. Nu se putea apropia nimeni de cabană fără să fie văzut de cineva care ar sta la pândă în hambar. Cercetă cu luare aminte cu ajutorul binoclului platforma de încărcare, dar nu văzu nimic. În cele din urmă, lăsă binoclul deoparte şi luă puşca, ezitând totuşi.

„Francis, băiete, îşi zise în sinea lui, se pare că a venit timpul unei mici recunoaşteri făcută de arma de foc.”

Ridică puşca la umăr şi fixă punctul de întâlnire al liniilor telescopului ce mărea de două ori şi jumătate pe deschizătura platformei de încărcare. Ochiul telescopului se mută spre partea stângă a deschizăturii. Un ţintaş dreptaci ar fi ales în mod normal partea asta; i-ar fi oferit protecţie când ar fi tras.

Trase piedica, apoi o dădu la loc.

„Gândeşte-te un pic, MacGonigal, îşi zise singur. Eşti sigur că e dreptaci? Unul dintre ei e stângaci! Şi apoi, ce şanse ai tu să-l nimereşti, chiar dacă e acolo?! Tot ce o să realizezi e să le divulgi poziţia ta. E ca şi cum ai trage într-un cuib; n-ai cum să prinzi vreo veveriţă.”

Coborî puşca.

„E nevoie de o gândire profundă, băiete, se ponderă el, să încerci să despici firul în patru, să încerci să te pui în locul inamicului. Au fost trei. Bun! Asta se ştie. Au plecat în Scout-ul ăla. Asta e o presupunere. Se potrivesc toate astea oare? Ei bine, dacă a fost unul dintre ei care s-a împiedicat de mină, probabil e lovit destul de rău, poate chiar mort. Altă presupunere. Dar dacă e adevărată, poate că încercau să-l ajute. Un singur om n-ar fi putut să-l care până la locul unde era maşina.

Asta ce înseamnă? Francis, asta înseamnă că ei nu sunt aici! Sau poate că n-au declanşat ei mina şi poate că nu pe ei i-ai văzut plecând. Şi asta mă întoarce de unde am plecat. Ori erau ei, ori nu! Şi ori ei au declanşat mina, ori nu! Gândeşte, MacGonigal, gândeşte!

O.K., hai s-o luăm altfel! N-au fost ei. Şi atunci cine?! Vântul sau vreun animal ar fi putut declanşa mina, dar dacă ei ar fi fost aici, ar fi fost cel puţin curioşi. Aşa că n-au fost aici de dimineaţă, în timp să vadă drăcia explodând, doar dacă au declanşat-o ei. Şi dacă au venit mai târziu, ce era cu Scout-ul ăla? Când a venit? Cine era în el? Ce au făcut ei când a venit?”

Puse binoclul la loc în husă.

„O.K., MacGonigal, m-ai convins! Ei nu sunt aici! Dar, oricum

ar fi, hai să fim atenţi!”

Ocoli prin pădure până ajunse pe partea hambarului. Avea de parcurs vreo sută cincizeci de metri buni de teren liber până să ajungă la el şi s-ar fi expus oricui din cabană. Se ghemui în tufişuri, uitându-se încă o dată la fermă. Nu se mişca nimic.

MacGonigal îşi strânse picioarele sub el şi ţâşni spre hambar, picioarele alergându-i ca nişte pistoane. Douăzeci şi cinci de metri. Simţea crucea unei lunete nevăzute fixată pe spatele lui. Îşi dublă efortul, fugind cât îl ţineau picioarele. Şaptezeci şi cinci de metri. Plămânii făceau eforturi disperate de a rezista, dar un sentiment asemănător cu panica, îl cuprinse. Ştia că ei erau acolo, urmărindu-l, luându-l în bătaia puştilor. Simţea. Bocancii lui făceau un zgomot surd la întâlnirea cu pământul; tot pieptul îi ardea. Alergă şi mai repede, bazându-se pe pura voinţă care să-i înduplece plămânii şi picioarele. Peretele hambarului era aproape acum, dar simţi o bruscă durere între omoplaţi. Ţintaşul nevăzut îşi fixase ţinta. Simţea presiunea degetului său pe trăgaci. Cu ochiul minţii se uita prin lunetă odată cu ţintaşul, văzându-se alergând fără speranţă prin câmpul liber.

Încă o secundă şi totul s-ar termina! Picioarele parcă îi erau de plumb, înfundându-se în nisip. Le forţă printr-un efort de voinţă să fugă mai departe, dar nu-l ascultară. Cu o ultimă răsuflare întretăiată se aruncă la, pământ, rostogolindu-se o dată şi încă o dată şi încă o dată, până ce ajunse la peretele hambarului. Rămase întins acolo, răsuflând repede şi agitat. Ar fi putut muri, dacă nu din cauza vreunui glonţ, din cauza lipsei de oxigen! Inima îi bătea atât de tare în coşul pieptului încât îi fu frică să nu-l audă duşmanii.

În cele din urmă, se adună şi se târî pe lângă colţul hambarului, încet spre uşă. Vedea exact colţul scării mobile care urca în podul cu fân. Stătu acolo cu inima încă bătându-i tare, pieptul la fel de greu, încercând să-şi dea seama dacă cineva era pe acolo. Atât de tare îi vuia sângele în urechi, încât îi fu imposibil să audă dacă era cineva prin hambar. În cele din urmă merse drept spre uşă şi se piti în laterale, pe după boxele cailor. Se ghemui acolo, uitându-se în sus, încercând să vadă printre crăpăturile podelei podului. Însă podul era plin de fân, aşa că renunţă la această cercetare inutilă.

Simţea o nevoie de nestăpânit de a se mişca, de a face ceva să pună capăt suspansului. Se forţă să fie calm, spunându-şi că şi inamicul său simţea aceeaşi presiune. Se uită la ceas şi-şi

promise că va rămâne nemişcat zece minute. Se sprijini cu spatele de peretele boxelor, cu puşca la îndemână şi aşteptă. Când nu mai suportă, se uită din nou la ceas. Trecuseră treizeci de secunde.

Se obligă să numere încet până la o sută şi apoi se uită din nou. Trecuse un minut şi jumătate. Îl mânca spatele. Transpiraţia i se prelingea din axilă. Pufoaica era încheiată până în gât şi îi era îngrozitor de cald după alergare, dar şterse toate aceste date din minte cu hotărâre. Se concentră să-şi recite un poem „Chelirea lui Jenkins cel Muşcat de Ureche”, spunând încet versurile. Mai recită vreo duzină din poemele lui Robert Service, murmurând cuvintele în linişte. Se uită iar la ceas. Trecuseră unsprezece minute.

Se ridică încet şi-şi scoase revolverul, rotindu-şi puşca la spate şi puse mâna pe scara ce ducea la etaj. Urcă încet, revolverul îndreptat spre deschizătura ce se căsca deasupra lui. În timp ce urca, se aştepta să apară vreun cap în acea deschizătură. O singură împuşcătură, asta va primi! Dacă era norocos, asta va fi tot ce va avea nevoie! Dacă nu…

Ajunse la nivelul etajului superior şi ezită. Acum schimba locul cu oricine era în pod. Acum, capul lui va fi acela care va apărea prin deschizătură. Îşi strânse picioarele pe o treaptă mai sus, astfel încât se ghemui cu creştetul capului chiar sub nivelul podelei. Dintr-o zvâcnire bruscă, îşi întinse picioarele şi sări prin deschizătură. Nu era nimeni acolo!

Cercetă rampa de încărcare. Mucurile de ţigară erau tot acolo, unele pline de găinaţ de porumbei. Totul era ca-n noaptea de dinainte, nimic nu era schimbat. Se aşeză moale pe un balot de fân, relaxându-şi atât corpul, cât şi mintea.

Care va să zică, prima sa constatare a situaţiei, fusese adevărată. Nu erau aici. Nu aveau cum să fie. Podul era un punct de observaţie şi de tir atât de bun, încât nu l-ar fi lăsat niciodată descoperit.

Totuşi, n-avea rost să rişte. Se târî spre un loc de unde avea o vedere bună asupra cabanei şi a curţii, el fiind tot în spate, în întunericul podului şi invizibil pentru un observator din afară. Cercetă totul cu atenţie şi descoperi că, cu ajutorul binoclului putea vedea chiar printr-o fereastră în cabană. Examină totul cu atenţie, atent la vreo mişcare fugitivă, dar nu văzu nimic. În cele din urmă, băgă binoclul la loc în husă şi coborî.

Respirând adânc, ieşi în terenul deschis. I se făcu pielea de

găină, dar era sigur din punct de vedere practic, că nu era nici ţipenie de om să-l urmărească. Păşi cu încredere de-a lungul terenului spre colţul clădirii, făcând o scurtă pauză la adăpostul masivilor buşteni împreunaţi.

Dădu colţul şi se uită la rezultatele muncii sale. De aproape era mai impresionant decât fusese de sus, din vârful muntelui stâncos mai devreme. Micuţul copac era explodat în aşchii, arătând mai mult ca o fărâmă de ciot ieşind din pământ. În jurul locului exploziei, tufişurile erau curăţate pe o rază de cincizeci de picioare, iar arbuştii mai mari purtau cicatrice atât de la explozie, cât şi de la şrapnele.

Podeaua terasei avea tăieturi lungi în locurile brăzdate şi crăpate de bucăţile de metal. Peretele era plin de şuruburi, cuie, piuliţe, multe dintre ele ieşind în afară din buşteni. Ferestrele pe partea expusă la explozie erau toate sparte şi uşa sfărâmată zăcea lată pe treptele din faţă. În faţa ferestrei era o băltoacă de sânge coagulat. MacGonigal rânji crud.

„L-am nimerit pe unul dintre ticăloşi, îşi zise în sinea lui. Bine de tot!”

Păşi pe terasa plină de urme şi se uită scurt înăuntru. Erau ceva stricăciuni. Masa de bucătărie era aruncată în spate, spre chiuvetă, se pare datorită exploziei bombei capcană de la uşă şi oglinda de deasupra chiuvetei era spartă de fragmentele de metal aruncate de mină. Podeaua era plină de urme în jurul uşii şi lângă fereastră fragmente din mină acoperiseră pereţii şi podeaua.

MacGonigal făcu o scurtă şi rapidă estimare a celorlalte stricăciuni. Cărţile nu îi fuseseră atinse, fiind pe partea camerei cea mai apropiată de explozie, cu buşteni groşi de un picior aflaţi între ele şi fragmentele metalice, dar panoplia fusese atinsă. Se felicită pentru că îşi mutase armele rămase. Sus, pe un raft, cimpoiul său mult iubit rămăsese neatins. Îl dădu jos şi şi-l puse pe umăr, dar se gândi mai bine înainte să cânte.

„Cine ştie cine s-ar putea să asculte?”

Îl închise în cutia lui şi-l duse sus la etaj şi-l aşeză cu grijă la loc sigur. Ieşi apoi din cabană şi examină minuţios terasa şi terenul înconjurător. Era mult sânge pe terasă, o băltoacă lăţită şi murdară de unde cineva târâse corpul la o parte. MacGonigal o adulmecă. Se simţea miros de fecale, semnul unei răni abdominale serioase.

„Ori asta, ori i-am speriat rău de tot de au făcut pe ei!”

În jurul terasei era o harababură de paşi, prea încurcaţi pentru ca MacGonigal să poată distinge ceva. Merse pe potecă spre cascadă, cu ochii în pământ. După câţiva paşi se opri şi se ghemui să cerceteze o urmă de sânge. Era rozalie şi spumoasă, diferită ca structură şi culoare de sângele închegat de pe terasă.

„Aha, îşi zise MacGonigal şi plămânii! Ceva îmi spune că băieţelul ăsta nu se va mai întoarce să se pună cu MacGonigal! Oare cum or fi ceilalţi doi?”

Continuă să meargă pe potecă, oprindu-se din când în când să examineze petele de sânge. Jos, pe drum, picăturile încetară, dar acolo se putu lua după urmele paşilor. Erau trei feluri de urme care duceau spre cabană, dar numai două care se întorceau.

„Ce păcat, se gândi el! N-am nimerit decât unul. Dar, după cum se pare, l-am nimerit bine de tot!”

Cercetă urmele tot drumul până ajunse în locul unde-şi parcaseră Scout-ul. Urmele trădau împiedicări şi alunecări în apropierea locului respectiv.

Ticăloşii obosiseră, se gândi el. Cel care s-a împiedicat de mină nu prea putea să îi ajute, poate că era mort. Se gândise la asta. Ar fi fost mai bine să fie în viaţă. L-ar stânjeni mult mai bine pe Nazario, astfel. Trebuiau să caute tratament medical şi asta n-ar fi fost uşor. Orice doctor ar fi fost curios în legătură cu originea rănilor şi Nazario nu-şi putea permite să atragă atenţia asupra lui.

În cele din urmă, MacGonigal se întoarse. Începu să devină groaznic de conştient de lipsa de somn şi de oboseala prin care trecuse în ultimele douăzeci şi patru de ore. Când cerceta ferma şi căuta urmele lui Nazario, oboseala aproape îi dispăru, dar acum, reapăru şi mai năprasnic.

De-abia urcă dealul şi apoi de-a lungul peretelui înalt de stâncă. Ji trebui aproape o oră să ajungă. Când ajunse în sfârşit în tabără, Susan dormea liniştită în sacul de dormit. Se aşeză pe o stâncă şi îşi scoase bocancii, punându-i uşor de o parte, să n-o trezească. Tânjea aproape necontrolabil după ceva cald, dar ar fi durat prea mult să-şi pregătească şi oricum îi era teamă că zumzetul micuţei plite de excursie ar fi trezit-o. Luă apă de la izvor şi bău cu sete, apoi se ghemui pe sacul de dormit.

Era aproape întuneric când se trezi. Era momentan dezorientat şi se holba în întuneric, neştiind clar ce-l trezise. Un mic zgomot în apropiere îl făcu să se întoarcă violent.

— Mac, cum se aprinde plita asta?

Se ridică în sacul de dormit.

— Doamne, Sue, te-ai trezit?

— A, de câteva ore. M-am dus să văd cum apune soarele şi apoi m-am întors să pregătesc ceva de mâncare.

El se târî de pe sacul de dormit.

— Găseşte lanterna şi dă-mi plita. O să pregătesc eu.

Îi dădu atât plita, cât şi lanterna.

— Ei bine? Nu-mi spui şi mie ce s-a întâmplat?

El îşi trecu mâinile peste faţa ei.

— Cred că am ucis pe unul dintre ei. Era mult sânge. Încerca să se uite pe fereastră când a explodat mina. Cred că a fost prins de întreaga încărcătură.

Ea tăcu pentru câteva clipe.

— Doar unul? Şi ceilalţi?

VIII

— Nu cred că i-am nimerit pe toţi. De fapt, ştiu sigur. Urmele arătau clar că doi dintre ei au cărat corpul celui de-al treilea – cred că cel lovit e ori mort, ori destul de serios rănit, încât să nu-l mai punem la socoteală. Dar ceilalţi doi nu păreau deloc răniţi.

Susan tăcu mult timp. El încercă să-şi dea seama de expresia feţei ei, dar era prea întuneric şi nu reuşi. Până la urmă ea vorbi:

— Deci Nazario a scăpat. O să se întoarcă, Mac! Şi va fi mult mai hotărât ca până acum. N-am vrut să-ţi zic nimic până acum, pentru că speram că putem pune capăt la toate astea, dar din moment ce i-am răspuns, nu va renunţa niciodată.

— Fii un pic mai veselă, zise MacGonigal, forţând o notă de veselie în voce, pe care nu o simţea. Poate că l-am rănit pe Nazario! Putea fi el, ca oricine altcineva, nu?!

— Nu! Nu se putea aşa ceva, Mac! El nu e tipul de om care să moară din vina lui. Era vreun lingău de-al lui. Una din gorilele din subordine, în nici un caz el! Nazario e prea atent în tot ce face.

MacGonigal reuşi în cele din urmă să pornească mica plită.

— Ei bine, continuă el, lasă ticălosul numai să încerce! Noi conducem acum! Cine ştie, poate îi dau organizaţia peste cap dacă mai continuă să se pună cu mine.

— Nu va fi prea uşor să-ţi menţii avantajul, Mac! L-ai umilit pe Nazario. Din momentul ăsta, el nu te va ierta niciodată!

MacGonigal ridică vocea, furios.

— Eu l-am umilit? Eu?! Cum, prin faptul că n-am cedat, n-am căzut la picioarele lui şi nu l-am primit de stăpân?! Ei bine, lasă-l să fie bosumflat, dacă asta vrea! Aici e pământul lui MacGonigal şi MacGonigal îl va bate de-l va ustura fundul la jocul lui favorit!

Tăcu şi se întoarse la ce făcea înainte. Luă o oală de apă de la izvor şi-o puse pe plită să fiarbă în timp ce căuta un pachet de concentrat de tocană. Susan rămase deoparte şi se uită în timp ce el amesteca apa fiartă cu conţinutul deloc apetisant la vedere din pachet. În lumina oarbă a plitei ea se ghemui, înfăşurată în sacul de dormit şi pufoaică.

— Grăbeşte-te, Mac! Mi-e frig şi mi-e şi foame.

Puse tocana în farfurii şi mai puse apă la fiert pentru ciocolată. Se aşezară să mănânce şi să bea încet băutura fierbinte şi densă.

— În momentele astea, mi-aş fi dorit să am ceva să pun în ciocolată, oftă el. Ce păcat că derbedeii ăia mi-au spart ultima sticlă de băutură.

— Trebuia să mai cumperi.

— Ar fi fost prea mare deranjul. Ăsta e un ţinut uscat şi apoi nici nu beau prea mult, doar la ocazii speciale.

Continuă apoi, după o scurtă pauză.

— E, asta zic eu, se califică drept o ocazie specială. Adică, nu e un lucru obişnuit ca un om să găsească o bombă la el acasă, să mai pună şi el una şi să-şi arunce în aer unul dintre inamicii lui!

Terminară masa şi spălară farfuriile şi oala. MacGonigal îşi desfăcu sacul de dormit şi îl întinse lângă cel al lui Susan. Îşi rulă pufoaica drept pernă şi desfăcu fermoarul la sac. Susan se agăţă de el.

— Mac, ai nevoie de o baie şi pe mine mă doare tot corpul, dar... sacii ăştia de dormit nu se unesc?

El râse în întuneric şi desfăcu fermoarul de tot, apoi uni cei doi saci între ei. Se băgă înăuntru şi o auzi foşnind prin întuneric. În câteva clipe, ea se lungi tremurând lângă el. O luă în braţe şi realiză şocat că era goală.

— Scoate-ţi naibii hainele alea, Mac şi fii un gentleman.

Îl trezi un zgomot de motor. De abia se lumina de ziuă şi nişa unde-şi aveau ei tabăra era încă cufundată în întuneric. Descolăci braţele şi picioarele lui Sue de pe corpul lui şi scoase o mână din căldura sacului de dormit să bâjbâie după haine. Le băgă în sac şi se feri de hainele reci, până se încălziră. Se trezi şi Susan.

— Ce e cu zgomotul ăsta, Mac?

Ascultară cu atenţie. Bâzâitul motorului se auzea îndepărtându-se, dar îndată se apropie din nou.

— Parcă ar fi un aeroplan.

Îşi îndoi corpul, trăgându-şi pantalonii de catifea cord. Mişcarea băgă aer rece în sacii de dormit.

— Brrr! E frig, Mac!

Îşi luă şi cămaşa pe el şi apoi ieşi din sac. În apropiere, hainele lui Susan zăceau grămadă. Le adună şi i le dădu.

— Ţine-le puţin înăuntru în sac să se încălzească înainte de a le îmbrăca.

Ea le înşfăca şi le făcu să dispară înăuntrul celor doi saci de

dormit. El îşi luă în picioare bocancii reci şi ţepeni şi se apucă să pregătească micul dejun. În timp ce pregătea plita, zgomotul aeroplanului crescu în intensitate. Uitându-se în sus, îl văzu planând deasupra vârfului dealului, înclinându-se şi apoi întorcându-se. Larma produsă de aeroplan se pierdu în depărtare, apoi crescu din nou când acesta reveni.

— Ticălosul naibii caută ceva!

Capul lui Susan apăru din învălmăşeala de aşternuturi.

— Mac, crezi că e Nazario?

— Oricine ar fi e al dracu' de interesat de ce se întâmplă aici. Uite că vine iar!

Aeroplanul viră zgomotos deasupra dealului, la aproximativ cincizeci de picioare deasupra copacilor şi cam două sute de picioare deasupra locului unde aveau ei tabăra. Când trecu pe deasupra capetelor lor şi viră, putură vedea că era un avion Cessna 170, albastru cu argintiu.

— La dracu', spuse MacGonigal, ăsta parcă ar fi avionul lui Willie Jarvis.

— Cine e ăsta?

— Un tip care are un avion. Duce ziare, zboară cu paraşutişti ocazionali – un pilot extrem de prost la sărituri; să nu care cumva să zbori cu el când efectuează salturi! Mai închiriază avionul de câte ori poate. Îl ajută să şi-l întreţină.

— Poate că nu e Nazario, atunci!

— N-aş fi aşa sigur! Cine altcineva ar închiria un avion ca să-mi supravegheze casa?!

Zgomotul avionului slăbise în intensitate. Nu se mai întoarse, dar îşi dădură seama că pilotul îşi schimbase ruta şi zbura acum de-a lungul văii Pârâului Bear Pen.

— Ticălosul naibii! O să-mi sperie caii! Şi doar i-am spus de atâtea ori lui Jarvis! Stai numai să pun mâna pe el!

Avionul se întoarse şi mai trecu o dată pe deasupra capetelor lor. Nu-l vedeau, dar erau siguri de asta, după zgomotul pe care-l făcea zburând aşa de aproape de copaci.

— Dacă dobitocul ăsta nu e mai atent, n-o să mai avem de ce să ne facem griji! O să se omoare singur! Totuşi va fi destul de rău pentru bietul Jarvis, continuă el după o scurtă pauză.

Susan arăta îngrijorată.

— Crezi că ne-au văzut, Mac?

— Nu! Dacă aş fi în locul tău, nu mi-aş face nici o grijă în privinţa asta! Nici măcar nu s-au uitat pe partea asta a dealului.

Au trecut pe aici doar ca să-şi completeze turele. Şi apoi sub stânca asta proeminentă, suntem aproape invizibili. Şi asta pentru un ochi experimentat, ceea ce nu e cazul lor! Ţi se pare că suntem expuşi, pentru că noi i-am văzut cu uşurinţă când au venit, dar pentru ei e cu totul altceva. Un singur lucru, totuşi e sigur. Le-am atras atenţia cu mina aia! Nu vor să mai calce pe aici nepregătiţi, ca prima dată.

În timp ce aduna echipamentul, trăgea cu urechea la zgomotul avionului.

— O să ascundem totul, să nu fie vizibil, pentru orice eventualitate, cu toate că nu cred că ar putea ghici măcar că nu suntem în vale. Când pleacă avionul, o să mergem în vârful dealului, să ne uităm. Eşti aptă pentru o mică plimbare?

— Cred că da! Mă simt mult mai bine acuma!

El se apropie şi îi scoase bocancii să îi verifice picioarele.

— Arată destul de bine! O să schimb moleschinul.

Căută în sac şi scoase trusa de prim ajutor şi se apucă de treabă. Sunetul motorului avionului se auzea în continuare, uneori pierzându-se, alteori revenind mai tare. Îi puse şosetele la loc şi bocancii.

— Gata, ar cam trebui să fie bine acum!

Puse la loc trusa de prim ajutor şi târî cei doi saci în spatele unui bolovan, departe de firul potecii. Mai ascultă câteva clipe sunetul avionului.

Se pare că vor rămâne sus, aşteptând să apară cineva pe drum. Bănuiesc că s-au gândit că în caz că am avea ceva plănuit, să ne observe de sus când încercăm să ne punem planul în acţiune.

Ea se uită la el.

— Dar noi n-avem nimic plănuit, nu Mac?

— Nu chiar! Doar să îi prindem pe nepregătite de câte ori fac vreo greşeală. Şi deja au făcut una, zburând aşa aiurea şi atrăgându-ne nouă atenţia asupra intenţiilor lor.

— Ce vrei să spui?

— Cred că ei speră să ne prindă în cabană şi să ne scoată de acolo. Dacă asta nu le reuşeşte şi n-are cum, atunci or să creeze o ambuscadă şi să încerce să ne prindă când ne întoarcem la cabană.

— Şi noi ce-o să facem acum?

— Acum? rânji el. Nimic. Stăm aici şi ne relaxăm. Mai târziu o să urcăm să ne uităm în jur. Dacă ei fac vreo prostie, asta ne va

da nouă un avantaj. Dacă nu, o să stăm cuminţi. Nu pot sta la pândă tot timpul! Noi o să cercetăm, o să îi localizăm şi o să aşteptăm să se enerveze. Mai devreme sau mai târziu, or să facă vreo greşeală! Noi avem un avantaj: ştim unde sunt. Putem să îi supraveghem, iar ei habar nu au unde suntem noi. Din punct de vedere psihologic o să le fie foarte greu!

— Şi apoi?

— Ei bine, manevra clasică e să îi prindem când ies din pândă. E o caracteristică umană perfect normală să fii atent şi în priză la început şi obosit şi dărâmat după. Când or să se hotărască să iasă, probabil că se vor simţi ca nişte beţivi a două zi dimineaţă.

— Şi cum vrei să îi loveşti?

El îşi mângâie Savageul.

— O să încerc să îi aduc pe amândoi în acelaşi loc. Iubita asta va avea puţin de lucru dacă îi prind în câmp deschis pe amândoi! O să îi dobor, fără să ştie măcar ce se întâmplă! Şi bineînţeles, după aceea, vom avea o mică problemă: cum să scăpăm de cadavre. Dar există locuri pentru aşa ceva! Nimeni nu îi va găsi niciodată.

Ea se cutremură, amintindu-şi de cele două cadavre din furgoneta verde.

— Adică la fel ca ceilalţi doi?

— Chiar mai bine! Diferenţa e că cineva îi ştia pe tipii ăia. Mai devreme sau mai târziu, tot or să înceapă să se întrebe ce s-a întâmplat cu ei. Aşa că i-am dus undeva unde să fie găsiţi, cu o explicaţie logică a prezenţei lor acolo. Cu personajele astea, nici o problemă! Doar să îi facem să dispară!

Ea se cutremură din nou.

— O să te ajut. Ştiu că va trebui! Dar, te rog, nu-mi spune înainte să se întâmple. Nu vreau să ştiu!

Zgomotul avionului se schimbă. MacGonigal ieşi de sub stâncă şi se uită în sus. Îl văzu imediat printre crengile dezgolite ale copacilor. Urca descriind un cerc uriaş, în timp ce lua în altitudine. Susan ieşi şi se postă lângă el.

— Ce face, pleacă acasă?

— Nu ştiu, dar cred că îl caută pe tipul celălalt, cel care trebuia să vină pe drum. Cred că a întârziat, sau ceva de genul ăsta.

Avionul se îndreptă spre sud-vest, apoi se întoarse. Se roti sus, deasupra lor, apoi zbură iar spre sud-vest. MacGonigal zâmbi.

— Ce amatori! Puteau la fel de simplu să-şi agaţe un banner să ne spună ce fac!

Avionul păstră altitudinea respectivă ceva timp, desenând cercuri mari care se strângeau pe măsură ce minutele treceau. Evident, oricine ar fi fost cel care venea pe drum, acesta se apropia. În cele din urmă, micul Cessna plană chiar deasupra lor. Plonjă şi vâjâi deasupra văii, apoi se ridică la capătul turei şi urcă din nou, pentru a se întoarce în vale la o înălţime de câteva sute de picioare, într-un loc în care MacGonigal ghici că era intersecţia dintre drumul lui de acces şi cel districtual, plonjă din nou şi zbură încă o dată peste vale, ieşind din raza vizuală, dar nu şi din cea auditivă a lui MacGonigal şi a lui Susan. Îşi repetă performanţa iar şi iar.

— Înseamnă că intră direct cu maşina. Poate le-au venit întăriri. Asta pare a fi o operaţiune militară, sau mai bine zis, părerea cuiva cum ar arăta o operaţiune militară.

Urmăriră şi ascultară avionul încă vreo jumătate de oră, planând deasupra văii sau plonjând înspre drumul de acces. În cele din urmă se ridică la o altitudine de două sau trei mii de picioare şi zbură înspre nord-est.

Cred că se duce acasă, acum, dar hai să mai aşteptăm un pic, zise MacGonigal.

Mai stătură încă vreo jumătate de oră, sau cam aşa ceva, după care, MacGonigal îşi luă puşca şi binoclul, desfăcu bidonaşul din cureluşele de pe lateralele sacului şi ieşi din tabără, urmat de Susan. Urmară acelaşi drum pe care mersese el cu o zi înainte, deplasându-se cu atenţie şi având grijă să folosească copacii drept acoperire. MacGonigal îi explică lui Susan că dacă cineva se piteşte după trunchiul unui copac destul de mare, e aproape imposibil să fie văzut din aer. Înaintând, MacGonigal îi descrise şi stricăciunile provocate de mina lor.

— Tipul se afla pe terasă când a explodat. E o pată al naibii de mare de sânge acolo! Nu prea-mi dau seama de ce ceilalţi nu erau cu el, dar cred că au ceva simţ, până la urmă! Au stat deoparte, în afara razei periculoase şi camuflaţi, în timp ce acesta s-a dus să verifice. Cred că a fost un şoc teribil pentru ei!

Scoase binoclul şi începu să cerceteze atent ferma. Imediat se opri, uitându-se indignat spre hambar.

— Al dracu’ ticălos nenorocit! Ca să vezi!

Îi dădu binoclul lui Susan, aproape vârându-i-l sub nas. Ea-l luă şi se uită spre fermă.

— Ce e, Mac? Nu văd nimic!

— Uită-te la platforma de încărcare, sus, în podul cu fân!

Ascultătoare, mută binoclul în direcţia aceea, învârtind rotiţa de reglare a binoclului pentru a mări şi clarifica imaginea. Pentru moment, nu văzu nimic, apoi strigă deodată.

— Văd! E cineva acolo!

MacGonigal îi luă binoclul şi îl fixă iară. Imaginea platformei de încărcare era clară în faţa ochilor lui. În lumina strălucitoare a soarelui un firicel de fum dansa în deschizătură.

— Ticălosul ăla fumează în mijlocul fânului. La dracu! Urăsc să-mi pierd hambarul, dar poate că ticălosul naibii o să ia foc. O merită pe deplin, prăpăditul naibii!

Cât timp MacGonigal se uita prin binoclu, un muc de ţigară descrise un arc leneş din platforma de încărcare şi căzu pe pământ la baza peretelui hambarului. MacGonigal se cutremură.

— Ticălosul naibii, chiar că vrea să se sinucidă! Cred că nu-şi dă seama că tot fânul ăla e la fel de inflamabil ca gazolina.

În timp ce urmărea hambarul, sunetul unui automobil îi atenţionă.

— Vine cineva, anunţă MacGonigal.

De unde erau postaţi nu vedeau drumul, aşa că se ridică în picioare şi se mută într-o parte spre o grămadă de lespezi de piatră care zăceau într-o parte a dealului. Apropiindu-se de grămada de lespezi dintr-o parte, se căţără pe marginile lor abrupte până ajunse într-un loc de unde vadea peste vârful lor. De acolo, avea o imagine clară a drumului de acces şi remarcă şi norul de praf al vehiculului care se apropia pe drumul districtual, deşi nici vehiculul, nici drumul efectiv nu erau vizibile din acel punct.

Urmări prin binoclu cum norul de praf creştea, apoi se strânse ca o cortină în locul unde vehiculul coti pe drumul de acces. Într-o clipă ajunse într-un loc de unde era vizibil, acelaşi Scout pe care-l mai văzuse înainte, sau unul extrem de asemănător. Se uită la el prin binoclu până ce-l pierdu din vedere chiar sub cascadă. Deodată auzi un zgomot de pietre rostogolindu-se în spatele lui. Proptindu-se în postul de observaţie cu coatele se uită în jos şi o văzu pe Susan urcând spre el.

— Vezi ceva interesant?

El întinse o mână s-o ajute să urce.

— Ţine aproape de pământ! Să nu-ţi ridici capul deasupra crăcilor alea căci vei fi văzută din hambar, o atenţionă el.

Sue se opri locului pe stânca înclinată şi el îi dădu binoclul.

— Ar trebui să apară la capătul drumeagului imediat!

Ea focaliză binoclul şi-l fixă pe punctul unde şoferul Scoutului ar fi trebuit să apară. Se uită cu răbdare şi rosti pe nerăsuflate.

— Mac, e Nazario!

MacGonigal deja îşi pregătise Savageul şi îl fixă în poziţie de tras, cercetând zona ca să prindă omul în lunetă. Brusc apăru, încă ascuns de la talie în jos de drumeag. MacGonigal zări pentru o clipită un om bine făcut, cu un piept puternic, cu maxilare proeminente, cu oasele feţei ridicate, un nas încovoiat şi cu părul negru pe alocuri cu fire gri. Nu mai avea timp să-l mai observe în continuare. Distanţa era de aproximativ trei sute cincizeci de metri şi asta era o lovitură importantă pentru puşca de calibru 308. Stabiliză crucea lunetei deasupra capului ţintei şi trase piedica. Făcând asta, era tot timpul conştient de omul din hambar. Va trebui să rişte în privinţa asta, să-l doboare pe acesta un pic mai târziu. Dar acum era concentrat să-l împuşte pe omul numărul unu. Simţi deodată strânsoarea mâinii lui Susan pe biceps.

— Mac, mai sunt!

Se uită prin telescopul cu mărirea de 2,5 şi văzu încă trei siluete apărând de jos, întrând în câmpul vizual al telescopului.

— Deci ticălosul şi-a adus întăriri!

MacGonigal trase piedica la loc.

— Era mai bine să aştepte! Să îi prindă pe toţi în câmp deschis şi să nimerească câţi o putea, după prima împuşcătură.

Îi urmări prin ţinta puştii, crucea lunetei ţinându-se scai de cel din frunte, cu ten închis şi picioare strâmbe. Ceilalţi erau evident personal angajat. Nazario mergea pe potecă, în timp ce restul pe lateralele lui şi îl tratau cu respect. Toţi erau bine înarmaţi, sau credeau cel puţin că sunt! Purtau pistoale mitralieră Armalite AR-18.

MacGonigal râse zgomotos când văzu asta. Obiectele alea micuţe scuipă mult plumb, dar a scuipa şi a nimeri, sunt două lucruri total diferite! La distanţa asta, ştia că n-avea de ce să se teamă de cartuşele mici de .223, în timp ce .308-ul lui ar trebui să se descurce destul de bine.

Se hotărî să îi lase să ajungă într-un punct la jumătatea drumului dintre casă şi cascadă înainte de a deschide focul. Se apropiau de acel loc şi el continua să-l aibă în lunetă pe Nazario, fiind înaintea lui cu o lăţime a corpului, potrivită după viteza lui de mers. Se pregăti pentru reacţia grupului la împuşcătură. În caz că ezitau sau se opreau să îi răspundă, el pur şi simplu avea

să îi doboare. Dacă alergau, ar fi ţintit pe primul, făcându-i pe ceilalţi să se oprească când acesta ar fi căzut, sau poate chiar să facă cale întoarsă. Dacă se adăposteau, atunci ar fi obţinut un duel, cu şansa de partea lor, deşi el cu Savageul deţinea un mare avantaj, datorită distanţei de tragere.

Deodată grupul se opri şi se întoarse spre el. Lui MacGonigal i se păru că Nazario se uită chiar în gura puştii şi îi face semn cu mâna. Se întoarseră şi îşi continuară drumul.

— Ce naiba a fost asta? îngână MacGonigal.

— E un om acolo jos, Mac, la baza pantei. L-am văzut stând acolo şi făcându-i cu mâna lui Nazario... Uite, mai sunt doi la cabană!

MacGonigal mută telescopul spre cabană şi remarcă doi oameni stând în pragul uşii. În timp ce se uita, o mişcare fulgerătoare la una dintre ferestre îi captă atenţia. Erau pe puţin vreo cinci în casă, plus Nazario şi cei trei criminali pe care îi adusese cu el.

Nouă la unu – neplăcut!

Nazario şi oamenii lui ajunseseră la cabană şi vorbiră scurt cu cei doi de pe terasă. După câteva clipe, gangsterul solid se roti în jurul terasei, evident pentru a inspecta stricăciunile provocate de mina improvizată. Rămase uitându-se la petele întunecate de pe podeaua terasei, apoi se uită la pomişorul sfâşiat unde fusese amplasată mina. Unul dintre oamenii din cabană coborî de pe terasă şi merse în jurul cabanei, se aplecă, apoi îl chemă pe Nazario. Acesta veni şi se aplecă, uitându-se atent la ceva pe pământ.

— Îi arată sârma de care s-a împiedicat rănitul, explică MacGonigal.

La puţin timp personajul lat în umeri se ridică şi se uită în spate, spre pomişorul distrus, făcând parcă speculaţii.

Se întoarse şi intră în cabană, oamenii lui de încredere, urmându-l.

MacGonigal o împinse în spate pe Susan şi aşteptă până ce aceasta ajunse jos, apoi o urmă şi el.

— Hai să mergem înapoi, unde eram! De acolo se văd mai bine şi ferma şi clădirile înconjurătoare!

Se întoarseră cu o precauţie şi cu o lentoare elaborată, pe deplin conştienţi că orice mişcare în plus, ar fi putut fi detectată de unii dintre oamenii de la fermă. MacGonigal era groaznic de conştient de omul nevăzut, postat în liziera pădurii. Câtva timp

avu gândul de a coborî să-l surprindă şi de a termina cu el în linişte, dar îl alungă ca fiind prea riscant.

Îşi reluară poziţiile iniţiale, MacGonigal folosind binoclul său puternic pentru a examina curtea fermei. De acolo, văzu că omul din hambar nu se mişcase din loc. De fapt, îşi mai aprinsese o ţigară, firicelul subţire de fum prelingându-se în afara platformei de încărcare, trădându-i prezenţa. Toţi ceilalţi erau în afara câmpului vizual şi curtea fermei părea liniştită. Totuşi din când în când, MacGonigal zărea o siluetă trecând prin faţa uneia dintre ferestrele cabanei.

După ceva timp, omul din liziera pădurii, aparent înţepenit şi plictisit de paza sa îndelungată, se ridică şi se întinse. MacGonigal, absorbit de supravegherea cabanei, tresări la sunetul respectiv. Omul nu era decât la vreo sută de metri depărtare şi putea fi văzut foarte clar printre crengile dezgolite. Totuşi atenţia acestuia părea a fi absorbită direct de spaţiul deschis din faţa sa, căci nu se uita deloc în spate.

MacGonigal se delectă din nou cu ideea de a-i face felul, dar o respinse din nou. Ar fi fost aproape imposibil să facă aşa ceva fără să atragă atenţia omului din hambar. Omul se scarpină, apoi aprinse o ţigară înainte de a se aşeza iar jos, la poalele unui nuc mare. MacGonigal observă că şi acesta era înarmat cu un AR-18, la fel ca şi ceilalţi.

Oamenii ăştia se pare că au o adevărată fascinaţie faţă de puştile de atac, se gândi MacGonigal în sinea lui. Prinde-i în câmp deschis, la distanţă mare, băiete, dar nu îi lăsa să se apropie de tine în pădure! Ar putea fi norocoşi cu puştile lor de jucărie.

Nazario apăru iarăşi în uşă, cu cei trei gangsteri după el. Ieşiră în curte şi un gangster scund şi gras angajă o discuţie cu ei, gesticulând foarte mult cu arma şi arătând în diferite părţi. În cele din urmă se despărţiră, un om mergând de-a latul curţii, spre râu, un al doilea îndreptându-se spre vale şi cel de-al treilea înapoindu-se, pentru a se îndrepta spre pădure, cam în direcţia lui MacGonigal. Nazario se întoarse în cabană.

— Se pare că prietenul nostru a stabilit patrule, zise MacGonigal. Hai să dispărem de aici, până să nu se apropie prea mult dobitocul ăla!

Se ridică pe jumătate ghemuit, mergând foarte aproape de pământ şi deplasându-se din spatele unui bolovan, în spatele unui copac şi tot aşa, cu Susan urmărindu-l îndeaproape. Nu se uită în spate, ci continuă să se deplaseze până ce fură aproape

de vârful dealului, unde se opri în spatele unei stânci mari. Sub ei, îl auzeau pe bărbatul acela foşnind printre tufişuri. MacGonigal îşi apropie buzele de urechea lui Susan.

— O să urcăm până sus de tot. Dacă tipul ăsta se ţine în continuare după noi, s-ar putea să fim nevoiţi să îi facem felul şi să le dăm de gândit celorlalţi la ce s-a întâmplat cu el.

Continuară să se deplaseze şi imediat trecură de vârful dealului. Bărbatul din spatele lor putea fi localizat cu uşurinţă datorită zgomotului pe care-l făcea. MacGonigal înainta de-a lungul culmii dealului, ferindu-se de linia cerului, urmărind să-l intercepteze pe tipul respectiv.

Se apropia tot mai mult şi curând, îl puteau zări printre copaci.

— Stai aici, şopti MacGonigal. Să văd dacă pot să mă apropii de ticălos!

Se mişca cu mare atenţie, nu călca pe nici un băţ şi se deplasa numai atunci când atenţia celuilalt era îndreptată în altă parte. În cele din urmă ajunse la trunchiul unui smochin. Nu-l mai vedea pe cel pe care îl urmărea, dar, după zgomot, acesta era în apropiere, la mai puţin de cincizeci de metri şi chiar sub el. Îşi continuă la fel de ageamiu urcuşul, îndreptându-se drept spre: copacul de al cărui trunchi era lipit MacGonigal.

„Încetişor, băiete, lasă-l pe el să vină la tine!”

Acum, era foarte aproape. MacGonigal era cu mâna pe armă, pe patul puştii, degetele-i albe contrastând cu patul puştii maro castaniu închis. Auzea respiraţia gâfâită a omului în timp ce înainta cu greu şi îi auzea distinct hârşâitul picioarelor prin frunzişul uscat. Era tentat să iasă din ascunziş, dar rămase nemişcat.

După un timp, îl zări. Era mare, cam de 1,95 metri şi musculos. Trebuie să fi cântărit cam 108 kilograme şi pistolul lui AR-18 arăta ca o jucărie în mâinile lui late. Trecu pe lângă MacGonigal, atenţia lui fiind îndreptată spre culmea dealului.

MacGonigal ieşi din ascunzătoare şi făcu un pas rapid spre el. Îi vedea spatele larg, întinzând jacheta de lână în pătrăţele, părul lung, aranjat, cârlionţat, atârnându-i peste guler. MacGonigal mai făcu un pas şi suci Savageul în mână, ridicându-l deasupra umărului. Se năpusti înainte, zdrobind cu patul puştii ceafa bărbatului.

Acesta căzu, însă nu de tot. În timpul căzăturii se răsuci, încercând să se folosească de AR-18, dar MacGonigal mai lovi o dată cu patul puştii, de data asta în plină faţă şi simţi oasele

cedând. Omul se lupta cu AR-18, încercând cu disperare să tragă, dar piedica nu era trasă şi-n confuzia lui, nu-şi dădea seama. MacGonigal îl lovi de mai multe ori până ce individul rămase nemişcat. MacGonigal îl mai lovi o dată. Ochii-i erau larg deschişi, plini de praf. Puşca lui AR-18 zăcea acolo unde o scăpase. MacGonigal îl mai lovi o dată şi încă o dată. Faţa bărbatului era o masă de sânge şi trăsăturile diforme.

MacGonigal se depărtă, împingându-l cu puşca. Dar bărbatul nu se mişcă. MacGonigal se apropie şi îi atinse ochiul drept cu gura puştii. Nici o reacţie. MacGonigal se îndreptă de spate trăgându-şi sufletul, simţind cum i se prelinge transpiraţia la subţiori.

În spatele lui, în jos pe potecă, cineva striga nesigur.

— Tony? Tony? E vreo problemă?

MacGonigal păstră liniştea o clipă. Nesiguranţa celui de-al doilea tip i se părea că cere acţiune. MacGonigal îl auzea urcând cu greu poteca. Se depărtă rapid de locul respectiv, alăturându-i-se lui Susan care-l aştepta cu ochii larg deschişi, după o stâncă.

Omul ce urca, având nevoie de întreaga suflare pentru urcuşul abrupt, încetase să mai strige, dar continua să urce.

MacGonigal înşfacă mâna lui Susan şi ea-l strânse de mână la rândul ei. Se uită la ea. Arăta sălbatică, dar hotărâtă. Pistolul de .22 era strâns ţinut în pumnul ei şi el văzu că piedica era trasă. O strânse încă o dată de mână şi-şi mută atenţia către bărbatul care urca.

Acesta bâjbâia la dreapta şi la stânga, neştiind dacă să continue să urce dealul, sau să se ducă după ajutoare, sau să ignore ce auzise. Se opri într-un loc un minut şi ceva şi apoi strigă din nou.

— Tony? Eşti aici? Eşti bine?

MacGonigal şi Susan nu făceau nici o mişcare. Imediat îl auziră reluându-şi urcuşul. Apăru încet, urcând un şanţ micuţ, de nu mai mult de două picioare, o adevărată potecă spre vârful dealului. Era acelaşi drum pe care venise şi celălalt şi încă vreo câteva zeci de metri îl duceau faţă în faţă cu cadavrul.

MacGonigal aştepta.

Zgomotul produs de înaintarea acestuia se opri brusc. Strigă cu o voce moale.

— Tony?

Neprimind nici un răspuns, mai făcu câţiva paşi.

— Tony?

Aşteptă puţin şi apoi înaintă din nou, oprindu-se brusc. Mult timp nu scoase nici un sunet, apoi ţâşni într-o fugă târşâită, greoaie. Îl auzeau foşnind printre tufişuri. Se opri brusc. Erau atât de aproape de el că-i puteau auzi răsuflarea greoaie.

— Tony?! Oh, Doamne! Iisuse Christoase!

MacGonigal, urmărindu-l pe după colţul stâncii, îl văzu stând în picioare, de parcă ar fi prins rădăcini acolo. Se holba la cadavrul care zăcea la câţiva metri în faţa lui. Omul alergă cei câţiva paşi şi căzu în genunchi, lipindu-şi urechea de pieptul mortului. MacGonigal fu ispitit să-l omoare şi pe acesta, dar îl lăsă în pace.

„Lasă-l pe ăsta, băiete! Oricum o să-l împuşti mai încolo!”

Bărbatul se ridică brusc în picioare, cu o căutătură sălbatică în priviri, cu nările dilatate. Ţinea puşca AR-18 în faţă, ca un fel de talisman. Cercetă sălbatic din ochi împrejurimile, apoi se întoarse şi o rupse la fugă în josul dealului.

MacGonigal îl lăsă să se depărteze vreo sută de metri şi apoi o apucă de mână pe Susan.

— Hai să plecăm de aici, câtă vreme sunt ocupaţi cu el!

Aşa că amândoi trecură repede peste deal. Odată ajunşi de partea cealaltă, continuară să se mişte rapid. După câteva sute de metri, MacGonigal încetini, permiţându-i lui Susan să-l ajungă.

— Acum avem o mică problemă tactică. Începând din acest moment, ei or să îşi concentreze căutările pe partea asta a văii. Dacă am dreptate, probabil or să cerceteze dealul ăsta de-a fir a păr. Aşa că ar fi bine să ne luăm echipamentul şi să plecăm de aici!

— Nu crezi că or să ne găsească? Sunt atât de mulţi!

— Sunt mulţi, într-adevăr! Îndeajuns să cerceteze tot teritoriul, dacă merg sistematic! Dar nu prea au şanse să ne găsească – îi auzim când vin şi ne ferim din calea lor. Dar dacă ne găsesc sacii, va fi al dracului de greu pentru noi.

— Crezi că or să ajungă aşa departe? Tabăra nu e aşa de aproape de locul… de unde am plecat.

— Nu se ştie! Dar cred că or să cerceteze întreg dealul! Poate cuiva îi vine ideea să meargă pe lângă malul abrupt şi stâncos în loc să meargă de-a lungul culmii dealului. Şi dacă fac asta, ar putea da întâmplător peste tabăra noastră.

Grăbiră pasul până ce ajunseră la lespedea proeminentă şi la micul izvor. MacGonigal scoase sacii şi şi-l puse pe al său în spate. Susan şi-l ridică pe al ei şi oftă.

— Nu pot să zic că de abia aştept să-l car!

Îngrijorat, MacGonigal se întoarse spre ea.

— Dacă nu crezi că poţi să-l duci, pot să ţi-l car eu!

— Nu, pot să-l duc! Dar nu-mi va face plăcere.

O ajută să şi-l pună în spate, îi strânse cureaua peste talie, apoi şi-l ridică pe al lui şi-şi legă cureaua.

— Unde mergem, Mac?

— M-am gândit să continuăm să fim înaintea lor, să ne mişcăm paralel cu valea, mergând pe partea asta a dealului. Apoi când ajungem la capăt, o să trecem dincolo şi-o să ne instalăm tabăra nu prea departe de autostradă. Nu cred că va bănui că ne vom ascunde aşa de aproape de autostradă. Odată făcută asta, eu o să mă mişc în continuare, o să. Trec pe partea cealaltă a văii, să văd dacă le pot face ceva necazuri.

Continuară să înainteze, oprindu-se din când în când pentru a asculta dacă îi urmăreşte cineva. Ceva timp, se puteau auzi strigăte şi alte sunete, căci oamenii lui Nazario încercau să-şi coordoneze căutarea, dar după o vreme se împrăştiară, nemairespectând planul.

— Se pare că sunt pe aproape, remarcă MacGonigal, dar o să continuăm aşa cum ne-am programat. Până să ajungem la noul nostru loc de tabără, or să abandoneze cercetarea şi-o vor considera ineficientă.

Continuară prin pădure, MacGonigal în faţă, deschizând drumul, evitând potecile şi mergând prin tufişurile dese. Mult timp merseră în linişte, unul după altul, pentru că desişul nu le permitea să meargă alături. În cele din urmă, terenul încetă să mai fie aşa abrupt, odată ajunşi în vârful dealului lat ca o câmpie, deal ce forma cumpăna apelor Pârâului Bear Pen.

MacGonigal se întoarse spre Sue şi cercetă locurile, căutând un posibil loc pentru tabără. Pământul era destul de plat şi fără pietre, aşa că găsi câteva locuri promiţătoare, dar le respinse pe toate ca fiind prea expuse în special unui raid aerian. Cu toate frunzele copacilor, era totuşi greu de găsit un loc care să fie ascuns vederii aeriene. Până, la urmă găsi ceva, un copac mare atârnând şi împletindu-şi crengile cu ramurile altui copac. Îşi lăsă sacul jos din spate şi păşi sub adăpostul format de cei doi copaci, cel sănătos şi cel căzut.

— Ăsta ar fi un loc bun! Ne-ar feri de blestematul ăla de avion!

Susan era şovăielnică.

— Dar nu e apă aici, Mac! Ultima noastră tabără era mult mai confortabilă decât asta şi era şi apă!

— Evit în mod special pârâiaşele şi izvoarele! Dacă vrei să găseşti pe cineva care se ascunde în pădure, n-ai decât să urmăreşti cursul pârâiaşelor şi al izvoarelor! Oamenii trebuie să aibă apă şi obişnuiesc să-şi instaleze corturile în apropierea surselor de apă. Nu vreau să facem greşeala asta, nu atâta timp cât ne caută indivizii ăia!

Îşi deschise sacul şi scoase un poncho mare şi o lungime de aţă de nylon. Legă strâns aţa de trunchiul copacului căzut şi de cel sănătos, paralel cu pământul, cam la vreo trei picioare înălţime. Aruncă ponchoul peste, trase capetele şi le fixă cu pietre mari, formând un mic cort. Se dădu un pas înapoi şi se uită la ce făcuse.

Copacul căzut şi crengile lui acopereau în întregime ponchoul. Se uită în jur şi găsi un tufiş mare, pe care-l tăie cu cuţitul şi-l fixă între crengile copacului căzut. Susan îl urmări în timp ce el mai tăia câteva tufişuri şi câţiva brebenei şi aranja totul aşa încât ponchoul verde închis era complet acoperit dacă priveai de sus. Când termină, acesta era la fel de greu de remarcat şi de pe pământ.

Scoase izoprenul şi-l întinse în cortul improvizat, apoi desfăcu sacii de dormit.

— O să îi lăsăm să se aerisească. S-ar putea să îi folosim ceva timp şi au nevoie să stea la aer un pic.

Ridică cei doi saci şi îi târî sub acoperişul cortului. În câteva clipe ieşi cu două bidonaşe şi o pungă de plastic.

— Pungă pentru apă, explică el. Întră vreo două galoane. O să ne oprim la un izvor şi o să ne umplem bidoanele până să ne întoarcem. Aşa o să avem destulă apă pentru gătit şi pentru băut.

— Speram să ne şi spălăm! Sunt atât de murdară că nu mă mai suport.

— Şi eu sunt la fel! Dar va trebui să ne obişnuim pentru o perioadă. Nu avem cum să ne încălzim atâta apă pentru o baie, fără să facem focul şi asta e ceva ce nu putem risca! Am un săpun, totuşi şi-o să ne săpunim un pic la izvor. N-o să fie o baie în toată regula, dar decât nimic…

Băgă la loc punga pentru apă în buzunar, îşi agăţă un bidon de curea şi-l dădu pe celălalt lui Susan.

— Acum, o să facem ture pe aici şi-o să vedem dacă le putem pricinui ceva probleme mergând înspre sud. N-or să ştie unde suntem, sau câţi suntem când o să terminăm!

Porniră spre sud, apoi schimbară spre vest. Se aflau în valea apropiată din partea de sud a văii Bear Pen, mergând pe coama dealului care se desfăşura marcând partea de jos a câmpiei principale, chiar sub creastă. Au mers cam o milă înainte ca MacGonigal să comande o pauză. Găsise un loc confortabil pentru odihnă şi scoase câteva batoane de ciocolată pentru micul dejun.

— Nu e chiar delicatesa cea mai selectă, dar prinde bine ca masă de prânz!

Stătură şi-şi mestecară batoanele şi luară câteva înghiţituri de apă din bidoane.

— Îmi doresc să fi luat plita şi ceva cald de mâncare, oftă el. Acum ar fi fost bun chiar şi ceva cald de băut!

Ea îi zâmbi peste bidonaşul de apă.

— Data viitoare când o să mai mergem la picnic. Deocamdată să-l terminăm pe ăsta!

Deodată auziră zgomotul de motor al unui avion care se apropia.

— Auzi şi tu ce aud eu?

El trase cu urechea.

— Mda! Se pare că bătrânul Jarvis câştigă o grămadă de bani din toată povestea asta!

Se ridică şi desfăcu crengile unui cedru larg răsfirat şi-o ascunse pe Susan sub ele, târând şi sacii dedesubt. Aşteptară până ce huruitul motorului crescu. Lungindu-şi gâturile şi trăgând cu coada ochiului printre crengile veşnic verzi, îl văzură trecând peste capetele lor, apoi întorcându-se şi zburând peste Pârâul Bear Pen. Zbură de-a lungul văii, trecând chiar pe deasupra locului unde îşi aşezaseră ei tabăra, apoi virând şi întorcându-se.

— Mac! Crezi că ne-a văzut tabăra?

— Nici pomeneală! Doar mai trec o dată peste vale!

Ca şi când ar fi vrut să îi adeverească vorbele, avionul zbură uşor peste locul respectiv pe drumul de întors, apoi continuă în jos pe vale. Îl pierdură din vedere, dar după sunet îşi dădeau seama că mai completase încă o tură şi se întorcea pentru o alta. De data asta fu complet în afara razei lor vizuale pe tot traseul.

— Se concentrează asupra celeilalte părţi a văii, exact cum speram. Poate cercetează întreaga vale! Cât se uită în direcţia aia putem să plecăm.

Se târâră de sub crengile care îi adăpostiseră şi se îndreptară în direcţia sunetului motorului de avion. După un sfert de milă de

mers, timp în care avionul mai efectuă două ture, îl văzură din nou. Zbura aproape de pământ, pe lângă creasta dealului opus. Aşteptară până îşi termină traseul şi începu un altul, apoi urcară pe coama dealului.

De acolo puteau vedea avionul, dar nu şi ferma. MacGonigal aşteptă până ce avionul trecu iar, apoi o duse pe Susan puţin în josul dealului, căutând un post bun de observaţie.

În timp ce coborau, panta dealului devenea mai puţin abruptă, permiţând o vedere a terenului deschis din valea de dedesubt. Un mic afloriment de pietre cu un buştean căzut, ce atârna precar fiind blocat de doi bolovani mici, le oferea o poziţie bună. Mai sus pe pantă, un stejar falnic se apleca în afară şi le oferea adăpost faţă de avion.

Se aşezară în spatele lui, MacGonigal scoase binoclul şi începu să cerceteze ferma. Nu era nimic de văzut cu ochiul liber, dar cu ajutorul binoclului, MacGonigal prinse mişcări ocazionale ale unor siluete printre copacii de pe dealul opus. Numără trei tipi, dar îşi dădu seama că probabil erau mai mulţi. Se amuză alene cu ideea de a-i ţinti, dar era o lovitură imposibil de lungă pentru o puşcă echipată cu un aşa de slab telescop, la aceşti şapte sau opt sute de metri. Posibil să fi nimerit pe unul dintre ei, asta dacă era norocos, dar era mult mai bine să mai aştepte, să fie sigur.

Timp de o oră sau chiar mai mult cercetarea continuă.. Micul avion Cessna zbura de zor deasupra dealurilor, în josul văii şi iar sus pentru a obţine o privelişte a întregii zone. Încet, cercetarea se îndreptă spre est, spre zona unde-şi instalaseră tabăra şi spre sfârşit avionul descria cercuri largi chiar deasupra locului unde-şi aveau adăpostul acoperit de poncho.

Totuşi MacGonigal ştia că şansele ca tabăra să-i fie descoperită erau aproape inexistente. Aşa că se delectă privind spectacolul prin binoclu, dându-i-l din când în când şi lui Susan.

În cele din urmă, avionul trecu pentru ultima oară şi se îndreptă spre bază. MacGonigal zări mai multe siluete croindu-şi drum peste deal, îndreptându-se spre cabană. Era clar că abandonaseră efortul de a-l găsi pe cel care le ucisese tovarăşul şi că se îndreptau spre adăpost, la fermă. Unul dintre ei cobora în linie dreaptă, fără să se ferească, ca şi când ar fi vrut intenţionat să fie ţinta împuşcăturilor. MacGonigal îşi dezbrăcă pufoaica, o împături cu grijă, făcând-o pernuţă, o aşeză atent pe buşteanul din faţa lui şi-şi sprijini partea din faţă a Savageul pe ea. Luă o poziţie şezândă, cu picioarele nemişcate, umerii încovoiaţi, mâna

stângă ajutând umărul drept în a susţine şi ghida patul puştii şi luă în lunetă silueta în mişcare.

— O să tragi, Mac?

— Dacă tipul îmi oferă o ţintă sigură! Urmăreşte-l prin binoclu. O să ţintesc spre cel din spatele cabanei, cel cu jachetă albastră. Dacă ratez, spune-mi la ce distanţă şi-n ce direcţie.

Ea se concentră, uitându-se prin binoclu.

— Îl văd! E destul de departe.

— Da, să tot fie vreo cinci sute de metri, sau cam aşa ceva. Dar când o să ajungă la marginea pădurii o să fie doar trei sute douăzeci şi cinci de metri şi va fi o ţintă sigură! Nici o creangă sau vreun copăcel mai mic n-or să-mi facă probleme.

Ţinea luneta fixată pe tipul în jachetă albastră.

— Când o să trag, tu să-mi spui unde am nimerit. Să urmăreşti glontele când ridică praful şi să-mi spui imediat, ca să pot să-mi reglez tirul.

— Bine, mă uit. Dar dacă-l loveşti, ce facem?

— Fugim de aici. Ne întoarcem pe unde am venit. Ţine aproape de pământ; eu o să vin după tine, dar puţin mai în spate. Dacă pierzi contactul cu mine, coboară pe partea cealaltă a dealului, spre izvor. Coteşte la stânga, în amonte şi mergi vreo sută de paşi. O să vin şi eu după tine.

Îşi reluă observarea omului în jachetă albastră. Acesta se mişca agonizant de încet, alegându-şi atent drumul în jos pe pantă şi MacGonigal roti luneta astfel încât să îi descopere şi pe ceilalţi. Avea acum vreo cinci în vizor, toţi coborând dealul, dar tot cel în albastru era cel mai aproape şi ăsta era un lucru foarte evident.

Se întoarse la ţinta aleasă mai înainte. Omul era în apropierea lizierei pădurii, MacGonigal fixă ţinta lunetei deasupra capului, calculând astfel un pas mai jos. Vântul adia uşor, atât de uşor încât de abia mişca frunzele. MacGonigal calculă totul, gândindu-se şi la suflarea vântului, dar se hotărî împotrivă. Ţinta rămase fixată şi el aştepta ca omul să ajungă în dreptul ei.

Acum îl vedea în întregime. Ieşise aproape complet dintre copaci, purtându-şi pistolul mitralieră AR-18 de-a latul pieptului. MacGonigal văzu că purta un săculeţ de nylon verde legat la curea cu încărcătoare de rezervă pentru AR-18. Alt încărcător îi umfla buzunarul jachetei.

— Te uiţi?

Ea îi răspunse cu un mârâit, cu limba între dinţi în timp ce se

concentra asupra omului. MacGonigal fixă luneta, trase aer în piept şi ţinti, începând să preseze trăgaciul.

La sunetul împuşcăturii omul căzu ca şi când ar fi fost lovit de fulger.

— L-ai nimerit, Mac!

MacGonigal trăsese deja pârghia, permiţând astfel tubului cartuşului tras să cadă ţiuind uşor printre pietre şi era gata pentru o a doua împuşcătură. Prin lunetă zări un morman de pânză albastră. Roti telescopul căutând altă ţintă. Oamenii de pe deal îngheţaseră parcă, nesiguri de ce se întâmplă. MacGonigal ochi unul îmbrăcat cu o pufoaică lungă, socoti distanţa cam la cinci sute de metri, ridică luneta la un picior deasupra capului şi uşor la dreapta şi apăsă pe trăgaci.

— Unde? N-am văzut! Pe care l-ai împuşcat?

MacGonigal cerceta în continuare. Omul dispăruse. Nu ştia dacă-l nimerise sau nu.

— Pleacă de aici, Sue! Fugi în sus pe deal!

În timp ce ea se ridica, el trase spre un al treilea, de data asta la o distanţă estimată la aproximativ şase sute cincizeci de metri. De data asta văzu unde nimerise glonţul, chiar în dreapta tipului, acoperindu-l de praf şi pietricele. Omul se trânti la pământ, puşca lui AR-18 alunecându-i pe pantă. MacGonigal nu mai aşteptă nici o reacţie. Sări în picioare şi urmând silueta ce dispărea din vedere a lui Susan, alergă în susul pantei. În spatele lui izbucni o bruscă rafală de foc automat, dar nu auzi nici un glonte şuierând pe deasupra capului său. Nici măcar nu aveau cum să se apropie; distanţa era cam de două ori mai mare decât raza efectivă a unei arme de calibrul .223.

Brusc ritmul împuşcăturilor crescu şi o rafală de gloanţe rătăci printre copaci. Cineva trăgea din hambar sau din cabană. Continuă să alerge – era tot foc automat, ca şi celelalte şi nu prea avea cum să-l nimerească. Când ajunse în vârful dealului se aruncă în spatele unui bolovan şi se uită în urmă, prin împrejurimi.

Nu era nici o ţintă în plin după câte vedea, dar era o gură de puşcă la una dintre ferestrele cabanei. Înşfacă Savageul, dar pieptul i se ridica şi se lăsa mult prea repede pentru a-i permite să tragă corect. Aşa că se ascunse în spatele bolovanului şi aşteptă.

Furtuna gloanţelor se pierdu în împuşcături ocazionale. MacGonigal bănuia că şi-au folosit cam toată muniţia. Se uită din

nou pe după bolovan şi văzu că unul sau doi oameni mergeau pe urmele lui în josul dealului. Erau prea departe să îi împuşte, dar îi urmări cu privirea. După câteva minute, apărură şi alţii, încurajaţi de camarazii lor, care începură să coboare la rândul lor. Îl căută pe cel cu jachetă albastră. Acesta zăcea acolo unde căzuse. Îl căută apoi pe cel cu pufoaica lungă. Nu-l văzu. Asta nu dovedea nimic, bineînţeles! Putea fi ascuns, fiind mult prea speriat de moartea apropiată, sau poate chiar uşor rănit.

MacGonigal îşi îndreptă atenţia spre cabană. Nu mai trăgea nimeni, dar prin lunetă zări ceva ce aducea a cap de om. Ridică Savageul şi ţinti. La auzul împuşcăturii, siluetele care coborau dealul fugiră să se adăpostească, unii chiar împroşcând câteva gloanţe prin aer, cu micuţele lor arme de asalt. MacGonigal trase pârghia şi reţinti fereastra. Capul dispăruse. Scrută celelalte ferestre, dar nu mai văzu nici o altă ţintă. Nici pe deal nu se mai mişca nimic.

Stătu liniştit vreo jumătate de oră în timp ce soarele cobora pe cer. Începea să se facă frig şi se gândi că Susan trecea printr-un moment dificil aşteptându-l, neştiind sigur dacă era mort sau nu. În cele din urmă o luă din loc pe furiş şi urcă dealul, coborând pe partea cealaltă.

Aproape că se împiedică de ea. Era pitită în spatele unei încrengături de mărăcini şi se trezi cu carabina îndreptată spre el când încerca să-şi urmeze drumul. Atunci ea coborî puşca.

— Nu eram sigură că eşti tu!

El zâmbi.

— Au fost o grămadă de împuşcături, chiar prea multe, dar tipii ăia n-ar nimeri un taur între coarne de la doi metri! Au ciuruit dealul cu gloanţe şi nici măcar nu s-au apropiat de ţintă! Cred că nici măcar nu-şi dădeau seama că depăşiseră cu mult distanţa la care pot trage armele alea ale lor!

— Te-au urmărit?

— Mă îndoiesc sincer, răspunse el râzând. I-am lăsat să-şi arate bărbăţia după prima mână şi când s-au ridicat şi au început să se deplaseze, iar i-am luat. Cred că aşteaptă acum să se întunece ca să se mişte.

— Câţi crezi că ai doborât?

— Nu prea mulţi. Unul, cu siguranţă – cel în albastru. S-ar putea ca cel de-al doilea în care am tras să aibă ceva zgârieturi. Am tras şi-n cel care am zis eu că e în casă. Nici măcar nu sunt sigur că era om! Poate a fost o perdea, sau ceva de genul ăsta!

— Dar de cel în albastru eşti sigur?

— Da! N-a fost o împuşcătură grea! Şi grăuntele ăla „uşor” de. 150 îi doboară pe loc dacă îi ocheşti bine! Cred că e rănit serios şi chiar dacă nu e mort, e scos din acţiune permanent!

Ea se uită în sus la cerni care se întuneca treptat.

— Cred că ar fi mai bine să ne întoarcem la tabără înainte să se întunece!

— Ai dreptate! Ar cam fi timpul să ne mişcăm!

Îşi scoase bidonul de apă şi-l agită.

— Să nu uităm că trebuie să ne oprim undeva să luăm apă, sau o să fim pe uscat în tabără!

Se deplasară printre copaci, cu armele pregătite, dar relaxaţi.

MacGonigal credea că erau foarte puţine şanse ca oamenii lui Nazario să încerce ceva în acea zi şi această încredere a lui o molipsi şi pe Susan.

— Şi mâine, ce o să facem, Mac?

— La ce-o pica, tot ca azi! Dacă continuă să folosească cabana drept bază de operaţiuni, vor fi ţinte sigure. Vom şti tot timpul unde sunt şi vor fi nevoiţi să ne vâneze. Şi asta o să îi coste scump, o asigură el, balansându-şi Savageul.

Se opriră la un mic izvor şi îşi umplură bidoanele şi burduful pentru apă, întinzând un colţ de eşarfă peste gura izvorului pentru a opri frunzele şi bucăţile de coajă de copac.

Susan se uită le el.

— Credeam că ai adus şi săpunul!

Acesta zâmbi.

— Da, dar va fi o baie rece şi fără prosoape! Bineînţeles, poţi să-mi foloseşti baticul!

Se dezbrăcară tremurând de frig, punându-şi hainele cu grijă într-o parte şi intrară în pârâiaş, pielea făcându-li-se imediat de găină. Se săpuniră şi se spălară reciproc în grabă, apoi fugiră spre haine, uscându-se cât de bine se putea cu bucata de pânză roşie, mult prea mică pentru aşa ceva. Susan se înghesui în MacGonigal, pielea ei rece presându-i-se de a lui. El înfăşură pufoaica în jurul lor şi o cuprinse în braţe, strângând-o tare la piept, încălzindu-se reciproc datorită căldurii emanate de cele două corpuri.

În cele din urmă, tot reci şi la fel de umezi se desprinseră din îmbrăţişare şi se îmbrăcară.

— Brrr! Cred că nu o să mă mai încălzesc niciodată!

— Nici eu! Şi sunt tot ud! Mi s-au udat şi cămaşa şi pantalonii.

Hai să mergem repede de tot, să vedem, poate ne uscăm!

Ţâşniră cu un pas rapid, atât de repede încât Susan trebuia din când în când să alerge ca să ţină pasul cu MacGonigal.

— Mergi un pic mai încet, Mac! Nu vreau să-mi fac alte bătături!

El încetini pasul şi o lăsă să se apropie.

— E plăcut să fac baie cu tine, Sue, dar nu cred că o să repet experienţa asta decât într-un loc cald!

— Asta zici tu! Dar dacă vrei ce cred eu că vrei, o s-o repeţi oricum!

El zâmbi lasciv.

— Dar, iubito, mă grăbesc să ne întoarcem în tabără! Şi la urma urmei, va fi mult mai cald în sacii de dormit!

Dimineaţa celei de-a doua zi era groaznic de friguroasă. MacGonigal se trezi când încă era întuneric şi bâjbâi după haine. Luaseră hainele umede cu ei în sac să se usuce la căldura corpurilor şi acum erau înghesuite la picioarele lor. Pipăi în jur, îşi găsi pantalonii cu lanterna în buzunar, apoi se aşeză pe spate, ridicând sacul cu genunchii, în timp ce se lupta cu hainele să se îmbrace.

— Nu poţi să faci asta fără să bagi aer rece?

— Îmi pare rău, scumpo, dar nu pot. Şi apoi, oricum e timpul să ne trezim! Dacă continuă tot aşa, avionul ăla blestemat o să fie deasupra capetelor noastre imediat, făcând prima tură.

Ieşi din sacul de dormit şi turnă apă într-o oală să pregătească micul dejun. Cât pregăti şi aprinse plita, Susan se îmbrăcă.

— Hainele astea sunt tot ude, Mac!

Desfăcu fermoarul în partea ei a sacului de dormit şi ieşi, căutându-şi bocancii.

— Cum sunt picioarele?

Ea le cercetă.

— Bine, zic eu. Nu mă mai deranjează!

El fixă lanterna pe ele.

— Par în regulă! Crezi că eşti în stare să mergi puţin în dimineaţa asta?

Ea mormăi şi îşi băgă bocancii în picioare, dându-i picioarele ca să îi lege şireturile.

— Cred, dacă n-am încotro! La ce te-ai gândit?

El se concentra asupra şireturilor.

— Ei bine, ieri, prietenul tău Nazario a venit târziu, după ce avionul a plecat. Dacă face la fel şi astăzi, va fi prea o situaţie

mult prea convenabilă ca să o ignorăm. Putem merge paralel cu drumul, peste deal şi să îl aşteptăm.

— La urma urmei, el e forţa care conduce toată tâmpenia asta. Dacă îl avem pe el, cred că restul se va împrăştia, în special dacă le facem felul la tipii care sunt cu el. Asta ar trebui să fie destul de simplu – Scoutul e un vehicul închis, aşa că nu vor putea răspunde prea bine la un atac prin surprindere.

Era prea întuneric pentru a-i citi expresia feţei, dar vocea îi era fermă.

— Crezi că avem vreo şansă? Dacă îl ucidem, probabil îmi voi putea recupera banii fără nici un fel de problemă.

— Da, cred că avem sorţi de izbândă. Asta, dacă vine tot ca ieri.

Apa din micuţa oală fierbea şi MacGonigal întrerupse discuţia pentru a prepara fulgii de ovăz.

— Ştiu că a devenit un mic dejun monoton.

— Nu mă plâng, răspunse ea înghiţind o lingură plină. E bun, asta dacă n-or să fie prea multe zile!

Îşi terminară masa şi-şi luară armele, MacGonigal verificând dacă are burduful cu apă, muniţie de rezervă, batoanele de granola2 pentru micul dejun şi alte câteva lucruri prin buzunare. Luă busola şi şi-o atârnă de gât, la spate. Se întoarse cu spatele spre Susan şi îi indică punctele fluorescente de pe acele şi lateralele busolei.

— Ghidează-te după astea şi n-o să ne pierdem unul de altul în întuneric.

Se deplasau încet, MacGonigal căutând puncte de reper în întuneric, croindu-şi drum printre arbuşti şi oprindu-se frecvent pentru a se asigura că Susan nu l-a pierdut din ochi. Merseră cam o milă şi jumătate în stilul ăsta, când Susan îl strigă.

— Stai puţin, Mac! Mi-a intrat o piatră în bocanc.

Se opri şi aşteptă până ce ea găsi un loc unde să se oprească să-şi scoată bocancul, să-l scuture şi să şi-l pună la loc.

— Vino şi ajută-mă, Mac! N-a ieşit!

Se întoarse şi îi luă bocancul, pipăindu-l în interior, simţind pielea fină uşor umedă.

— Nu e nimic înăuntru.

O ajută să se încalţe la loc.

— Cum e?

— E tot acolo! Chiar deasupra călcâiului, pe interior.

Îşi scoase din nou bocancul şi-l controlă. Nu găsea nici o piatră

şi pielea era foarte fină.

— Poate e ceva, un ţep în şosetă.

Scoase lanterna şi se uită, frecând uşor cu degetul locul pe care i-l arătase ea. Îi scoase şoseta şi se uită.

— E o nouă băşică, dragă! Am descoperit-o înainte să se facă prea mare.

Se opri un timp, gândindu-se.

— La dracu'! N-am luat nimic să punem pe băşică.

— Nu e nimic! Pot să continui! Nu e aşa rău.

MacGonigal îşi frecă bărbia nerasă.

— Ba nu e în regulă! Avem de mers câteva mile şi tot pe atât la întoarcere. Când o să ne întoarcem, o să ai o băşică de toată frumuseţea.

Se hotărî.

— Haide, o să ne întoarcem şi o s-o tratăm.

— A, nu, Mac! protestă ea. Asta e culmea! Suntem vânaţi de criminali, cu un avion pe urmele noastre şi tu vrei să batem tot drumul ăla înapoi în tabără şi asta doar pentru o băşică?! o să se lumineze până să terminăm noi, avionul o să apară; şi... cine ştie ce-o să se mai întâmple?!

— Da, ştiu, răspunse el trăgându-se uşor de barbă. Dar nu ne putem permite să începi să şchiopătezi! Nu ştiu ce dracu' să facem!

— Uite, pot sta aici să te aştept! O să fiu bine, crede-mă! Şi o să fiu în siguranţă aici, ca în oricare altă parte.

El nu zise nimic mult timp.

— Nu-mi place să te laş în mijlocul pădurii. Mama dracului! Ticăloşii ăştia s-ar putea decide să cerceteze şi valea asta!

— Dacă or să facă asta, o să mă ascund de ei, raţionă ea. O să îi aud când vin şi o să mă feresc.

— Da, dar te-ai putea şi rătăci! S-ar putea să te trezeşti hoinărind prin pădure de una singură şi eu la fel, încercând să te găsesc, nici unul dintre noi neavând posibilitatea de a striga sau de a face vreun zgomot. Nu-mi place deloc treaba asta!

— Ne pierdem timpul discutând atâta! Sau hai mai bine să facem aşa: tu să mă duci într-un loc de unde să supraveghez ferma şi eu o să urmăresc tot ce se întâmplă, în timp ce tu încerci să-l prinzi pe Nazario.

El se gândi un pic.

— Tot nu-mi place, Sue! Ce se întâmplă dacă se hotărăsc să urce dealul? Ar însemna să te las într-un loc foarte periculos. La

urma urmei, tu eşti cea pe care o vor şi eu trebuie să te apăr.

— Dacă se apropie prea mult, o să găsesc un loc unde să mă ascund! O să fie bine, Mac! N-am nevoie să mă ţii de mână. Pot să am grijă de mine şi singură!

— Tot nu e o idee bună. Să zicem că te ascunzi de ei. Cum dau apoi de tine?

— Sunt în stare să ajung şi singură la tabără, pe bune că pot! Nu fi aşa de îngrijorat!

El tăcu o vreme.

— Nu sunt prea sigur de asta! Adică, poate poţi să ajungi în tabără, sau poate că nu! Nu cunoşti ţinutul ăsta aşa de bine şi eu special am aşezat tabăra astfel încât să nu poată fi găsită.

— Bine, atunci hai să facem altceva. Dacă trebuie să mă ascund, o să merg în josul râului şi o să găsesc un loc să te aştept. Tot ce ai tu de făcut e să mergi pe firul apei.

Tăcu un pic, apoi continuă.

— E singurul lucru care are sens! Tu singur ai zis că nu pot merge cu tine. Şi dacă ne întoarcem în tabără, o să ratezi planul cu drumul. Nu ne putem fâţâi aiurea prin pădure, nu cu avionul ăsta pe cap! Am putea fi ţinuţi locului toată ziua şi apoi cine ştie ce s-ar mai întâmpla?!

El se gândi la treaba asta.

— O.K.! Rămâne stabilit atunci! Tot nu-mi place, dar se pare că nu avem de ales! Crezi că poţi să ajungi în vârful dealului?

— Bineînţeles! Şi o să fiu atentă şi o să am grijă de mine, poţi fi sigur de asta!

El mormăi ceva în continuare, neîmpăcat cu ideea asta şi o ajută să se ridice în picioare. Se întoarseră şi porniră în susul dealului, urcând panta abruptă într-un întuneric absolut. După vreo jumătate de oră de bâjbâit, ajunseră la pereţii înalţi care îmbrăcau dealul. MacGonigal merse de-a lungul unuia dintre ei până găsi un loc de urcat mai uşor, apoi coborî pe partea cealaltă.

La aproximativ cincizeci de picioare sub peretele abrupt, găsi un copac căzut, ţinut totuşi deasupra pământului de crengile sale. Lăsă puşca deoparte şi rupse câteva ramuri mai mici, făcându-i loc lui Sue sub masa de crengi moarte.

— Ar fi bine să-mi laşi mie binoclul, dacă vrei să urmăresc ce se întâmplă acolo jos!

Fără nici un cuvânt, el îşi scoase husa cu binoclul de după gât şi i-o dădu împreună cu batoanele de granola. Ea le luă şi se

ghemui în ascunzătoarea pe care i-o pregătise. MacGonigal rămase pe loc, nesigur, în timp ce ea se făcea comodă.

— Tot nu-mi place să te las. Eşti sigură că o să fii bine?

— Bineînţeles! O să stau aici, mută ca un şoarece şi o să îi supraveghez. Tu o să te întorci după mine mai târziu. Dacă nu sunt aici, o să fiu pe undeva de-a lungul râului. Şi nu-ţi mai face atâtea griji!

El mai rămase un timp lângă ea, apoi se întoarse şi urcă dealul, agăţându-se de arbuşti şi croindu-şi drum de-a lungul celeilalte părţi a coamei dealului, chiar deasupra liniei formate de pereţii înalţi.

Continuă să meargă cale de vreun kilometru şi jumătate, apoi trecu iar înapoi dealul pe partea pârâului Bear Pen şi începu să coboare spre drumul de acces. Era greu de mers şi era extrem de atent, temându-se că drumul putea fi păzit sau patrulat. În cele din urmă ajunse în fundul văii şi merse paralel cu pârâul vreun sfert de milă, apoi găsi un loc de trecere la poalele unei pante rapide, unde apa era destul de puţin adâncă, dar suficient cât să-i îngreuneze înaintarea. Odată ajuns pe partea cealaltă, se târî înainte, oprindu-se să asculte la fiecare pas.

În sfârşit, satisfăcut că nu era nimeni înjur, răzbi până la drum.

Susan, ghemuită printre crengile copacului doborât care o ţineau închisă, simţea un fior rece şi umed pătrunzând-o. Era prea întuneric să vadă ceva, aşa că începu să se gândească la ce ar putea face odată scăpată de Nazario. Era o grămadă de bani, prea mulţi să îi poată cheltui pe toţi, vreodată. Se gândea la MacGonigal aşteptând să răsară soarele.

Ar trebui oare să şi-l facă partener? Oare ar accepta?

Decise că MacGonigal era un tip simpatic, o persoană complet independentă trăind după propriile sale reguli, căreia nu îi păsa de restul lumii – atâta timp cât nu se amesteca în treburile lui.

Când se băgase prima oară în ascunziş, era atât de întuneric, încât nu-şi putea vedea nici măcar mâna în dreptul feţei. Acum îşi dădu seama că începea să distingă vag de tot crengile din jurul ei. Uitându-se în sus, văzu o uşoară strălucire rozalie pe cer. Aşteptă, uitându-se mereu la strălucirea care creştea. Auzi aproape ca o părere zgomotul unui avion care se apropia.

Întorcându-se după sunet, văzu imediat strălucirea lui, căci razele soarelui luminau avionul. Era la aproximativ două mii de picioare şi cam trei mile depărtare, zburând drept spre ea. Se

întrebă cum arăta oare Jarvis, minunându-se cât de mult putea uri şi cât de mult îi putea fi frică de un om pe care nu-l văzuse până atunci, un om care probabil nici nu ştia care era adevăratul motiv al acestor zboruri.

Cum lumina creştea, încercă să vadă ce se întâmplă în vale, dar ascunzişul ei o restricţiona destul de mult. Rupse câteva crengi. Asta îi permise să se răsucească, dar tot nu putea vedea mare lucru. Copacul căzut, în afara faptului că îi oferea un adăpost excelent, era slab ca post de observaţie. Chiar în josul pantei creştea un pâlc de stejari mici care îi blocau efectiv vederea spre toată ferma, în afară de ţarcul cailor.

Trecu printr-o stare de agitaţie un timp, cât zbură avionul în josul şi susul văii, dar când începu să cerceteze dealul unde era ascunsă fu cât se poate de recunoscătoare pentru adăpost.

Timp de o oră sau mai mult, avionul zbură de-a lungul şi de-a latul văii, câteodată zburând pe sub culmea dealului, de o parte sau de alta. Totuşi faptul de a nu vedea cum mergea vânătoarea de la sol, o deranja la culme. S-ar putea chiar ca ceilalţi să se apropie de locul unde se afla! Şi cu zgomotul constant al avionului, nu îi putea nici măcar auzi!

În sfârşit, pilotul avionului se lăsă păgubaş şi începu să cerceteze dealul de pe partea îndepărtată a văii Bear Pen. Răsuflă uşurată când acesta se îndepărtă, dar curând începu s-o irite că nu putea vedea nimic în vale.

În cele din urmă se hotărî să se mute. Punând binoclul la loc în husă îl agăţă de gât şi apoi, cu carabina în mână ieşi din ascunziş.

La început se simţi speriată, dezgolită sub cerul liber, dar gândi că cei care cercetau solul, abandonaseră dealul ăsta. Acum, când atenţia lor era îndreptată în altă parte, risca mai puţin căutând un loc mai bun de spionaj.

Coborî spre grupul de stejari, dar descoperi că în timp ce dealul convex cobora, ridicătura de pământ ascundea fundul văii. Se ghemui sub stejari şi cercetă panta de sub ea. Era o grămadă de bolovani chiar la marginea ridicăturii de pământ, care i se păru promiţătoare.

Ieşi de sub stejari şi începu să coboare, trecând cu vederea durerea provocată de băşica de la picior.

Fără nici un fel de avertisment, picioarele îi zburară de sub ea şi se trezi rostogolindu-se pe pantă. Carabina îi zbură din mână şi zăngăni în depărtare. Se opri brusc, lovindu-se de trunchiul unui

copac, buşitura punându-i capac.

În timp ce încerca să-şi recapete răsuflarea, văzu o siluetă voinică, într-o jachetă verde închis ridicându-se din spatele unui mănunchi de tufişuri de afine. Ţinea de-a latul pieptului un AR-18.

IX

Ameţită fiind şi neputând să respire, de abia putea înţelege ce se întâmplă. Era vag conştientă că omul fusese acolo de la început, o auzise venind şi o aşteptase să se apropie, apoi îi pusese piedică. Acum el cobora dealul, bocancii mari împrăştiind pietrele şi grohotişurile pădurii. Ameţită îşi aminti de pistolul .22 şi bâjbâi după el, concentrându-se să-l scoată şi să tragă piedica. Dar până să reuşească, el era deja călare pe ea şi în timp ce degetele ei strângeau patul pistolului, el îşi trânti bocancul cu ţinte pe încheietura mâinii, apăsând-o în solul pietros al dealului până ce dădu drumul pistolului.

El îl ridică şi-l puse în buzunarul jachetei, apoi o înhaţă de partea din faţă a pufoaicei şi o trase în picioare. Îşi retrase mâna, dar mişcarea nu mai reuşi s-o perceapă. Mii de luminiţe îi scânteiau în cap. Nu văzuse când, dar îşi dădu seama că o lovise cu dosul palmei sale imense, păroase, peste faţă.

Avea sânge în gură şi capul i se învârtea, dar nu simţi durere după lovitura propriu-zisă.

— Curvă!

Gangsterul o lovi din nou. Un inel greu de aur împodobit cu o piatră mare îi lăsa urme pe faţă după fiecare lovitură. Capul îi vâjâia şi de abia îl auzea înjurând-o.

— A dracu’ curvă! Te-am prins, târâtură nenorocită!

O îmbrânci în josul pantei şi ea căzu, rostogolindu-se şi dându-se de-a dura vreo cincisprezece metri pe panta abruptă a dealului. El era deasupra ei până să se ridice. O smuci ridicând-o în picioare.

— Te-aş omorî chiar aici, dacă n-aş avea alte ordine! mârâi el. Tu şi ticălosul tău de prieten, câte aţi făcut unor oameni de treabă!

Susan era prea şocată şi uluită ca să îi opună rezistenţă, în caz că ar fi fost posibil. Îi înşfacă mâna, sucindu-şi AR-18 peste umăr în acelaşi timp şi o împinse în josul pantei. Picioarele i se mişcară mecanic, dar şi le simţea ca de cauciuc. I se învârtea capul şi simţea cum greaţa pune stăpânire pe ea. Fără nici un fel de

avertisment, vomită – fulgi de ovăz pe jumătate digeraţi şi suc gastric îi ţâşniră din gură. Tipul o împinse departe de el şi ea căzu, chinuindu-se să mai vomite.

— Curvă nenorocită! Jigodie! Împuţita naibii borăşte pe oameni!

Îşi scoase o batistă din buzunar şi şterse pata urât mirositoare de pe jachetă. Susan, uitând parcă totul, se ridică încet, sprijinindu-se pe mâini şi se înălţă în picioare, din gură prelingându-i-se un firicel subţire de spumă. Cel care o prinsese o apucă de gluga pufoaicei şi o zgâlţâi.

— Hai, mişcă, curvă! Nazario o să fie bucuros să te vadă!

Îşi desfăcu jacheta şi o trase într-o parte, descoperind o staţie de emisie-recepţie Motorola într-o husă de piele prinsă de centură. În timp ce Susan se ştergea, el trase antena şi raportă. Ea auzi răspunsul spărgându-se în liniştea lăsată, dar era atât de confuză încât nu reuşi să distingă cuvintele. Bărbatul băgă staţia la loc în husă şi pe jumătate târând-o, pe jumătate cărând-o, o coborî panta.

Sue n-avea de ales, era obligată să-l însoţească. Tipul era voinic ca un urs şi ea nu mai avea pic de forţă. Se împiedica din când în când şi el o smucea sălbatic.

— Uită-te pe unde mergi, curva dracu’! Crezi c-o să te car eu pe tot dealul ăsta?

Capul începu să i se limpezească, dar în timp ce ameţeala primului şoc se stinse, capul începu s-o doară şi buzele şi obrajii îi resimţea de parcă ar fi fost bătute măr de către cineva. Coastele şi mâinile care suferiseră cel mai mult în urma căzăturii tot erau un amestec de dureri. Încercă să gândească, să facă o evaluare a situaţiei, dar realitatea creştea pe măsură ce mintea i se clarifica – nu exista nici o speranţă. Nazario o prinsese şi o va ucide. Dar pentru început, îi va stoarce informaţiile privitoare la bani. Ce avea să îi facă pe urmă, nici măcar nu îndrăznea să îşi dea cu presupusul. Spera că va fi destul de furios sau recunoscător încât s-o ucidă repede, dar ştia mult prea bine că nu va fi aşa.

Pe deasupra era conştientă de prezenţa avionului ce făcea ture. Sunetul motorului era schimbat şi fu surprinsă să vadă cum cobora drept, cu trenul de aterizare deschis, pentru a efectua o aterizare în ţarc. Îl văzu virând deasupra copacilor, coborând uşor şi apoi îl pierdu din vedere când trecu în spatele unui pâlc de copaci înalţi. Cel care o prinsese o împinse cu duritate înainte

şi ea se împletici.

— Mergi, curvă! Mergi pe picioarele tale!

Mângâie uşor patul puştii lui, AR-18.

— Mergi în continuare, scumpete! Şi dacă o să vrei să fugi, chiar te rog! N-o să alerg după tine. O să-ţi găuresc pur şi simplu picioarele.

Sue se împletici mai departe, senzaţia de rău şi de ameţeală punând stăpânire pe ea complet. Simţea gustul sângelui şi al fierii în gură şi întreg corpul trimitea spre creier semnale de durere din diferite zone.

Cum ieşi de sub linia copacilor, văzu avionul Cessna rulând încet prin ţarc. Se opri lângă poartă, elicea încă învârtindu-se şi uşa cabinei deschisă. Trei oameni coborâră şi se depărtară de avion. Motorul prinse din nou putere şi avionul se legănă şi începu să ruleze pe lungimea ţarcului.

Unul din cei trei indivizi îi făcu un semn celui ce era cu ea, acesta deschizându-şi staţia.

— Stai aici, curvo! Nazario vrea mai întâi să plece avionul. Apoi o să aibă timp şi pentru tine!

Susan rămase nemişcată, prea ameţită de şoc, în timp ce avionul ajuns în cealaltă parte a ţarcului viră şi se întoarse huruind. Se ridică de la sol cam pe la jumătatea lungimii poienii şi se înălţă pe deasupra capetelor lor. Sue nici măcar nu-şi ridică ochii să se uite.

În timp ce avionul se îndepărta, răpitorul o bruscă.

— Hai să mergem! Cineva arde de nerăbdare să te vadă!

Merse năucită de-a latul câmpului ce o separa de grup, împiedicându-se, dar fiind prinsă de fiecare dată când era gata să cadă de cel care o însoţea. În timp ce se apropiau, îl văzu pe Nazario ieşind din mijlocul bodyguarzilor. Ochii lui păreau că ard găuri prin ea, ţâşnind ca nişte flăcări din faţa lui oacheşă. Ea se opri la jumătate de duzină de metri în faţa lui, legănându-se ameţită şi cel ce-o adusese îi dădu un brânci care o trimise grămadă la picioarele lui Nazario.

Zăcu acolo, valuri de greaţă asaltând-o. Nazario o împinse cu vârful bocancului.

— Ce s-a întâmplat, scumpo? Nu s-au purtat băieţii frumos cu tine?

Susan se uită la el, văzându-i crudul nas acvilin, buza-i subţire umezindu-se în anticipaţie.

El se aplecă şi o înşfacă de pufoaică, ridicând-o în picioare.

— N-ai nimic să-mi spui?

Ea nu îi răspunse, aşa că el o scutură. Capul i se balansă înainte şi înapoi. Atunci o scutură mai violent, apoi o lovi peste faţă cu dosul palmei. Urechile ei răsunară de forţa loviturii şi ochii i se împăienjeniră. Genunchii i se îndoiră şi se lăsă moale în faţă, el ţinând-o însă strâns. O împinse înapoi, ridicând-o cu o forţă brutală.

— Ce e, curvuştină mult prea serioasă?! Nu-ţi face plăcere compania mea?

O zgâlţâi din nou, apoi o trase înspre el, rânjindu-i batjocoritor în faţă.

— Mda, tu care mă exciţi doar pentru ca să mă refuzi apoi, credeai că eşti prea bună pentru mine, nu-i aşa?! Credeai că poţi să faci orice, că eşti de capul tău, nu?! Ei bine, acum ce mai crezi?

Îi dădu drumul şi ea căzu grămadă la picioarele lui. Se întoarse spre oamenii săi.

— Mutaţi-i fundul în grajd şi legaţi-o!

Aceştia se aplecară şi o înşfăcară, fiecare luând-o de câte un braţ şi o târâră spre grajd, îmbrâncind-o înăuntru. Unul dintre ei o ridică şi o ţinu lângă un stâlp de susţinere al grajdului, în timp ce celălalt luă o bucată de sfoară şi îi smuci braţele la spate, aproape smulgându-i-le din încheieturi. Îi legă mâinile cu sfoară astfel încât să i se întrerupă imediat circulaţia.

Când îi dădură drumul, ea se lăsă în faţă şi începu să alunece uşor spre podea. Cel din faţa ei o prinse de păr şi o smuci în sus. Celălalt mai făcu rost de o a doua bucată de sfoară şi o trecu în jurul corpului, chiar pe sub axile şi o legă de stâlp.

Tocmai atunci intră şi Nazario, urmat de cel care o prinsese şi încă trei alţii. Stătu un pic în faţa ei, apoi scoase un trabuc din buzunar, îi muşcă capătul, îl aprinse şi îi suflă un nor de fum în faţă. Se întoarse spre bodyguarzi.

— De ce mama dracu’ aţi legat-o aşa? Nici măcar nu pot să ajung la sânii ei.

Nemaiaşteptând nici un răspuns, o înşfacă de păr şi îi ridică capul, lipindu-l de stâlp. Se uită drept în ochii ei şi îi suflă iar fum în faţă.

— Mă auzi, domnişoară simandicoasă? Ştii cine sunt?

Ea încuviinţă uşor din cap.

El continuă.

— Tu şi cu mine, avem ceva de discutat, ştii asta?

Sue nu îi răspunse.

— Mi-ai făcut un lucru extrem de împuţit! Ai fugit cu o grămadă de bani.

Îşi scoase trabucul din gură şi se uită feroce la ea, cu muşchii feţei încordaţi.

Puteam suporta multe prostii de-ale tale, toate sclifoselile în ceea ce privea persoana mea, toate principiile tale înalte şi atotcuprinzătoare, dar nimeni nu fură de la Nazario! Aşa că ai dat de dracu', târâtură, concluzionă el, băgând din nou trabucul în gură, buzele acoperindu-i-se de salivă.

Îi înşfacă pufoaica şi încercă să îi deschidă fermoarul.

— La dracu'! De ce aţi legat-o în halul ăsta?

Unul dintre bodyguarzi scoase un cuţit, îl desfăcu şi îi tăie sfoara de susţinere. Susan, nemaifiind susţinută, începu să alunece în jos şi-n faţă. Nazario o apucă de părul lung şi-o trase în sus cu o singură mână în timp ce îi brusca fermoarul de la pufoaică în jos, cu cealaltă mână.

Trase cămaşa de lână şi o deschise dintr-o smucitură, împrăştiind nasturii pe toată podeaua grajdului, apoi îşi băgă mâna între sânii ei, apucând cu degetele sutienul şi smulgându-i-l. Acesta zbură într-o parte şi el apucă un sfârc roz între degetul mic şi arătător.

— E mai bine acum, ticăloaso! Noi doi o să discutăm un pic, dar mai întâi să-mi spui ce ai făcut cu banii mei!

O dădu cu capul de stâlp.

— Ce zici de asta, curvo?!

O dădu din nou cu capul de stâlp, apoi începu să lovească cu dosul palmei, cu podul palmei, smucindu-i capul dintr-o parte în alta. Ea simţea că-şi va pierde cunoştinţa. El continuă să o lovească.

— Anunţă-mă când eşti pregătită să-mi comunici ceva!

Îi dădu drumul la păr şi ea căzu, alunecând în josul stâlpului, ghemuindu-se pe podea.

— La dracu'! A leşinat!

O lovi uşor în coapsă.

— Va trebui să aşteptăm până îşi revine.

Se întoarse spre cel care o capturase.

— Şi cu prietenul ei, ce-ai făcut?

Acesta îşi scutură capul.

— Nu l-am văzut. Era doar ea singură. A trecut chiar pe lângă mine. Am auzit-o venind, m-am ascuns în spatele unor arbuşti şi

am înşfăcat-o.

Nazario lovi peretele cu pumnul.

— Tâmpiţilor! Toţi dobitocii lucrează pentru mine! Tot ce aveai de făcut era să mai aştepţi un minut şi îi prindeai pe amândoi!

Omul se dădu cu un pas înapoi, dar răspunse sfidător.

— El nu era acolo! Ce trebuia mă rog să fac, să-l scot din iarbă verde?!

Nazario îşi aruncă trabucul furios.

— Nu te pune cu mine! Proşti, tâmpiţi ce sunteţi! L-aţi lăsat pe ticălos să vă sleiască de puteri, să tragă în voi până vă ia dracu' şi acum tu-mi spui că nici măcar nu l-ai zărit când ai înşfăcat fata?! — Ticălosul naibii, era mai mult ca sigur pe acolo, pe undeva!

Ei bine, n-a fost, ripostă posac omul. Şi chiar dacă a fost, n-a făcut nimic când am prins tipa. Poate s-a retras!

— Retras, zici?! Pe dracu' retras! Javra aia nenorocită e pe undeva prin apropiere cu puşca aia nenorocită a lui şi atâta timp cât stăm aici, suntem ca peştii pe uscat!

Însoţitorii lui se foiră neliniştiţi. În cele din urmă, unul dintre ei luă cuvântul.

— Totul e în regulă, domnule Nazario! Avem tipa şi el nu mai poate face nimic! Poate să şi putrezească în dealurile alea nenorocite, dar nu poate face nimic!

Nazario se întoarse ca o fiară spre el.

— Nu poate să facă nimic?! Unde mama naibii ai fost ieri? Ticălosul ăla mi-a împuşcat unul din cei mai buni oameni – jigodia naibii era să mă împuşte şi pe mine! Şi apoi, îmi pocneşte un om în cap şi mai împuşcă încă doi şi tu zici că nu poate să facă nimic?! Ai văzut de la ce distanţă trăgea? Iisuse, să tot fie o milă! Vrei să stai în câmp deschis şi să-l laşi să încerce o împuşcătură pe tine?

Tipul încercă să-l calmeze.

— Acum, domnule Nazario, nu ne poate face nimic. O să „lucrăm" cu tipa toată ziua şi când o să se întunece, o să plecăm şi cam asta e tot! Nu vom avea nici o problemă!

— Nu vom avea nici o problemă! Deja avem! Şi să fiu eu al dracu' dacă plec de aici fără să i-o plătesc ticălosului! Nimeni numi împuşcă oamenii aşa cum a făcut el! Rămânem prin preajmă până ce-l prindem şi pe el!

Un altul se apropie.

— Domnule Nazario, asta n-ar fi o idee prea bună! Adică, aşa

cum aţi zis şi dumneavoastră, tipul e periculos... şi am făcut deja prea mult zgomot pe aici. S-ar putea ca poliţia, sau FBI-ul, sau oricine altcineva să ne pice pe cap oricând! Poate... poate ar trebui să ne mulţumim cu fata şi să plecăm... aţi putea trimite pe cineva mai târziu să se ocupe şi de tip.

Faţa lui Nazario se înroşi intens, muşchii gâtului umflându-se la maxim...

— Trenţe, asta sunteţi? O adunătură de încurcă-lume, de laşi, gioarse de oameni! Aţi făcut pe voi de frică din cauza ticălosului ăla şi vă sperie o mână de poliţişti din fundul pădurii!

Împroşca cu scuipat în toate părţile. Se roti în faţa a doi indivizi care se re trăseseră din faţa izbucnirii lui de furie.

— Rahaţi fricoşi! O să-l prindem pe nenorocitul ăla şi nici să nu aud vorbă de plecare până nu-l prindem!

Se întoarse din nou şi ajunse în faţa unuia dintre body guarzi.

— Şi cum, mă rog, crezi tu că putem pleca de aici, cretinule?! Am lăsat maşinile alea nenorocite la motel şi la aerodrom. Asta a fost ideea ta minunată!

Omul căută să se apere.

— Numai puţin, domnule Nazario, aţi fost de acord ca nu puteam lăsa maşinile pe drum, unde cineva le-ar fi putut găsi şi deveni suspicios, sau prietenul ăla al ei, ar fi dat peste ele şi ar mai fi pus vreo bombă de-aia de-a lui! Aţi fost de acord!

Nazario dădu un pumn cu toată forţa în peretele grajdului.

— Tâmpiţi! Cretini! Dobitoci!

Omul încercă să-l calmeze.

— Domnule Nazario, ne putem ocupa de ea astăzi. Nici măcar nu trebuie să ieşim din grajd. Şi la noapte putem pleca. E cam mult de mers, dar o să reuşim.

— Mult de mers, scuipă scârbit cuvintele Nazario. Trebuia să te gândeşti la asta înainte ca avionul să decoleze, cretinule!

Omul îşi înghiţi cuvintele. Nazario se uită încrâncenat la el.

— Nu te uita aşa! Dacă ai ceva de spus, spune pe faţă!

Dar omul tăcu. Nazario se întoarse şi se încruntă la ceilalţi, uitându-se urât la fiecare în parte.

— Dar voi, tâmpiţilor, aveţi ceva de comentat?!

Aceştia rămaseră muţi. Se întoarse iar spre primul individ.

— Bine, dobitocilor. Mai întâi îl prindem şi pe nenorocit şi apoi tu o să te duci să aduci maşina. Ai înţeles?

Se duse spre uşa grajdului şi începu să se uite la dealuri.

— Ticălosul ăla e pe acolo pe undeva acuma. Probabil se uită

chiar în gura noastră.

Se întoarse.

— O.K. Are vreunul dintre voi, idioţilor vreo idee cum să-l prindem?

Se uită de la unul la celălalt.

— Cretini, murmură el. Pur şi simplu dobitoci! Nici măcar unul singur cu ceva creier în tărtăcuţa aia idioată!

Îşi clătină capul şi mai scoase un trabuc din buzunar, muşcându-i capătul şi scuipând restul de tutun în direcţia generală a publicului său.

— O.K. Avem un lucru bun, avem momeala, zise el şi gesticulând arătă spre forma ghemuită a lui Susan. O avem pe ea. Duceţi curva asta afară şi legaţi-o undeva în curte, s-o poată vedea.

Tăcu şi repezi trabucul răutăcios spre bodyguardul cu care se certase mai devreme.

— Tu s-o duci! Dacă e să fie împuşcat cineva, nu vreau să fie unul cu creier.

Respectivul îşi scoase din nou cuţitul, se aplecă şi îi tăie legăturile. Braţele ei căzură moi pe podeaua grajdului. Tipul păşi peste ea înspre locul unde era agăţat într-un cui un colac de sârmă împletită. Luă două lungimi din încurcătura de sârmă, apoi o smuci pe Susan în picioare. Ea se lăsă în jos pe el, cu pufoaica şi cămaşa desfăcute, cu sânii ei mici şi obraznici expuşi. Omul se uită la ei.

— Poate ne distrăm un pic cu ea, mai întâi!

Nazario trase un ultim fum din cel de-al doilea trabuc şi-l aruncă.

— O să fie timp destul pentru, asta! După ce îi prindem şi prietenul! Şi după ce termin eu cu ea, zise el şi scuipă pe podea. Domnişorica aia afurisită o să-mi spună unde sunt banii. Apoi ea şi cu mine, o să ne distrăm un pic. Şi abia apoi o puteţi avea şi voi! Omul ezită.

— Dar dacă prietenul ei ar şti că i-o tragem aici înăuntru, ar ieşi din ascunzişuri.

Nazario se uită interogativ către tip.

— Şi de unde mă rog o să ştie el asta, dobitocule? Crezi că vede prin pereţi?!

Omul clipi şi se bâlbâi o clipă. Nazario i-o tăie scurt.

— Nu, cretinule, zise el sarcastic. Tu te-ai gândit la toate. Tot ce ai de făcut acum e s-o legi într-un loc unde poate s-o vadă şi

să i-o tragi în timp ce el se uită. De ce oare nu faci asta?! Şi poate mă va scuti de grija de a scăpa de tine!

Se întoarse spre Susan care zăcea grămadă acolo unde o lăsaseră şi-o înghionti cu piciorul.

— Hai, odată! Luaţi-o de aici!

Gangsterul o ridică în picioare – faţa ei ardea de ruşine. Susan reuşi cumva să-şi simtă picioarele şi să fie capabilă să stea prin propriile ei puteri. Omul îi trase mâinile la spate şi începu să le lege cu sârma împletită. Deodată fii întrerupt de un ţipăt neclar înăbuşit. Se întoarse să se uite şi-o scăpă din prinsoare.

— Ticălosul naibii! Fir-ar al dracului de grajd! A luat foc!

Susan, în continuare doar parţial conştientă de ceea ce se întâmpla, se uită în aceeaşi direcţie. Un fum gros, alburiu se răspândea din fân. În timp ce se uita, neînţelegând nimic, întreaga stivă de baloturi depozitate pe podeaua de la parter a grajdului erupse într-o vâlvătaie imensă. Se dădu înapoi involuntar, împleticindu-se de unul dintre cei care o ţineau prizonieră; acesta îi dădu un brânci ce o trânti la pământ.

Zăcea acum pe podea, scuturându-şi capul, cunoştinţa revenindu-i. Auzi împuşcături confuze şi tropăituri de picioare, căci oamenii lui Nazario încercau cu disperare să fugă din grajd. Îşi dădu seama că unul dintre ei fusese de gardă în pod şi că acum era prins acolo. Ceilalţi încercau să stingă focul, o sarcină imposibilă, apoi îşi îndemnară camaradul să sară. Erau cam cincizeci de picioare şi omul dădea înapoi, chiar dacă acum întreg grajdul nu era decât un imens rug cuprins de flăcări.

Brusc îşi dădu seama că nimeni n-o păzea. Cu un deosebit efort se ridică în picioare şi împleticindu-se trecu de colţul clădirii în flăcări. În faţa ei se ridica adăpostul tractorului. Ceva îi spunea că dacă ar fi putut ajunge sub acoperişul acestuia, ar fi fost în siguranţă.

Îşi adună ultimele forţe, cerându-i corpului ei amorţit resurse ce depăşeau cu mult capacitatea sa. În spatele ei, tonul celor care strigau se schimbă. Nu putea spune cu exactitate ce strigau, dar deodată un glonte vâjâi pe deasupra capului ei. Nu îi păsa. Merse în continuare, împleticindu-se. Mai multe împuşcături, o adevărată ploaie de împuşcături se abătea asupra ei. Pământul sărea în jurul ei, lovindu-i gleznele şi picioarele cu pietre. Ea continuă. Uşa adăpostului era aşa aproape! Dacă ajungea până acolo, totul ar fi fost în regulă! Nu mai erau decât vreo câţiva paşi.

Când ajunse la uşă, văzu lemnul trosnind şi sărind aşchii, în timp ce gloanţele muşcau din el. Se aruncă în uşă şi se prăbuşi înăuntru. Odată intrată, se lipi de tractor, simţind răceala metalului pe corpul ei. Căzu pe podea. Mai multe gloanţe şuierau prin adăpost. Nu avusese dreptate. Nu le rămânea decât să vină şi să o ia de aici. Îşi ridică capul şi se uită la uşa parţial deschisă.

*

MacGonigal cercetă urmele de pe drum, folosindu-se de lumina slabă, roşie, acoperind-o cu pufoaica desfăcută. Nu erau urme proaspete, doar semnele traficului de ieri, acele de gheaţă întărindu-se pe marginile urmelor. Merse un pic în susul drumului şi se postă într-o curbă periculoasă astfel încât să poată doborî la o mare distanţă în linie dreaptă de vreo sută cincizeci de metri. Se aşeză confortabil în spatele unei grămezi de bolovani şi aşteptă.

N-ar fi fost deloc greu! Vehiculul constituia o ţintă uşoară şi gloanţele .308 l-ar fi sfâşiat de la un capăt la altul. Îşi recapitulă planul: întâi şoferul, oricine ar fi fost; apoi Nazario, dacă-l putea recunoaşte. Dacă nu, desfăşura o ploaie de gloanţe asupra Scoutului, la distanţe mici, apoi reîncărca şi aştepta să vadă dacă există vreun supravieţuitor.

Bineînţeles, ar mai fi şi cei de la fermă! Dar MacGonigal se îndoia că aceştia ar fi fost atât de nerăbdători să vină zor nevoie la auzul împuşcăturilor. Probabil vor suspecta vreo capcană. Se gândi la asta. Cel mai bun drum de plecare era să rămână pe partea asta a pârâului Bear Pen şi să meargă înapoi paralel cu drumul de acces. Asta îl plasa într-o poziţie bună pentru a ataca prin surprindere pe unul sau pe altul care ar fi apărut pe drum.

Şi dacă nu veneau?! se gândi la asta. N-aveau cum să vină înainte să-şi termine treaba cu Nazario. În cazul ăsta, tot ce avea de făcut era să rămână acolo în perfectă linişte. Ei erau nişte amatori, cel puţin pentru jocul lui şi dovediseră asta cu vârf şi îndesat, spre deplina lui satisfacţie.

Auzul împuşcăturilor şi vederea rămăşiţelor Scoutului, le-ar atrage atenţia complet. Nu erau genul de oameni care să-şi acopere flancurile şi să formeze ariergarda, în caz de confuzie.

Ar fi obţinut un rezultat bun dacă i-ar lăsa să treacă pur şi simplu pe lângă el şi apoi ori să fugă, ori să tragă asupra lor din spate.

Reluă iar planul, selectându-şi drumul de retragere şi posibilele locuri pentru ambuscade de-a lungul drumului. Îşi

verifică muniţia; un încărcător în Savage, trei rezerve şi două cutii de douăzeci de cartuşe în buzunarele jeanşilor. Se sprijini cu spatele de trunchiul unui pin cu o coajă tare şi aşteptă.

Avea mult de stat, dar ştia că va merita. Îşi recită poeme, începu chiar să cânte diferite cântece dificile de cimpoi în minte şi-şi găsi ocupaţii mentale, luptându-se cu plictiseala şi dorinţa de a se mişca, de a se întinde.

Când cerul începu să se lumineze, zâmbi de unul singur. Dacă-şi urmau tiparul, avionul trebuia să se ridice imediat. Or să caute ceva vreme, poate două ore sau chiar mai mult, apoi avionul o să plece şi trei sferturi de ceas mai târziu, mai mult sau mai puţin, Nazario şi bodyguarzii lui vor intra în zona periculoasă.

Se gândi scurt la Susan, dar era în siguranţă. Se asigurase că era bine adăpostită şi îi lăsase batoanele granola şi puţinul confort ce-l avea. În câteva ore, dacă norocul era de partea lui, se putea duce s-o ia şi să îi spună că totul s-a terminat.

Chiar la timp, avionul apăru, huruind de-a lungul şi de-a latul văii. Din poziţia sa ghemuită îi era greu să-l urmărească, dar din când în când reuşi să-l zărească, întorcându-şi capul. Era tentat să se deplaseze să caute alt loc pentru a vedea mai bine, ştiind că mai era mult până să plece avionul şi să apară prada sa, dar rezistă tentaţiei.

Stătu nemişcat, încordându-şi şi relaxându-şi muşchii pentru a simţi o cât de mică uşurare. Când sunetul motorului se schimbă, nu-şi dădu seama imediat de semnificaţie. Brusc, realiză.

„La dracu’, prea multă deşteptăciune îţi dăunează, MacGonigal! Nu mai vin deloc pe drum! De ce oare nu te-oi fi gândit şi la asta?!”

Se ridică cu grijă din ascunziş, întinzându-şi mădularele dureroase, în timp ce cântărea în minte această schimbare a datelor problemei. Şi cu cât se gândea mai mult, cu atât îşi dădea seama că cel mai bun lucru pe care-l putea face era să-şi urmeze planul iniţial, cel ce urmărea atacul prin surprindere. Va urca valea prin pădure, ieşind în apropierea cabanei. Avionul probabil distrăgându-i, el se va putea apropia destul de mult. Posibil să aibă şansa să încerce ceva cu Nazario chiar lângă cabană; nu era tipul de om care să se târască prin tufişuri alături de gorilele lui. De asemeni, ar fi înţelept să încerce ceva şi-n partea de jos a văii, îndepărtându-i de locul unde-l aştepta Susan.

Urcă dealul, urmând lespezile de deasupra drumului, din când

în când trântindu-se la pământ în locurile de unde putea vedea mai bine drumul şi căutând maşini parcate.

Să tot fi mers vreo jumătate de milă când auzi motorul avionului pregătindu-se pentru decolare. Se adăposti şi aşteptă să treacă pe deasupra lui şi-l urmări virând şi îndreptându-se în direcţia aerodromului. Rămase nemişcat în timp ce zumzetul avionului se stinse.

„Trebuie să se fi întâmplat ceva din moment ce au trimis avionul aşa de curând! Ar fi bine să mă duc undeva de unde să văd ce se întâmplă."

În cele din urmă, ajunse într-un loc deasupra cascadei, de unde putea vedea atât cabana, cât şi ultima cotitură de la capătul drumului. Nici acolo nu era nici un vehicul, cu posibila excepţie a propriei sale furgonete în adăpost.

Se gândi la asta. „Probabil le-au scos de aici ieri! Cei mai mulţi dintre ei trebuie să fi dormit la fermă. Nazario n-ar fi riscat să aterizeze, dacă nu avea pe cineva la sol care să îi asigure pază. Asta înseamnă că şi ei aveau pregătite ceva atacuri surpriză."

Rămase pe loc, cercetând ferma. Regretă că-şi lăsase binoclul la Susan. Stătu nemişcat, examinând foarte atent ferma. Nu se mişca nimic. Nazario şi bodyguarzii lui înseamnă că se aflau în cabană. Cercetă îndeaproape uşile şi ferestrele, dorindu-şi din nou să fi avut binoclul. Prin telescopul de doi şi jumătate examină ferestrele şi deschizătura aceea unde fusese uşa, dar nu văzu nimic.

Afundat fiind în cercetarea cabanei, fu aproape o pură întâmplare că văzu aburul acela de deasupra acoperişului grajdului, îl încurcă un pic, apoi îşi dădu seama.

„La dracu', se gândi el, au reuşit până la urmă. Mi-au dat foc la grajd!"

Apoi îşi dădu seama că asta putea fi şansa pe care o aşteptase. Pentru că focul îl scotea afară pe Nazario, în câmp deschis.

Se uită îndeaproape şi văzu o perdea de flăcări apărând brusc în platforma de încărcare. În orice clipă, oricine era înăuntru va ţâşni afară!

Îşi pregăti Savageul, apoi îl coborî. Ar fi fost o distanţă prea mare şi nu voia să îi avertizeze pe cei din cabană. Îi va lăsa să creadă în continuare că pot ieşi din adăposturi în siguranţă. Îşi continuă pânda şi remarcă un grup de indivizi ţâşnind din grajdul în flăcări. Îi numără. Erau şase. Unul dintre ei se împiedică şi

căzu grămadă la pământ. Probabil din cauza inhalării a prea mult fum. Asta înseamnă că avea cu unul mai puţin pentru care să-şi facă probleme. Ceilalţi ignorară silueta căzută şi păreau că strigă la cineva din pod. Excelent. Propria lor stupiditate se pare că va avea grijă şi de celălalt.

O mişcare bruscă îi atrase atenţia. Silueta care căzuse se ridicase şi se depărta de ceilalţi. Se uită înapoi la cei din jurul grajdului, apoi se întoarse la silueta ce se împleticea. Era ceva ciudat în legătură cu aceasta. Fixă telescopul pe silueta ce alerga şi realiză şocat că era Susan.

Înainte să-şi revină din uimire, unul din oamenii de sub platforma de încărcare, o descoperise. Văzu arme scoase la iveală. Era o distanţă mare, cam cinci sute de metri, nici mai mult nici mai puţin, dar nu ezită. Fixă Savageul şi trase un foc scurt, ţintind cam la un picior deasupra grupului de bandiţi.

Nu văzu impactul, dar trase pârghia şi ochi din nou, apoi din nou, de data asta mai jos. Una dintre siluete săltă puţin în aer, apoi văzu cel de-al treilea glonte împroşcând praf cam la un yard în fata lor.

Indiviza se împrăştiară. O avea în minte pe Susan, dar nu îndrăznea să se uite după ea. Tot ce trebuia să facă era s-o acopere, să tragă cât putea de repede, să îi ţină preocupaţi până ce ea avea să fie în siguranţă. Trase încă o dată şi încă o dată, scotocindu-se de un încărcător nou.

În timp ce încărca, o văzu ajungând la clădirea. Unde ţinea tractorul. Îşi îndreptă atenţia spre cei din jurul grajdului. Alergau acum, unii spre magazie, alţii spre cabană. Ţinti spre cel mai apropiat de magazia unde era tractorul, fixă luneta deasupra capului omului şi trase, repoziţionând luneta la timp pentru a-l vedea căzând. Ceilalţi cotiră şi fugiră spre cabană. Mai trase câteva focuri, văzu cum zboară pământul în urma ultimului om, apoi îşi schimbă ţinta spre uşa cabanei, aşteptând.

Era vag conştient de silueta care sărise din podul grajdului, dar o ignoră. Ultimul din grupul celor care o fugăriseră pe Susan era deja pe terasă. MacGonigal trase, apoi îşi îndreptă rapid puşca şi-l ochi pe cel care sărise din pod. Rată, trase pârghia şi ochi din nou. Omul se clătină, căzu, se ridică iarăşi în picioare, apoi se prăbuşi, căci MacGonigal trăsese iar. Rămase inert.

Se întoarse şi cercetă priveliştea. Omul de pe verandă era prăbuşit în dreptul uşii, încercând să se târască cu ajutorul mâinilor. MacGonigal trase din nou, apoi se blestemă singur.

„Puteai să mai aştepţi, băiete! Unul dintre ticăloşi ar fi ieşit sigur să-l ajute şi atunci ai fi avut doi dintr-o lovitură!”

Se uită din nou. Trei erau căzuţi unul lângă magazie, unul la jumătatea drumului spre cabană şi unul zăcea pe verandă. Nici unul din ei nu mai mişca.

„Trei din şase! Nu e rău deloc, dar nici bine”, îşi reaminti el.

Asta însemna pe puţin trei în cabană. Îi putea ţine acolo atâta timp cât era lumină, dar la lăsarea întunericului era o cu totul altă poveste!

O rafală de împuşcături izbucni din cabană, îndreptată la întâmplare înspre deal.

„Foc automat, se gândi el dispreţuitor. Nu mai învaţă odată!”

Văzu strălucirea unei guri de puşcă în timp ce cel care trăgea, mitralia panta. Când focul încetă, ţinti cu grijă spre fereastră, în timp ce omul îşi schimba încărcătorul. Când împuşcăturile se reluară, el trase cu mare atenţie un foc. Împuşcăturile se opriră.

— Cretini idioţi! zbiera Nazario şi dădea cu pumnul în peretele cabanei. Tot ce au de făcut e să se uite după ticălosul ăsta şi ce fac ei?! Dau foc la grajdul ăla nenorocit!

Cei doi complici ai lui, ghemuiţi lângă perete, cercetând cu precauţie linia dealului de deasupra lor îşi ţineau puştile AR-18 pregătite. Podeaua în jurul fiecăruia dintre ei era plină de tuburile goale ale cartuşelor.

— Fir-ar al dracu’ de ticălos! Nemernicul dracului! Mi-a omorât *trei* oameni de încredere!

Nazario făcea efectiv spume la gură, plimbându-se turbat în sus şi-n jos prin cabană. Ultimii doi supravieţuitori dintre gorilele lui se făcură mici de frică, atât faţă de el cât şi de cel care trăgea în ei de sus de pe deal. Deodată se opri.

— Curva aia nenorocită a fugit! Cine trebuia s-o păzească? întrebă Nazario şi se întoarse spre unul dintre cei doi, arătându-l cu degetul de parcă ar fi avut o armă în locul lui. Tu, ticălos netrebnic! Tu ai lăsat-o… în mă-ta să scape!

Omul acuzat îşi ridică o mână, ca şi când ar fi vrut să se protejeze.

— Nu eu. Domnule Nazario! A fost… a fost…

Nu mai apucă să termine. Nazario sări la el, lovindu-l în plină faţă. Omul căzu, strângându-se ca o minge pe podea.

— A dracu’ jigodie încurcă-lume! Al naibii afurisit mizerabil!

Nazario îl lovi cu putere pe omul ce zăcea pe podea. Se

întoarse brusc spre celălalt care se ghemui şi se îndepărtă de el. Nazario se întoarse iar şi-l lovi în continuare pe cel căzut.

— Mizerabilul! Javră nenorocită! Tu şi nemernicul celălalt care a dat foc la grajd! Dobitocilor! Cretinilor!

Îl lovea încontinuu. Se opri la un moment dat şi cu un efort vizibil îşi reveni. Faţa îi era toată marmorată, injectată de sânge şi respira gâfâit, dar se controlă.

— O.K.! Ticălosul ăla e pe acolo pe undeva cu puşca aia a lui. Iată ce-o să facem!

Îl împinse pe cel care era cu faţa în jos cu piciorul, forţându-l să adopte o poziţie şezândă. Nasul acestuia era spart şi sângele îi ţâşnea, prelingându-i se pe cămaşă. Se ţinea de o parte, căci coastele îi erau rupte.

— Curva aia n-are cum să ajungă departe. E pe aici pe undeva. Ticălosul ăla va trebui să vină s-o ia. Tot ce avem, de făcut e să-l aşteptăm.

Făcu o pauză, timp în care se uită prin cabană.

— Tu, ocupă-te de geamurile din faţă, zise el gesticulând spre cel care era ghemuit lângă uşă şi tu de cele din spate! Eu mă duc sus să le supraveghez pe cele de acolo.

Se întoarse şi începu să urce scările spre mansardă, în timp ce ceilalţi doi îl urmăreau. La capătul scărilor se întoarse şi se uită în jos la ei.

— Când apare nenorocitul ăla, să-l ciuruiţi bine de tot!

Făcu o scurtă pauză, după care continuă:

— Şi momâile naibii, v-aş sfătui să nu rataţi!

MacGonigal aştepta, urmărind şi recapitulând situaţia. Cu o mare neplăcere îşi dădu seama că evaluarea lui iniţială fusese corectă. Ei puteau aştepta confortabil în spatele pereţilor de bârne groase lăsarea întunericului. El n-avea cum să ajungă la Susan, ea nu avea cum să iasă de acolo fără să fie văzută. După felul în care fugea, el era sigur că nu va fi în stare sub nici o formă să scape în întuneric. Or să aştepte să se facă întuneric, apoi or să iasă în siguranţă şi o vor prinde.

Se gândi îndelung. Trebuia să existe vreo soluţie, ceva ce putea face, dar se pare că nu găsea nimic. Îl aveau la mână! El putea fugi şi sigur ar fi reuşit, dar ei o aveau pe Sue. Ar putea să încerce să îi intercepteze în întuneric, să îi prindă când vor încerca să fugă cu ea, dar ar fi fost riscant! Prea riscant, îşi dădu seama. Atâta timp cât o aveau pe Sue, el era neajutorat.

Poate ar fi putut să coboare când se făcea întuneric şi să îi prindă când încercau să iasă din cabană. Se gândi la asta. N-ar fi mers! Până să se întunece într-atât încât să îi permită să coboare, ar fi fost destul de întuneric şi pentru ei. Şi în întuneric, la distanţă mică, ei ar avea toate avantajele. Singura dată când rafala de gloanţe de mitralieră reprezenta un avantaj era la distanţă mică, când era prea întuneric să vezi ţinta!

„Nu renunţa, MacGonigal! se statuia singur. Trebuie să existe o cale! Ai toată ziua să te gândeşti!”

Dar un sentiment deprimant îi spunea că se înşela. Nu mai exista nici o soluţie. Ei aveau toate atuurile. Tot ce aveau ei de făcut era să aştepte.

În magazia tractorului, Sue aştepta, sprijinită fără speranţă de una din roţile mari din spate, să vină s-o ia. Împuşcăturile încetaseră şi asta însemna că se apropiau, înconjurând magazia ca să fie siguri.

Aşteptă mult timp, o moleşeală ciudată punând stăpânire pe ea. Totuşi, ei nu veneau! În cele din urmă se ridică şi se târî spre uşă. Prin deschizătură văzu un om zăcând inert, o băltoacă imensă de sânge lăţindu-se în jurul lui. Un sentiment sălbatic de satisfacţie o înfioră.

Deci, îşi împuşcaseră unul din oamenii lor!

Apoi îşi dădu seama că asta nu conta prea mult, pentru că erau destui rămaşi, suficienţi pentru a face tot ce vor. Se aşeză pe podeaua prăfuită şi aşteptă, dar nimeni nu veni!

În cele din urmă. Începu să se întrebe, reluând în minte evenimentele confuze, ale evadării ei, încercând să aranjeze lucrurile. Îşi aminti fuga nebună spre magazie, rafala de gloanţe. I se păru că-şi aminteşte că a auzit şi altceva, împuşcături mai dure, explodând din când în când printre rafalele dese de mitralieră. Inima îi tresări.

„Trebuia să fie Mac! Înseamnă că e pe aici pe undeva!”

Se prăvăli la podea, lacrimile ţâşnindu-i din ochi fără să le mai poată stăpâni. Mac era aici şi va veni s-o salveze!

Stătu aşa mult timp, apoi se adună şi se ridică, mişcându-se cu greu. Îşi strânse cămaşa ruptă în jurul ei şi îşi încheie „pufoaica” tremurând. Fuseseră atât de aproape, dar Mac era aici acum! Mac o va salva!

Se plimbă prin magazie, observând uşoare gene de lumină pătrunzând printre crăpăturile pereţilor. Îşi lipi ochiul de una

dintre crăpături şi se uită afară. Cabana era la mică distanţă şi remarcă o siluetă la una dintre ferestre.

Deci, acolo erau! Mac îi ţinea închişi în cabană. Nu puteau ieşi, nu puteau trece de Mac şi puşca lui!

Merse pe lângă pereţi, uitându-se afară. Văzu un om căzut pe undeva între grajd şi cabană şi un altul zăcând pe verandă, jumătate înăuntru şi jumătate afară. Simţi o emoţie puternică.

„Mac a omorât deja trei dintre ei! O să-i omoare pe toţi şi adânci totul se va termina!”

Se mai plimbă prin magazie, apoi deodată îşi aminti! Ei ascunseseră arme în toate clădirile adiacente! Se căţără pe masa de tâmplărie şi pipăi prin streaşină. Dădu peste un obiect solid. Îl dădu jos. Era cutia cimpoiului lui Mac. O puse deoparte şi continuă căutarea. De data asta avu succes: o puşcă lungă cu acţiune puternică, pivotată, împreună cu o cutie de plastic, plină de muniţie.

Se târî înapoi spre deschizătura din perete şi se uită spre cabană. Din când în când vedea pe cineva trecând prin faţa ferestrei. Ridică puşca stânjenitoare şi ţinti. Luneta îi tremura, oscilând în toate direcţiile. N-ar fi putut s-o ţină fixă. Coborî puşca. Nu putea. Ar fi ratat. Se uită cu ură la puşcă. Nici măcar nu ştia cum s-o încarce! Nici măcar nu ştia dacă era încărcată!

O puse pe o bancă şi o mai privi o dată, înţelegând până la urmă mecanismul cu pivot. Îl trase înapoi, trântind un cartuş în praf. Îl ridică şi încercă să-l bage la loc în puşcă, dar nu reuşi. Zări alama noii muniţii în încărcător. Experimental împinse înainte pivotul, introducând un cartuş pe jumătate în cameră. Asta avea de făcut! Trase pivotul la loc şi îl închise. Dacă tot nu îi putea ţinti de la distanţa asta, cel puţin îi putea aştepta cu puşca pregătită! Dacă vor veni după ca la lăsarea întunericului va fi pregătită pentru unul dintre ei!

Ziua trecu încet şi nici un sunet de împuşcătură nu se mai auzi. Din când în când trăgea cu ochiul prin crăpăturile pereţilor magaziei, încercând să înţeleagă ce se petrecea în cabană, dar nu văzu mare lucru, nu mai mult de o siluetă trecând ocazional prin faţa ferestrei.

La început n-o deranjă. Îşi aminti vorbele lui MacGonigal de a supune adversarul unui stres psihologic şi crezu că probabil el era liniştit sus, aşteptând pe deal ca inamicii să devină nerăbdători şi neatenţi.

Dar pe măsură ce după-amiaza trecea, începu să devină mai

puţin sigură pe ea.

Dar, dacă MacGonigal fusese rănit?

Cu cât se gândea la asta, pe atât i se păru că au fost mii de împuşcături. Cu siguranţă, unele dintre ele au avut ceva efect, chiar dacă au fost mai mult dispersate în direcţia lui. Începu de asemenea să-şi dea seama de ceea ce MacGonigal ştia deja şi anume că, la lăsarea întunericului avantajele ar fi fost răsturnate. Ei puteau veni după ea şi MacGonigal, presupunând că încă era în viaţă, nu putea face mare lucru, decât poate să fie omorât încercând s-o salveze.

Se aşeză pe un scaun în fundul magaziei, aşezând puşca greoaie în poala ei. Putea încerca să îi împuşte când or să vină, dar îşi dădu seama de zădărnicia gestului. Poate că l-ar nimeri pe primul prin uşile mari şi duble, sau poate că nu! Dar n-ar mai fi putut trage pentru a doua oară – pivotul era prea ţeapăn şi ea prea neexperimentată.

Încă vreo oră sau mai mult, cercetă partea dealului cufundată în semiobscuritate. Nimic nu se mişca acolo, nici un semn cum că MacGonigal ar fi mort sau viu. Brusc, ceva se cristaliză în mintea ei.

Dacă cineva urma să spargă tăcerea, acest cineva trebuia să fie ea!

Se ridică neavând nici un plan clar în minte, sau altceva în afară de hotărârea de a face ceva să sfârşească odată cu jocul ăsta de a se uita şi a aştepta să moară. Lăsă puşca deoparte fără nici o remuşcare. Nu era arma potrivită pentru ea. Dar trebuia să existe ceva, vreo altă arma, vreo idee!

Se uită în jurul ei prin magazie. Erau câteva bidoane de gazolină pe un raft mai jos, sprijinite de un perete. Ridică unul dintre ele. Era gol. Încercă un altul. Gol şi ăsta! Cel de-al patrulea era pe jumătate plin, iar ultimul era plin. Se uită la ele speculativ, apoi intră în cămăruţa care îi servea drept atelier lui MacGonigal. Un plan prindea contur în mintea ei.

Ieşi cu un colac de sârmă. Ridicând unul din bidoanele goale, îl legă de faţa tractorului, strângându-l tare în faţa radiatorului. Odată făcut acest lucru, se uită prin fundul magaziei. Acolo zări sacii de fertilizator, acelaşi fertilizator cu nitrogen pe care-l folosise MacGonigal să facă mina. Unul din saci era pe jumătate plin. Îl târî până în faţa tractorului şi începu să umple bidonul gol cu pumni plini de fertilizatori. După câteva mâini umplu pe jumătate bidonul şi turnă puţină gazolină, apoi amestecă

conţinutul vâscos cu un băţ.

Continuă, adăugând fertilizator şi amestecându-l cu gazolină până ce bidonul se umplu aproape. Apoi un gând îi fulgeră în minte: ce folosea ca detonator? Se întoarse în atelier şi căută. Văzu uneltele lui MacGonigal de încărcat, prinse de un birou vechi. Trase sertarele. Praf de puşcă ce nu scoate fum, gloanţe, învelişuri, o grămadă de substanţe şi nimicuri pe care nu le putu identifica. În cel de-al doilea sertar găsi praf negru de puşcă, trei cutii de FFG, una de FFFG. Luă două cutii şi le aduse în partea din faţă a magaziei.

Problema era soluţionată acum, asta dacă se putea hotărî cum să detoneze praful de puşcă. Găsi nişte pânză de sac şi o tăie în fâşii, rulând fâşiile şi înmuindu-le în gazolină. Puteau fi considerate drept detonant, sau poate nu. Desfăcu capacul uneia dintre cutiile cu praful de puşcă şi turnă puţin pătând pânza saturată de gazolină cu grăunţele mici, negre.

Astfel făcu două detonatoare, fâşiile de pânză îmbibate cu gazolină, pe ultima porţiune pline de praf de puşcă. Făcu o gaură centrală în capacele cutiilor cu praf de puşcă şi băgă înăuntru detonatorul artizanal. Apoi puse amândouă cutiile cu praf de puşcă în bidonul plin de amestecul exploziv, trase detonatorul spre capota tractorului şi îi legă capetele de volan.

Se dădu înapoi cu un pas să-şi admire opera. Respiră adânc şi se sui în locul şoferului. Câtva timp stătu pur şi simplu acolo. Apoi trase şocul şi demară. Motorul Farmall prinse viaţă numaidecât. Mai stătu un pic, apoi băgă în viteză, călcă acceleraţia şi eliberă ambreiajul.

— Ce e cu zgomotul ăsta?

Nazario apăruse în capul scărilor ce duceau la mansardă. Cei doi complici se uitau în sus la el, dar nu îi răspunseră nimic.

— Netrebnicilor, n-auziţi? Cineva a pornit un motor. Ticălosul ăla pune ceva la cale!

Tractorul ţâşni printre uşile magaziei şi porni pe pajişte huruind. Ea se chinuia cu volanul, sucindu-l şi îndreptându-l spre faţa cabanei. Tractorul mergea parcă atât de încet! Dar nu exista nici o reacţie din partea cabanei. Alinie vehiculul şi se îndreptă spre terasa din faţă, volanul răsucindu-se violent în momentul impactului cu treptele.

Ţinu volanul cu toată puterea ei, se luptă cu el, forţând

vehiculul să urce. Roţile mari împingeau din spate şi partea din faţă începu să se ridice încet, încet, până i se făcu teamă că s-ar putea răsturna pe spate.

Călcă din nou acceleraţia până ce fu deasupra treptelor şi tractorul trecu mai departe, motorul răcnind din răsputeri.

Făcu un ultim salt înainte, capota ridicându-se amenințător, apoi prăbuşindu-se peste trepte, scheletul de lemn fiind sfărâmat. Văzu uşa în faţa ei şi pentru prima dată deveni conştientă de gloanţele ce zburau în jurul ei. Aerul era plin de sunete, de huruitul tractorului, de rafale de mitraliere, de strigătele înăbuşite ale celor din cabană.

Partea din faţă a tractorului intră prin uşa sfărâmată, roţile mici din faţă ce veneau pe urmă, permiţându-i să treacă. Smulse bricheta cu butan de sub cureaua ceasului unde o fixase şi aprinse nodul detonatorului legat de volan. Gazolina i se aprinse în plină faţă şi ea se aruncă înapoi, căzând de pe tractor pe podeaua terasei. Ameţită, reuşi să se ridice în picioare şi să fugă orbeşte. Nu avea nici o noţiune unde să fugă şi de ce, dar ceva îi mâna picioarele.

Apoi un val de căldură o cuprinse şi se pierdu de tot din jurul ei.

MacGonigal văzu uşile magaziei deschizându-se brusc şi tractorul ţâşnind afară. Câtva timp se uită doar la el, amuzat, dar apoi îşi ridică puşca pe umăr. Habar n-avea ce voia să facă Susan, dar îi va oferi foc de protecţie.

Muncea pârghia Savageului, împuşcând metodic la ferestrele cabanei, încercând doar să reteze pervazul, trecând apoi la următorul. Era conştient că tractorul se îndrepta spre cabană, dar nu avea timp să se întrebe de ce.

Trase şi ultimul glonţ din încărcător, apoi reîncărcă şi din nou puse arma în poziţie de tras, dar nu văzu prin lunetă decât tractorul, cu capota ridicată, roţile mari din spate împroşcând praf în urmă, în timp ce ajutau tractorul să-şi continue cursa nebună. Trase la ferestrele din lateralele uşii, întâi la una, apoi la cealaltă, apoi din nou la prima.

Capota tractorului coborî, apoi Susan dispăru din scaun şi-o văzu alergând înapoi spre el, o siluetă micuţă în lunetă, cu picioarele ei lungi zburând aproape, părul lung şaten, revărsându-i-se în urmă.

— Doamne Sfinte!

Ţipătul pietrifică oamenii din cabană. Omul de la fereastră goli un întreg încărcător automat, împroşcând copacii şi cerul de uimit de era.

Nazario îl trase cu duritate la o parte şi se uită pe fereastră. Tractorul era aşa de aproape acum, încât aproape umplea întreg câmpul vizual.

Trase o rafală lungă, majoritatea gloanţelor trecând peste tractor. Aruncă AR-18 jos şi-şi scoase pistolul lui cu vârf cam de .38.

— Trageţi, dobitocilor! Trageţi!

Cei doi acoliţi începură să tragă în tractorul care ajunsese deja la treptele terasei. Când sări înainte, ridicându-se din ce în ce mai sus, cu motorul huruind zgomotos, se dădură în spate, ghemuiţi de frică, uitând cu totul de arme. Nazario ieşi în pragul uşii sfărâmate şi trase cu 38-ul lui direct în faţa tractorului.

Se înălţa deasupra lui acum, ca un fel de monstru preistoric, dar el rămase acolo, ţinând .38-ul cu amândouă mâinile şi trăgând de zor, nedându-şi seama că trăsese ultimul glonţ din cilindru. Văzu flăcări coborând din capota vehiculului.

— Ticălosul dracu', încearcă să ne dea foc!

Cei doi oameni ai lui se împleticiră înapoi, în timp ce el continua să apese trăgaciul acum impotentului său revolver.

Zări o fulgerare de păr lung şi nişte picioare subţiri.

E curva aia...

Restul gândurilor sale se pierdură într-o îngrozitoare şi agonizantă sferă de flăcări.

Explozia îl luă pe MacGonigal complet pe neaşteptate, zăpăcindu-l. Cabana se învălui într-o imensă masă de flăcări, urmată de o a doua sferă de flăcări o imensă explozie dublă.

O văzu pe Susan căzând, aruncată în faţă de unda de şoc. Remarcă vag unda de şoc propagându-se în susul dealului, imens balonaş invizibil a cărui suprafaţă se mişca extrem de rapid fiind vizibilă numai trecerea vălurită şi fărâmiţătoare peste arbuşti.

Mult timp se uită pur şi simplu la privelişte. Cabana, sau ce mai rămăsese din ea, ardea de mama focului, ca un rug uriaş. Bucăţi şi fragmente de dărâmături arzânde cădeau întruna. Întreaga vale era plină de fum şi flăcări, grajdul arzând înăbuşit şi cabana fund cuprinsă de vâlvătăi puternice.

Se ridică în picioare, nepăsător la nici un pericol venind de jos.

Nimeni nu avea cum să fi supravieţuit exploziei.

Coborî panta cu paşi mari, sărind din piatră în piatră, riscând să-şi frângă gâtul la fiecare săritură. Ajunse la marginea copacilor şi-o văzu pe Susan zăcând acolo, o siluetă mică, inertă, în jeanşii decoloraţi şi pufoaica verde închis.

Căldura emanată de cabana în flăcări era intensă. O înşfacă şi-o târî sub copaci, apoi o ridică şi o cără mai departe, vreo sută de metri sau poate chiar mai mult, sunetul respiraţiei ei şi bătaia inimii ei asigurându-l că era încă în viaţă.

În cele din urmă o lăsă jos şi se uită la ea, pipăind-o uşor să verifice dacă existau oase rupte, desfăcându-i veşmintele să caute răni ascunse.

Avea arsuri superficiale, dar nu era nimic grav. Faţa îi era umflată şi vânătă, iar mâinile, braţele şi stomacul care suportaseră forţa căzăturii când fusese prinsă, erau pline de vânătăi şi abraziuni.

MacGonigal văzu că avea cămaşa deschisă, nasturii dispăruţi şi unul din sfârcuri vânăt şi timp de câteva clipe privirea i se întunecă de furie, ticăloşii care au făcut asta sunt morţi, nu mai putea ajunge la ei. Regretă din tot sufletul.

În cele din urmă, satisfăcut că nu prezenta răni serioase, o cără în camera cu harnaşamente şi îi pregăti un pat din sacii în care ţinea hrana, acoperind-o cu pături pentru cai. O lăsă acolo şi ieşi să cerceteze ruinele fermei lui.

Găsi două cadavre prin curte. Le târî spre cabană, acoperindu-şi faţa împotriva căldurii cu o bucată de pânză de sac îmbibată în apă şi îi aruncă peste buştenii care ardeau.

Asta fiind făcută, se întoarse în camera cu harnaşamente şi se uită la Susan. Aceasta dormea buştean, respirând regulat. Îi sărută faţa vânătă cu tandreţe, apoi o lăsă, pornind în sus pe vale pentru a ajunge la tabără şi a-şi recupera echipamentul.

Acum, din moment ce cabana nu mai era, aveau mare nevoie de el.

Ea încă dormea atunci când el se întoarse, zăcând exact aşa cum o lăsase. El făcu focul în micuţa sobă burduhănoasă, apoi îi pregăti un pat mai confortabil cu ajutorul sacilor de dormit, trase păturile pentru şei şi o dezbrăcă, scoţându-i hainele de pe corpul ei inert şi moale. Goală, era o masă de vânătăi şi lovituri. Luă trusa de prim ajutor şi se apucă cu gingăşie de treabă, curăţându-i rănile, ungându-le cu antiseptic, punându-le plasturi şi bandajându-le. În cele din urmă termină. O băgă în sacul de

dormit, trase gluga în jurul capului, o sărută şi ieşi.

Era aproape seară. Stătu câtva timp uitându-se la rămăşiţele fumegânde ale fermei sale. În cele din urmă se îndreptă spre magazia unde se ascunsese ea în timpul confruntărilor şi din care ţâşnise ea ca să pună capăt la toată tărăşenia aia.

Magazia era goală şi părăsită, tractorul nemaifiind înăuntru, acum nemairămânând altceva din el decât o masă de metal răsucit printre rămăşiţele cabanei. Câteva unelte şi alte lucruri zăceau împrăştiate pe podeaua murdară. Le ridică şi le puse pe bancă.

Puşca Mauser zăcea acolo pe bancă, unde ea o lăsase, încărcată şi un pic ridicată, cu piedica trasă. O luă în mână şi trase pivotul înapoi, ejectând glonţul în cameră, apoi îl împinse înainte, introducând cartuşul din faţă în încărcător şi lăsă pivotul să treacă peste el şi să-l închidă într-o cameră goală. Trase înapoi trăgaciul, în timp ce întorcea mânerul pivotului în jos, permiţând percutorului să înainteze uşurel.

Chiar lângă puşcă era cutia neagră pe care era cimpoiul. Luă cheia şi o deschise, dând la o parte şervetul protector şi scoţând din cutie cimpoiul, muştiucul şi ţevile de aer. Asamblă instrumentul şi umflă sacul cimpoiului, începând să sufle şi să armonizeze sunetele. Apoi ieşi în curte şi începu să cânte foarte încet. Vechiul bocet irlandez „Oft în the Stilly Night” pluti deasupra văii.

Când şi ultima notă îşi luă zborul pe deasupra văii, îşi ridică braţul stâng, presând sacul cimpoiului şi oprind brusc muzica. Luă cimpoiul sub braţ şi se întoarse în camera harnaşamentelor prin întuneric.

Era întuneric şi înăuntru, nefiind nici o lumină, cu excepţia iluminării slabe oferită de uşiţa sobei micuţe. Lăsă cimpoiul deoparte şi bâjbâi după o lanternă. Tocmai atunci îi auzi vocea somnoroasă întrebând.

— Tu eşti, Mac?! Mi se pare că am auzit cimpoiul.

El se întoarse spre ea, faţa îmblânzindu-i-se în întuneric.

— Da, eu sunt micuţo! Totul e în regulă acum. Dormi în continuare.

Abandonă căutarea lanternei şi-şi scoase hainele şi se insinuă în sacul dublu, lângă ea, strângând-o tandru în braţe. Ea-şi rezemă capul de pieptul lui şi adormi numaidecât.

MacGonigal se trezi devreme, când încă era prea întuneric să vezi ceva. Focul se stinsese în sobă şi el se forţă să iasă din sacul

de dormit şi să intre în hainele reci şi se îndreptă apoi spre stiva de lemne. În timp ce se ocupa să facă focul, o auzi pe Susan răsucindu-se.

— E dimineaţă, deja?

— Aproape! Mai stai acolo un pic. O să încălzesc mai întâi camera.

Ea se întinse şi murmură.

— Nu prea cred că pot să mă ridic.

— Nici nu e de mirare! Ai corpul plin de vânătăi. Totuşi, nimic grav! Rămâi în pat şi eu o să pregătesc ceva de mâncare.

— Mmm! Chiar că mi-ar prinde bine ceva de mâncare. Ar trebui să fac şi-o baie!

— Te-am spălat eu aseară. Erai leşinată, aşa că nu ştii. Dar o să aduc ceva apă de la râu şi o s-o încălzesc. Ce zici?

— Sună excelent!

Nu mai zise nimic ceva timp, apoi întrebă brusc.

— Mac... ce s-a întâmplat cu Nazario? E...?

— Mort? Da, scumpo, e mort! Tu l-ai omorât. Deşi ai merita o bătaie bună pentru ce ai făcut. Puteai să fii ucisă, ştii?

Ea tăcu.

— Şi cabana? Toate lucrurile tale?

— Toate distruse! A fost un foc imens după explozie. Nici unul din ei n-a ieşit afară, dar am salvat câte ceva, cimpoiul, echipamentul ce-l aveam cu noi. Restul e cenuşă acum!

Vocea ei era plină de îngrijorare.

— Şi ce-o sa faci? Casa ta şi tot avutul tău dus, ars pur şi simplu?!

— O să trebuiască să reclădesc totul. Eu am construit prima dată totul, deci zic că pot să-l refac!

— O să-ţi plătesc totul, Mac! Oricum e vina mea! O să împart banii cu tine, o să-ţi dau jumătate.

El mormăi în timp ce lucra la sobă.

— Las-o baltă! Ţi-am mai zis că nu-ţi vreau banii!

— Dar nu pot! Dacă n-aş fi fost eu, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat!

MacGonigal sparse un ou luat din coteţul găinilor de marginea tigăii de aluminiu. Ea auzi cum sfârâie oul şi sare în tigaie şi mirosul îi lăsă gura apă.

— Mac, zise ea, nu pot să te las aşa! Ştiu că nu ai cum să înlocuieşti tot ce-ai pierdut! Vreau să te ajut, să te despăgubesc.

El nu zise nimic, ci continuă să lucreze la sobă. După un timp îi

aduse micul dejun. O durea tot corpul şi nu putea să se ridice să mănânce confortabil, aşa că fu nevoit s-o hrănească cu furculiţa, înghiţitură după înghiţitură. După ce ea termină, el merse la izvor şi se întoarse cu două găleţi cu apă. Le puse pe sobă să se încălzească şi se aşeză pe vine lângă ea. Alene ridică o mână şi începu să îi mângâie părul.

— Te iubesc, Sue!

— Şi eu te iubesc, Mac! De asta vreau să împart banii cu tine.

— Nu se poate! E ca un blestem. N-ai şti niciodată dacă te voiam pe tine sau banii tăi. Şi nici eu n-aş mai şti.

Se ridică de câteva ori să verifice temperatura apei, întorcându-se în tăcere lângă ea de fiecare dată. Până la urmă, ridică găleţile de pe foc şi le puse pe podea, lângă ea. Desfăcu fermoarul la sac, trăgându-i deoparte şi expunându-i goliciunea în lumina uşor crescândă. Cu o pânză începu să îi săpunească uşor corpul, spălând-o. Când termină o şterse cu o bucată de pătură şi o băgă la loc în sac.

— Stai aici şi odihneşte-te. Mă duc să fac un pic de curăţenie pe afară.

Timp de două zile au stat amândoi în camera cu harnaşamente, MacGonigal îngrijind-o până ce putu să se ridice şi să meargă cu greu prin cameră.

În cea de-a treia zi o lăsă singură şi plecă cu furgoneta în oraş, cumpărând câteva produse care ţineau şi fără a fi băgate la frigider, câteva unelte şi alte lucruri. Se întoarse şi se apucă de lucru, tăind şi decojind copaci la fel ca atunci când venise pentru prima dată aici în vale.

Susan îl urmărea cum munceşte, prepara masa şi încetul cu încetul se vindecă atât trupeşte cât şi sufleteşte. La început nu avea nici un chef să se plimbe printre ruinele cabanei, dar în cea de-a patra zi se forţă să se ducă pe acolo să vadă totul. Nu mai era nimic de recunoscut, doar cenuşă, pietre din şemineu, fragmente de metal răsucite şi înnegrite. Şemineul părea intact, deşi coşul era dispărut.

MacGonigal apăru cu cămaşa murdară de sudoare, cu braţele lui păroase pline de rumeguş.

— Cred că pot să recuperez şemineul. O să împrumut un buldozer şi o să curăţ toate resturile dezastrului – şi-o să distrag toate dovezile a tot ce s-a întâmplat aici în acelaşi timp. În câteva luni, nici măcar n-o să-ţi dai seama că s-a întâmplat ceva.

Ea se uită la el.

— Mac, o să te despăgubesc pentru tot, fiecare bucăţică.

— O.K., e corect. O să-ţi trimit factura într-una din zilele astea. Acum, hai să lăsăm baltă subiectul.

Muncind împreună, el tăind şi curăţând copacii, ea aducându-i spre cabană cu ajutorai unui buldozer împrumutat. Până la sfârşitul celei de-a doua săptămâni, fundaţia era turnată şi MacGonigal avea destui buşteni ca să înceapă construcţia pereţilor.

Munceau poziţionând buştenii când auziră un vehicul pe drumul din apropiere. Susan se opri din lucra şi se uită fix la MacGonigal.

— Vine cineva, Mac!

MacGonigal aprobă din cap, ridică Savageul care era rezemat de un copac din apropiere şi păşi spre cascadă, de unde se putea uita în jos, la drum. În câteva minute văzu: o maşină de poliţie, cu luminile ei colorate de pe capotă ce săreau în ochi. Simţi mâna lui Sue într-a sa când aceasta văzu maşina. El îşi puse mâna peste ale ei şi urmări cum maşina se apropia.

Când maşina intră în curba de la poalele cascadei, el o strânse liniştitor şi porni să coboare. Uşa se deschise şi Harvey Siler îşi scoase corpul voluminos din maşină.

— Salutare, Harvey!

MacGonigal striga de la jumătatea drumului în sus pe potecă.

Şeriful, cu burta revărsându-i-se peste cureaua lui Sam Browne, îl urmări pe MacGonigal coborând poteca.

— O simplă vizită, sau mai mult afaceri?

Şeriful îşi împinse pălăria pe spate.

— Afaceri, afaceri urâte. Am ceva întrebări pentru tine.

— Ca şi cum n-aş fi avut atâtea necazuri! Ştii că mi-a ars cabana?

Şeriful îşi împinse pălăria la loc.

— Mda, am auzit! Păcat! Cum s-a întâmplat?

MacGonigal se strâmbă.

— Din vina mea. Lucram cu tractorul prin jurul cabanei. M-am oprit chiar în faţa terasei ca să îi fac plinul şi am vărsat benzină pe ţeava de eşapament. N-am mai salvat mare lucru şi ca un făcut, vântul a suflat scântei în grajdul plin cu fân şi-a ars şi ăsta!

— Asta e într-adevăr groaznic, Mac, replică şeriful, dar faţa lui nu arăta deloc compasiunea pe care cuvintele lui o presupuneau. Eşti asigurat?

MacGonigal făcu o faţă lungă.

— Nici măcar un nenorocit de cent! De asta trebuie să muncesc aşa de greu acum. Trebuie să reclădesc totul singur şi trebuie să termin până să vină iarna grea. Acum locuiesc în camera unde ţin harnaşamentele.

Şeriful îşi înfipse degetele mari în centură.

— Ei bine, n-o să-ţi răpesc prea mult timp, nu mai mult decât e nevoie, dar dacă nu-mi răspunzi cinstit, e posibil să ai alt acoperiş deasupra capului când vine iama!

MacGonigal se uită la el.

— Asta are ceva de-a face cu George Harris?

Ochii şerifului se îngustară.

— De unde ştii?

— Ei bine, pentru că ai mai fost o singură dată pe aici şi asta pentru a întreba despre George Harris, aşa că ai putea zice că am ghicit pur şi simplu!

— Nu trebuie să fii sarcastic. Ai putea fi pus într-o situaţie neplăcută. Ai ascuns dovezi, băiete!

Ochii lui MacGonigal se măriră.

— Eu? Ce dovezi?

Şeriful îi aruncă o privire feroce.

— Nu te juca cu mine, Mac! Vreau să ştiu ce e cu tipii ăia care au fost aici! Cum se face că nu mi-ai spus nimic despre ei?!

MacGonigal era pregătit.

— Vrei să spui că n-au trecut pe la tine?! La dracu', le-am zis exact ce mi-ai spus, că dacă vor să vorbească cu mine, va trebui întâi să treacă pe la tine. Le-am zis chiar că trebuia să am ordinele tale în scris până să le zic ceva!

Făcu o pauză.

— Am făcut bine, nu, Harvey?! Asta mi-ai zis să fac!

Şeriful îl privi aspru.

— Despre ce naiba vorbeşti?

— Poliţia statului! N-au trecut pe la tine? Au venit aici de vreo două sau trei ori. Aveau şi un avion care a tot zburat pe aici. Le-am zis că eram unul din ajutoarele tale şi că să vorbească cu tine. Ultima dată au aterizat chiar în ţarc, de mi-au speriat rău de tot caii. Le-am zis să plece dracu' de pe proprietatea mea şi să nu se întoarcă decât dacă au ceva în scris de la tine!

Şeriful explodă.

— Poliţia statului pe dracu'! Ăştia erau ticăloşii pe care îi căutam! Ăştia l-au ucis pe prietenul tău Harris! Şi pe Henry

Carberry!

MacGonigal simulă surpriza.

— Henry Carberry?! E mort?!

Şeriful se uită la el cu ochii lui mici ca de porc.

— Mda! L-am găsit mort nu prea departe de cabana lui de vânătoare. De fapt ne-am dus acolo să-l căutăm pentru că tu l-ai pus pe Lloyd MacCorkle s-o sune pe soţia lui Henry s-o anunţe că i-a spart cineva cabana.

MacGonigal adoptă o privire şocată.

— Dar de unde ştii că au fost aceiaşi oameni? La fel…?

— Nu, nu l-au torturat, dacă asta vrei să spui! L-au lovit peste faţă de câteva ori şi l-au împuşcat în spatele urechii, la fel ca pe Harris.

Făcu o pauză, legănându-se în spate pe călcâie.

— Şi asta mă aduce la motivul vizitei mele. „Poliţia” aia a „statului” a ta a închiriat avionul lui Jarvis şi s-au cazat la un motel. Acum câteva zile patronul motelului m-a sunat. Au plecat fără să-şi plătească notele de cazare şi, destul de ciudat şi-au lăsat maşinile acolo. Ştii ceva de asta?

Ochii lui MacGonigal se deschiseseră larg de tot.

— Nu ştiu nimic, şerifule! Ca să-ţi spun drept, singurul vehicul pe care l-am văzut la ei, cu excepţia avionului, a fost un Scout.

Ochii şerifului se îngustară iar.

— Mda, când am verificat, am aflat că una dintre maşini lipsea. Scoutul. Şi ghici unde am găsit-o?!

— Nu pe proprietatea mea?

Şeriful se uită la el de parcă ar fi fost retardat.

— Nu! La aeroport. Jarvis a zis că i-a dus cu avionul de vreo câteva ori, dar că ultima dată când au aterizat, i-a lăsat aici.

MacGonigal îşi scărpină braţele, scoţându-şi rumeguşul de sub unghii.

— Ei bine, da, cum ţi-am spus. Au venit într-adevăr pe aici. Le-am zis că sunt în subordinea ta ca ajutor, aşa că trebuiau să vorbească cu tine! Apoi au venit iar cu avionul şi le-am zis din nou aceeaşi chestie şi m-am asigurat că m-au înţeles. Apoi au plecat şi nu i-am mai văzut de atunci!

— Cum au plecat?

— Cred că cu maşina. Nu i-am urmărit, dar am auzit motorul.

— Cum se face că nu mi-ai spus nimic despre toate astea imediat?

MacGonigal se mai scărpină un pic.

— Ei bine, prima dată, doar le-am zis să vină la tine! Am crezut că aşa au făcut. A doua oară a fost chiar în ziua când a ars cabana şi eram foarte ocupat.

Luă o pauză.

— Şi sincer să fiu, nici măcar n-am crezut că era aşa de important!

Faţa şerifului se înroşi de furie.

— N-ai considerat că e important! N-ai crezut că e important! O bandă de ucigaşi organizaţi vine în ţinutul ăsta şi tu stai aici la discuţii cu ei şi mai ai şi tupeul să stai în faţa mea şi să-mi spui că n-ai crezut că era important! La dracu' băiete! Era un pistol în Scoutul ăla, cel cu care au fost ucişi Harris şi Carberry!

MacGonigal se dădu un pas în spate.

— Uite ce e, şerifule! Eu n-am ştiut nimic din toate astea! Am făcut exact ce mi-ai zis. Dacă mi-ai fi zis să-ţi raportez fapte ca de exemplu interogatorii de-ale poliţiştilor statului, aş fi făcut-o!

Pufăind cu efort în urma exploziei sale de mânie, şeriful se sui la loc în maşină.

— Ei bine, ar fi bine pentru fundul tău ca de acum încolo să-mi raportezi tot ce se întâmplă! Ar fi chiar foarte bine pentru tine!

Trânti portiera şi porni maşina, demarând într-un nor de praf, chiar când MacGonigal îl asigura.

— Aşa o să fac, şerifule! Poţi conta pe mine!

Urcă iar poteca şi o găsi pe Susan aşteptându-l în vârf.

— Ce voia, Mac?

— Voia să întrebe despre Nazario. Şi-au lăsat maşinile şi le-au luat urma până aici. Au găsit şi arma cu care au fost împuşcaţi Carberry şi Harris într-una din maşini şi l-au găsit şi pe Jarvis care le-a spus despre zborurile de aici şi că l-a lăsat pe Nazario cu acoliţii lui cu tot aici.

— Tu ce i-ai spus?

— I-am spus că s-au prezentat drept poliţia statului şi că nu le-am zis nimic şi că au plecat.

Mergeau în timp ce vorbeau, aşa că ajunseră la camera cu harnaşamente. Susan deschise uşa.

— Lăsă deoparte toate lucrurile astea! O să pregătesc ceva de mâncare. Cred că am muncit destul pentru astăzi.

El se întoarse şi făcu curat la locul de muncă, apoi reveni la Susan.

Camera oferea un loc destul de decent, deşi micuţ. Mutaseră şeile şi echipamentele în garajul tractorului pentru a face loc

unui pat construit de el şi unei mese primitive. Era confortabil, cu mica sobă burduhănoasă, luminând într-un colţ. MacGonigal se aşează pe marginea patului şi-şi scoase bocancii întinzându-şi picioarele spre foc.

— Mac, ce o să facem?

El se uită în sus la ea.

— Pentru început, trebuie să te scot de aici. Cred că sunt destul de bine acoperit, dar or să verifice fiecare străin de district. De asemeni, cei care te căutau – în caz că nu i-am terminat pe toţi – nu mai fac parte din program şi-ţi poţi pierde foarte uşor urma.

Se ridică cu faţa la sobă, încălzindu-şi mâinile.

— O să te duc în Little Rock şi-o să te urc într-un avion. Tu continuă-ţi restul planului!

— Şi tu? Adică… Îţi sunt datoare pentru tot ce ai făcut…

El nu se întoarse.

— Scrie-mi şi mie un rând când o să-ţi aranjezi viaţa şi-o să-ţi trimit factura.

— Credeam că însemnăm mult mai mult unul pentru celălalt decât atât!

El tot nu se întoarse.

— Aşa e! Dar banii sunt o problemă. Tu du-ţi la îndeplinire planul. Oricând vei vrea să mă vizitezi, eşti binevenită. Şi dacă dai de bucluc, anunţă-mă. O să mă ocup eu de asta!

— O să te ocupi tu de asta! Pari atât de încrezător.

— Da! Când te joci cu MacGonigal, te joci în stilul lui MacGonigal.

— Aici greşeşti, Mac! Aici greşeşti extrem de mult!

Ceva în vocea ei îl făcu să se întoarcă.

Ea era în picioare, în spatele lui cu picioarele îndepărtate. În timp ce el se uita, ea îşi încrucişă braţele, prinse partea de jos a puloverului şi-l scoase peste cap, arătându-şi sânii supli, obraznici. Cu o mână îşi scoase blugii, lăsându-i să cadă pe podea şi ieşind cu graţie din ei. Părul ei şaten lung o învăluia ca un nor, îmbrăcându-i goliciunea.

MacGonigal îşi ţinu respiraţia, neputându-se mişca. Ea lăsă să cadă puloverul şi păşi graţios spre el, legănându-şi şoldurile ca o felină. Începu să îi desfacă nasturii de la blugi.

— În seara asta, ne jucăm în stilul lui Susan!

CUPRINS

I.....3
II.....21
III.....45
IV.....63
V.....90
VI.....107
VII.....135
VIII.....161
IX.....188
CUPRINS.....218

6 420209 001167

CÂINII RĂZBOIULUI

O colecţie nouă pe care v-o dăruieşte Editura BOGDANA.

TEROARE ÎN ARKANSAS

Ea dădu din cap tăcută. El deschise uşa şi intră. Intrusul cu faţa plină de coşuri zăcea aşa cum îl lăsase, pe spate, cu o mână atârnată, inertă, pe piept. Sub cap era o baltă mare şi neagră de sânge. MacGonigal tăcu, uitându-se la el. O auzi pe Susan intrând în urma lui, şi-i auzi respiraţia.

— Eşti bine?

— D…da. Nu-i chiar aşa groaznic pe cât mă aşteptam! Celălalt e … e mai rău?

— Cam la fel! L-am lovit din faţă şi e cam… zdrobit. Dar nu-i rău. Dacă te simţi pregătită, mergem să ne uităm la el. Să fii atentă, să nu atingi nimic care le aparţine. Va trebui să pun tot cu ce-au venit ei la loc în furgonetă – puşti şi alte chestii. Şi nu vreau să apară nici o amprentă pe ele.

Intrară prin uşa cămării şi Sue se uită în jur. Evită să se uite la cadavru.

— Cred că sunt în stare să curăţ pe aici, dar nu pot să-i ating.

— Nici nu va trebui! O să mă ocup eu de asta. Pentru moment, stai jos! Trebuie să fac nişte pregătiri, şi apoi o să-i car de aici.

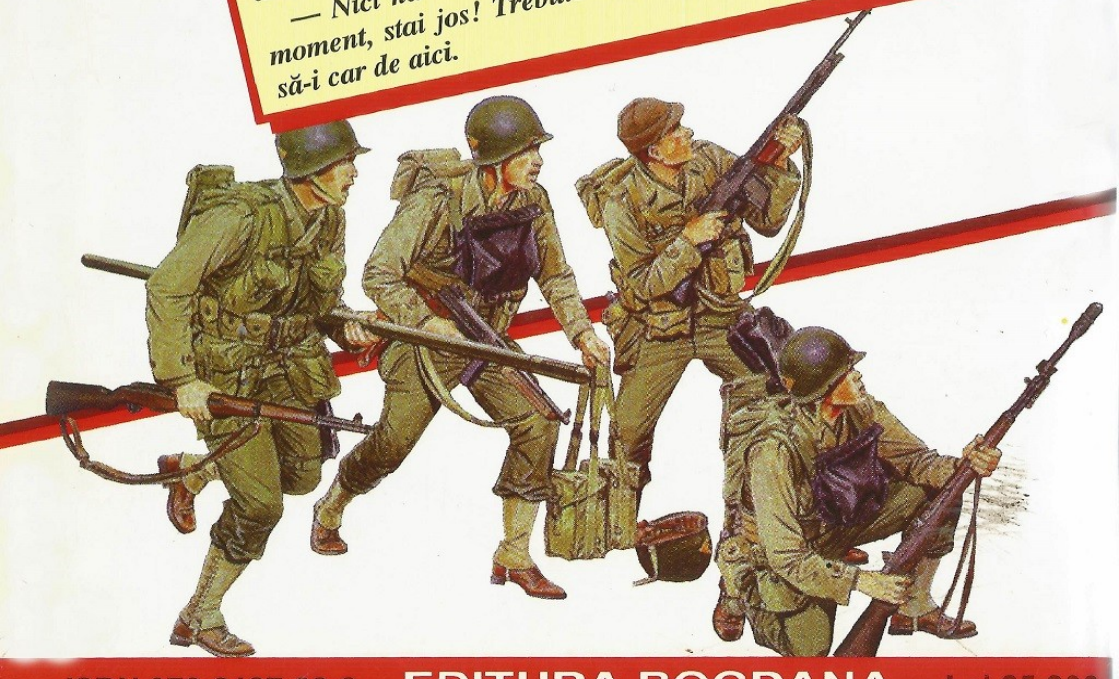

ISBN 973-9127-39-3 EDITURA BOGDANA Lei 25.000